

**วารสาร
ภาษาปักษ์ใต้**

ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เสาวภา ฉายะบุระกุล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นิภาวรรณ ชูรัตนสิทธิ์
รองศาสตราจารย์ ดร. ปัญชลี วาสนสมสิทธิ์
รองศาสตราจารย์ ดร. สุภาณี ชินวงศ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วัฒนวรรณ สงวนเรือง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรพิมพ์ กิจสิริพันธุ์

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สำหรับ กุลสิริสวัสดิ์

กองบรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กุลพร หิรัญบุรณะ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชลาริพ ชาญชัยฤกษ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พิมพ์ฤดี นาควิโรจน์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สวัสดิ์ วุฒิศะโร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ องค์อร ธนนานถ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อมตา เวชพฤติ
อาจารย์ อิงทิพย์ รัตตะรังสี

ฝ่ายจัดพิมพ์

นางสาวนิรมล เยี่ยมแสงทอง

ฝ่ายจัดการและเผยแพร่

นางสุรชวดี วิริยะยังศิริ

ฝ่ายศิลปกรรมและภาพ

สำนักงานสารนิเทศจุฬา
นางสาวพรธิมา แสงงาม

พิมพ์ที่

บริษัท สุนนพบลิตซิ่ง จำกัด
โทร. 0 2349 7588 - 89

วารสารภาษาปริทัศน์ฉบับนี้เป็นฉบับที่มีความพิเศษหลายประการ ประการสำคัญคือ กองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์ได้รับพระกรุณาธิคุณจากพระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าสิริวัณณวรีนารีรัตน์ประทานสัมภาษณ์เกี่ยวกับพระจริยวัตรตลอดจนพระกรณียกิจด้านกีฬาและศิลปะและพระวินิจฉัยในเรื่องการเรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย ทั้งนี้กองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์รู้สึกซาบซึ้งในพระกรุณาธิคุณ และปลาบปลื้มในพระอัจฉริยภาพของพระองค์ในฐานะที่ทรงเป็น "เยาวชนตัวอย่าง" ของนิสิต นักศึกษาและเยาวชนทั่วไป

อนึ่ง เนื่องในโอกาสครบรอบ 90 ปี ของการสถาปนาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ 30 ปี ของการก่อตั้งสถาบันภาษาวารสารภาษาปริทัศน์ฉบับนี้จึงเป็นฉบับที่ร่วมเฉลิมฉลองโอกาสพิเศษดังกล่าว โดยได้บรรจุเนื้อหาสาระที่ควรค่าแก่การอ่านไว้อย่างมากมาย ได้แก่ ประวัติความเป็นมาของห้องสมุด ดร. พรณินี สาคริก ซึ่งเป็นห้องสมุดเฉพาะทางที่รวบรวมหนังสือทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้มากที่สุดในประเทศไทย โดยมีคุณยุพิน จันท์เจริญสิน บรรณารักษ์อาวุโสเป็นผู้ถ่ายทอดอดีตที่ทรงคุณค่า และอนาคตที่ท้าทายของห้องสมุดให้เราทราบ นอกจากนี้ รองศาสตราจารย์ ดร. สมศิลป์ ภูานวัธะราชบัณฑิต ได้นำเสนอบทความเกี่ยวกับที่มาของสำนวนในภาษาอังกฤษที่มีถ้อยคำเป็นชื่อบุคคลอย่างละเอียดลออ และน่าสนใจยิ่ง

ผู้อ่านที่สนใจเกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผลขอแนะนำให้อ่านบทความของ รองศาสตราจารย์ ดร. สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และบทความของ ดร. ฉัตรพร เปี่ยมใส ผู้เขียนทั้งสองได้ถ่ายทอดประสบการณ์จริงในการพัฒนาแบบสอบเพื่อให้ได้มาตรฐาน ส่วนผู้ที่สนใจเรื่องการวิเคราะห์สัมพันธสาร (discourse analysis) ไม่ควรพลาดบทความของ รองศาสตราจารย์ ผ่าน บาลโพธิ์ เกี่ยวกับการนำเทคโนโลยีมา

วารสาร

ภาษาปฐิทัศน์

ฉบับที่ 23 ปีพุทธศักราช 2549-2550

บรรณาธิการแถลง

ประยุกต์ใช้กับการศึกษาภาษาได้อย่างลงตัว

การประเมินผลหลักสูตรและการประเมินผลรายวิชานับว่าเป็นภาระกิจอีกส่วนหนึ่งของความเป็นครู วารสารภาษาปฐิทัศน์ฉบับนี้ จึงขอนำเสนอบทความเกี่ยวกับการประเมินผลรายวิชาของ **ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พูลสุข รัตโนทยานนท์** และอาจารย์ **จรรยา เกณี** เพื่อจุดประกายให้ครูผู้สอนได้เห็นความสำคัญของการประเมินผลหลักสูตร/รายวิชาที่ช่วยในการพัฒนาการเรียนการสอนครบวงจร

ท้ายสุดนี้ กองบรรณาธิการวารสารภาษาปฐิทัศน์ใคร่ขอขอบคุณ **ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปรานทิพย์ นพรมภา** ที่กรุณาประสานงานในการเข้าเฝ้าเพื่อรับประทานสัมภาษณ์พระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าสิริวิณณวรีนารีรัตน์ มา ณ โอกาสนี้ด้วย

สำหรับ **กุลสิริสวัสดิ์**

วารสารภาษาปฐิทัศน์ เป็นวารสารวิชาการของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เผยแพร่ความรู้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
2. เผยแพร่ความเคลื่อนไหวภายในแวดวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างครู อาจารย์ภาษาอังกฤษในสถาบันต่างๆ
3. ส่งเสริมให้อาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิเสนอผลงานทางวิชาการ และมีส่วนร่วมในด้านการเผยแพร่วิชาการ และให้บริการแก่สังคมกำหนดออกปีละ 1 ฉบับ

การตีพิมพ์บทความใดๆ ในวารสารเล่มนี้ จะต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกองบรรณาธิการ **“ภาษาปฐิทัศน์”** ก่อน

บทความในวารสารเล่มนี้เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละท่าน คณะกรรมการจัดทำวารสาร **“ภาษาปฐิทัศน์”** ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

วารสารภาษาปฐิทัศน์ ได้รับเงินสนับสนุนค่าพิมพ์จากจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย

วารสาร

ภาษาปฐกัม

ฉบับที่ 23 ปีพุทธศักราช 2549-2550

สารบัญ

บรรณาธิการแถลง	4
พระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าสิริวัฒนดิเรกนารีรัตน์: พระองค์หญิงผู้ทรงอัจฉริยภาพด้านกีฬาและศิลปะ กองบรรณาธิการวารสารภาษาปฐกัม	6
ห้องสมุด ดร. พรณินี สาคริก วันวาน วันนี้ และพรุ่งนี้ ยุพิน จันทรเจริญสิน	11
สำนวนภาษาอังกฤษที่มีถ้อยคำเป็นชื่อบุคคล รองศาสตราจารย์ ดร. สมศิลป์ ฅมานวงศ์ ราชบัณฑิต	15
การพัฒนาแบบทดสอบสมิทธิภาพทางภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ และการสื่อสารนานาชาติ ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และโปรแกรมการทดสอบให้ได้มาตรฐาน รองศาสตราจารย์ ดร. สุพัฒน์ สุขมณีนันต์	32
การสำรวจความคิดเห็นในการใช้แบบสอบคอมพิวเตอร์ เพื่อทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษของนิสิต คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ชั้นปีที่ 4 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดร. จัตราพร เปี่ยมไธ	52
การวิเคราะห์สัมพันธสารภาษาเขียนเพื่อพัฒนาความรู้และการสอน รองศาสตราจารย์ ผ่าน บาลโพธิ์	68
การประเมินผลบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษวิชาชีพทางศิลปะ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พูลสุข รัตนทยานนท์	78
การประเมินผลความต่อเนื่องและความเหมาะสมของหลักสูตร รายวิชาไวยากรณ์และทักษะการเขียน (Grammar and Writing Skills) อาจารย์ จุณญ์ เกณี	91

บทสัมภาษณ์พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าสิริวัณณวรีนารีรัตน์: พระองค์หญิงผู้ทรงอัจฉริยภาพ ด้านกีฬาและศิลปะ

กองบรรณาธิการ
วารสารภาษาปริทัศน์

พระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าสิริวัณณวรีนารีรัตน์ทรงเป็นนิสิตชั้นปีที่ 3 ภาควิชาานฤมิตศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตลอดระยะเวลาที่ทรงศึกษาในมหาวิทยาลัย พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่ดียิ่งสำหรับเยาวชนไทย โดยทรงสามารถศึกษาได้คะแนนดีเยี่ยม ทรงเป็นตัวแทนนักกีฬาทีมชาติไทย ในการแข่งขันแบดมินตันระดับนานาชาติหลายวาระ และทรงเป็นนักออกแบบพระชนมายุ น้อยที่สุดที่ได้ทรงนำผลงานออกแสดงใน “ปารีส แฟชั่นวีค” เวทีแห่งความใฝ่ฝันของ นักออกแบบทั่วโลก

เนื่องในโอกาสครบรอบ 90 ปีแห่งการสถาปนาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และครบรอบ 30 ปี แห่งการสถาปนาสถาบันภาษา กองบรรณาธิการวารสารภาษา ปริทัศน์จึงขออัญเชิญบทสัมภาษณ์พระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าสิริวัณณวรีนารีรัตน์ มาเผยแพร่เพื่อให้พระอัจฉริยภาพของพระองค์เป็นที่ประจักษ์และเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับนิสิต นักศึกษา และเยาวชนไทยทั่วไป

ภาษาปรีทัศน์ :

พระองค์หญิงฯ ทรงแบ่งเวลาอย่างไรเพคะ ระหว่างการเรียนในมหาวิทยาลัย และกิจกรรมต่างๆ ทั้งด้านศิลปะ และกีฬา

พระองค์หญิงฯ :

การแบ่งเวลาในเรื่องต่างๆ นั้น ทำเป็นกิจวัตร อยู่แล้ว โดยกิจกรรมหลักคือ การเรียน และกิจกรรม อื่นๆ ก็คือการเล่นกีฬา ส่วนงานต่างๆ จะมีตาราง กำหนดล่วงหน้าเป็นสัปดาห์ หรือเป็นเดือน กล่าวง่ายๆ ก็คือตอนเช้าไปเรียนหนังสือถึงบ่าย ตอนเย็นเล่นกีฬา ถ้ากลับบ้านมีเวลาว่างก็อาจจะดูโทรทัศน์ หรือ ทำกิจกรรมอื่นๆ แต่ถ้ามีหมาย ก็จะขอเพิ่มเวลากับอาจารย์ก่อนเพื่อเรียนล่วงหน้า ยอมเหนื่อยกว่าคนอื่นเพื่อกลับมาจะได้เรียนเท่ากับเพื่อนพอดี แต่จะไม่ยอมขาดเรียนอย่างไร้เหตุผล ต้องยอมเหนื่อยก่อนและจะสบายในภายหลัง ส่วนการซ้อมกีฬา จะเป็นช่วงตอนบ่ายหรือเย็น ตอนซ้อมกีฬาจะไม่เอาเรื่องเรียนหรือแฟนมาเกี่ยว จะไม่พูดถึงเรื่องเรียนในเวลานั้นเลย

ภาษาปรีทัศน์ :

พระองค์หญิงฯ ทรงฝึกทักษะภาษาอังกฤษ อย่างไร และทรงมีคำแนะนำอย่างไรสำหรับผู้ที่ยาก ศึกษามหาวิทยาลัยให้ได้ดีเพคะ

พระองค์หญิงฯ :

ได้เปรียบอยู่ตรงที่ไปอยู่เมืองนอกนานเกือบ 10 ปี จากตั้งแต่ยังไม่รู้ภาษาอังกฤษเลย รู้แค่เพียง 2 คำคือ yes และ no จึงมีความจำเป็นที่จะต้อง เรียนรู้เอง ช่วยเหลือตัวเอง พอกลับมาประเทศไทย พูดไทยไม่ได้เลย ได้แต่ภาษาอังกฤษ ได้เปรียบตรง ที่สมเด็จพระเอกอภัยเจ้าฟ้าฯ ทรงสหายๆ เป็นภาษาอังกฤษกับคนอื่น ก็ใช้วิธีฟังไปเรื่อยๆ ก็จะเข้าใจ วิธีการฝึกก็คือ ฟังบ่อยๆ ตอนแรกๆ ก็เดาไปก่อน ก็จะเริ่มเข้าใจและจับใจความได้ ต้องฝึกทำ mode ความจำและทำความเข้าใจ เช่น คำว่า colleague ถ้าไม่เข้าใจคำนี้ ก็ต้องใช้ความเข้าใจเนื้อหา ก็จะรู้ ความหมาย บางทีก็ใช้พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ไทย-อังกฤษ แต่ส่วนมากใช้พจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ ท่านหญิงตอนเรียนที่โรงเรียนจิตรลดา มี

อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ 2 คน คนหนึ่งมาจาก มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ อีกคนหนึ่งมาจากมหาวิทยาลัย อ็อกซฟอร์ด คนหนึ่งจะสอนให้รู้จักคิดและให้แสดง ความคิด อีกคนหนึ่งสอนไวยากรณ์ และให้เขียน essay ส่ง อาจารย์เคยให้ทำหนังสือพิมพ์ด้วย ตอน อยู่ ม. 5 ได้ไปทัศนศึกษาที่สำนักพิมพ์ Bangkok Post แล้วกลับมาแบ่งกลุ่มเขียนเรื่อง หาสปอนเซอร์จัดหน้า หนังสือพิมพ์ ได้เขียนเรื่องพิษในขวดโหลความจริง สนใจภาษาอังกฤษมาก ในหนังสือภาษาอังกฤษจะมีการทำโน้ต ชัดเขียน มีการลงสีให้ดูสวยงาม ความจริงได้บูรณาการภาษาอังกฤษกับศิลปะมานานแล้ว

ภาษาปรีทัศน์ :

พระองค์หญิงฯ ทรงใช้ภาษาอังกฤษมากน้อย เพียงไรเพคะในการแสดงผลงานทางศิลปะ

พระองค์หญิงฯ :

ท่านหญิงมีหนังสือภาษาอังกฤษมาก ได้ศึกษางานศิลปะ และศัพท์เฉพาะทาง (technical term) ต่างๆจากหนังสือ ด้วยอาชีพนี้ จึงมีการนำเสนอ ผลงาน (presentation) บ่อยครั้ง ต้องพูดโน้มน้าว จิตใจให้ได้ การใช้คำลำดับความ เช่น first, second, third, finally ทำให้การเรียบเรียงเนื้อหา มีลำดับขั้นตอน ชัดไม่สับสน การนำเสนอผลงานต้องใช้ภาษาอังกฤษมาก แต่ในบางครั้งก็ใช้ภาษาฝรั่งเศส คำภาษาอังกฤษ บางคำเป็นคำยืมจากภาษาฝรั่งเศส ก็ยากที่จะอธิบาย อันนี้ต้องใช้ประสบการณ์ เรื่องที่ยากยิ่งในเวทีต่างชาติ อีกเรื่องหนึ่งก็คือ การพูดสุนทรพจน์ (speech) และการแถลงข่าว ซึ่งต้องพบสื่อมวลชนมากมาย จึงต้อง เตรียมตัวอย่างมาก การพูดต้องพูดให้ได้เร็ว และ โน้มน้าวใจคนให้ได้ ก็ต้องพยายามอย่างมาก เพราะ เป็นเรื่องยากมาก

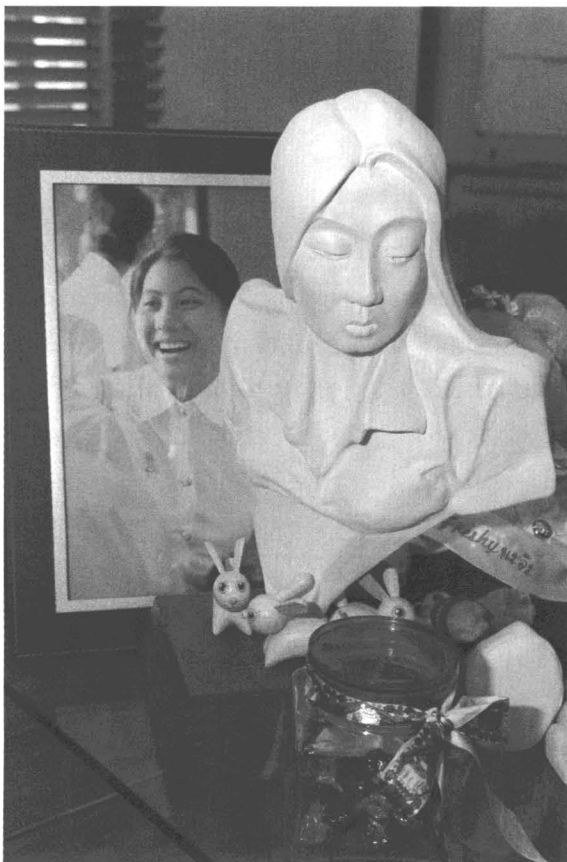
ภาษาปรีทัศน์ :

พระองค์หญิงฯ ทรงมีคำแนะนำอย่างไรบ้างเพคะ ที่จะปะทะกับคู่แข่งเรียนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป

พระองค์หญิงฯ :

การเรียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ควรจะเป็น แบบธรรมชาติ ให้มันเข้าไปในหัวเองและใช้ได้เอง เวลาพูด อย่างลื่นไหล ฝรั่งเศสพูดเยอะ เพราะเป็นภาษา

ของเขา เขาก็ไม่ได้เก่งไปกว่าเรา ฉะนั้น จึงควรหัดฟัง พยายามออกเสียงตาม และพูด เวลาที่เราพูดฝรั่งเขาจะไม่ถือสาเรื่อง accent ว่าเหมือนเขาไหม เพราะอันที่จริง แต่ละชาติก็มี accent ที่แตกต่างกันมาก และมีเสน่ห์ที่ไม่เหมือนกัน อย่างสิงคโปร์ ก็เป็นแบบหนึ่ง อย่างไทยก็มี accent ของตัวเองเป็น Tenglish ถึงเราจะพูดได้ไม่เหมือนก็ไม่เป็นไร ฝรั่งเขาไม่ถือ ถ้าไม่เข้าใจก็จะอธิบายจนเข้าใจ เขาก็แก้ไขให้เรา ก็พยายามใช้ให้ถูกไวยากรณ์ สมัยก่อนอาจารย์ท่านผู้หญิงทัศนีย์ ให้ท่องกริยา 3 ช่อง ครึ่งละ 10 คำ ก็ต้องท่องไป การเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องที่ต้องฝึกฝนด้วยตนเอง ต้องฟังบ่อยๆ ฝึกพูด อย่าพูดเพี้ยนหรือผิด เพราะจะทำให้ความหมายผิดไป ที่ว่าเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นสิบปีแล้วพูดไม่ได้ส่วนหนึ่งก็คือความลุ่มหลงของตัวเอง ไม่ใช่ครู หรือระบบการเรียนการสอน ครูผู้สอนสอนดีอยู่แล้ว ถ้าครูสอนไม่รู้เรื่องก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ดังนั้นตัวผู้เรียนต้องเรียนและฝึกด้วยตัวเองด้วย ถ้าไม่เรียนแล้วบอกว่าครูสอนไม่รู้เรื่อง ก็ไม่ถูกต้อง

ภาษาปรีทัศน์ :

พระองค์หญิงฯ ทรงมีพระอัจฉริยภาพในทางกีฬาและศิลปะ พระองค์หญิงฯ ทรงได้แบบอย่างจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในด้านนี้อย่างไรบ้างเพคะ

พระองค์หญิงฯ :

ได้ทั้งกีฬาและศิลปะ เมื่อก่อนไม่เคยสนใจทางศิลปะหรือการออกแบบเลย คณะแรกที่อยากเข้าเรียนคือรัฐศาสตร์ สาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (International relations) เพราะชอบภาษา ต่อมาค้นพบว่าตัวเองชอบวาดรูป ชอบงานศิลปะ พวก art and design และ art and craft แต่ก็ยังชอบด้านการต่างประเทศอยู่ ก็ถือว่าเป็นทูตวัฒนธรรมกับกีฬา เป็นทูตทางศิลปะ ศิลปะอยู่ในสายเลือดและจิตใจ

ภาษาปรีทัศน์ :

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ ทรงสอนพระองค์หญิงฯ เกี่ยวกับการเรียนภาษาอย่างไรเพคะ

พระองค์หญิงฯ :

สมเด็จพระพ่อบอกว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญมาก บางทีเวลาเรียนถ้าไม่รู้จักคำ ก็จะเขียนคำไทยบ้าง บางทีก็เขียนเป็นคำอังกฤษบ้าง เช่นเขียน essay ภาษาอังกฤษ มีคำไทยแทรกบ้าง ท่านก็ไม่ว่า แต่ทรงเติม ให้ทรงเอาดินสอมา ไม่ตรัสอะไร แต่เติมให้ อะไรตกหล่นไปก็ทรงเติมให้ แล้วสอนว่า ภาษาอังกฤษสำคัญ ท่านทรงช่วยตรวจงานให้ด้วย สมเด็จพระพ่อทรงใช้ภาษาอังกฤษด้วยและตรัสฝรั่งเศสด้วย

ภาษาปรีทัศน์ :

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ ทรงทราบผลการเรียนของพระองค์หญิงฯ ซึ่งทรงได้คะแนนเฉลี่ย 3.93 และทรงมีรับสั่งอย่างไรเพคะ

พระองค์หญิงฯ :

สมเด็จพระพ่อทรงทราบเกรดก็บอกว่าดี ได้เกือบ top ของคณะในวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องเรียนไม่สนใจว่าได้ top ใหม่ แต่ต้องทำให้ได้ดีที่สุด ถ้าทำดีที่สุดก็พอใจแล้ว เรื่องเรียนต่อหรือไม่ยังไม่ได้คิด แต่อยากเรียน university of life มากกว่า

ภาษาปักษ์ :
พระองค์หญิงทรงเขียนหนังสือด้วยใช้ใหม่เพคะ

พระองค์หญิงฯ :
เขียน ลงในหนังสือแพรวมาแล้ว 2 ครั้ง ลงในหนังสือ Lips ด้วย เนื้อหาเป็นในแนวแฟชั่น ตอนนี้ก็จะเขียนอีกเพื่อเตรียมเสนอผลงานที่งานแฟชั่นวีคเป็นการกล่าวถึงเบื้องหลังผลงานทั้งหมดที่จะนำไปแสดงงาน paperwork เหล่านี้ก็ต้องใช้ภาษาอังกฤษต้องเขียนมาก และต้องรู้คำศัพท์มาก บางครั้งก็ต้องทำความเข้าใจงานเขียนที่เป็นภาษากฎหมายเช่น MOU ถ้าอันไหนไม่เข้าใจ ก็ต้องให้คนที่เก่งกว่าเข้าใจมากกว่ามาอธิบายให้ฟัง

“การเรียน
ภาษาอังกฤษ
ที่ถูกต้อง
ควรจะเป็น
แบบธรรมชาติ
ให้มันเข้าไป
ในหัวเอง
และใช้ได้เอง
เวลาพูด
อย่างกลัวฝรั่ง”

ภาษาปักษ์ :
ในปีการศึกษา 2552 คณะศิลปกรรมศาสตร์จะมีรายวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอีก 2 รายวิชา พระองค์หญิงฯ ทรงมีพระวินิจฉัยอย่างไรเพคะ

พระองค์หญิงฯ :
น่าจะเป็นประโยชน์สำหรับนิสิต แต่วิชาที่อยากให้เปิดน่าจะเป็นวิชาเกี่ยวกับการตีความทางศิลปะ การซ่อมแซมภาพและงานศิลป์ เพราะถ้าเราจะซ่อมอะไรก็ต้องเสียเงินจ้างฝรั่ง ถ้าคนไทยทำเองได้จะดีกว่า อยากให้มีคนไทยทำได้จริงๆ

ภาษาปักษ์ :
พระองค์หญิงฯทรงกีฬาแบดมินตันมานานเท่าไรเพคะ

พระองค์หญิงฯ :
เล่นแบดมินตันมา 8 ปี ติดทีมชาติตอนอายุ 17 ต้องมีความมุ่งมั่น เวลาเล่นไม่ได้สนใจว่าจะแพ้หรือชนะ ถ้าเล่นเต็มที่แล้ว ถ้าดีแล้ว ถึงจะแพ้ก็ภูมิใจอย่างกีฬาคราวที่แล้ว มีนักวิ่งชาวอเมริกัน วิ่งเข้าเส้นชัยได้ที่ 6 พ่อแม่ก็ภูมิใจว่าทำสถิติได้ดีขึ้น ถือว่าการแข่งขันคือการแข่งกับตัวเอง

ภาษาปักษ์ :

พระองค์หญิงฯ ทรงโปรดการอ่านหนังสือเรื่อง ไต่บังเพคะ

พระองค์หญิงฯ :

ไม่ชอบอ่านนิยาย แต่ชอบอ่านเรื่องหนักๆ และ ประวัติศาสตร์ เช่น *Ann Frank: The Diary of a Young Girl* (ฉบับสมบุรณ์) *The Phantom of the Opera*, *Romeo and Juliet* อ่าน *Guillotine* และ *Men are from Mars, Women are from Venus* บทประพันธ์ของ Shakespeare ก็อ่าน ส่วนนิยาย ไทยอ่านบ้างเช่น *สี่แผ่นดิน* *ทวิภพ* *คู่กรรม* สมัย เป็นนักเรียนประมาณชั้นป. 4 อาจารย์ก็ให้อ่าน นิตยสารภาษาอังกฤษยากๆ แล้ว เช่น *Newsweek* และ *Time* ก็อ่านบ่อยๆ จากนั้นก็เริ่มรู้เรื่องขึ้น นอกจากนั้นก็ชอบอ่านเรื่องศิลปะ และประวัติศาสตร์ ศิลปะ

ภาษาปักษ์ :

พระองค์หญิงฯ ทรงโปรดทอดพระเนตร ภาพยนตร์ประเภทไหนเพคะ

พระองค์หญิงฯ :

ชอบดูภาพยนตร์ แต่ไม่ชอบดูการ์ตูน การ์ตูน ดูอยู่เรื่องเดียว ชอบภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาหนักๆ ชอบหนังนักสืบที่ต้องคิดต้องติดตาม ชอบหนังดราม่า ที่เนื้อหาหนักๆ หนังสืหนังประเภทยองขวัญ (horror) หรือถ้าเป็นหนังโรแมนติก ก็โรแมนติกจัดๆ ไม่ชอบเนื้อหาเบาๆ หนังสืเรื่อง *Ratatouille* ก็ดูแล้ว ตอนนี้อยากดูเรื่องที่ Nicole Kidman เล่น และมี Martin Scorsese เป็นผู้กำกับ ผู้กำกับคนนี้เป็นผู้กำกับในดวงใจ ทำให้มีแรงบันดาลใจในเรื่องต่างๆ Martin Scorsese กำกับหนังที่ชอบๆ หลายเรื่องเช่น *The Aviator*, *Gang of New York* และ *The Internal Affair* ได้รับเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลออสการ์หลายครั้ง และเพิ่งได้รางวัลในปีนี้อะ

ภาษาปักษ์ :

พระองค์หญิงฯ ทรงโปรดเพลงประเภทไหนเพคะ

พระองค์หญิงฯ :

ฟังแจ๊สบ้าง คลาสสิกบ้าง ฮาร์ดร็อกก็ฟัง

บางครั้งจะฟังเพลงฝรั่ง พวกแจ๊ซหรือฟังก็ฟัง แต่ ไม่ชอบฟังเพลงไทยประเภทรักผิดหวัง ไม่ฟังเลย ส่วนคำถามว่าสนใจเล่นหนังหรือละครไหม ก็สนใจ แต่ไม่มีใครจ้าง ถ้ามาจ้าง ก็อาจจะสนใจบ้าง

กองบรรณาธิการวารสารภาษาปักษ์รู้สึก ซาบซึ้งในพระกรุณาธิคุณของพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าสิริวัณณวรีนารีรัตน์ ที่ได้ประทาน สัมภาษณ์เกี่ยวกับพระจริยวัตรด้านการเรียน และพระ วินิจฉัยต่างๆในด้านกีฬา และศิลปะ ทำให้พสกนิกร ได้รับทราบเกี่ยวกับพระอัจฉริยภาพของพระองค์ท่าน และพระปรีชาสามารถในการทรงงานเพื่อส่วนรวมและ ชื่อเสียงของประเทศชาติ

ห้องสมุด ดร. พรรณนี สาคริก วันวาน วันนี้ และพรุ่งนี้

ยุพิน จันทรเจริญสิน

ห้องสมุดสถาบันภาษา อายุ 36 ปี

จะเป็นไปได้หรือ

สถาบันภาษาอายุ 30 ปี เท่านั้น

หลายๆ คนคงจะไม่ทราบว่า ในการก่อตั้งสถาบันภาษาโดยคำสั่งคณะปฎิวัติ ปี พ.ศ. 2520 นั้น ได้มีการโอนหน่วยงานจากภายนอกจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาไว้ในองค์กรใหม่นี้ด้วย นั่นก็คือ สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ซึ่งในการนี้ได้ผนวกห้องสมุดทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีหนังสือที่ใช้ในการเรียนการสอน การค้นคว้า การวิจัยศาสตร์ด้านนี้ที่สมบูรณ์มาไว้ด้วยเช่นกัน นับแต่นั้นมาได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนเป็นห้องสมุด ดร. พรรณนี สาคริก ในปัจจุบัน

ห้องสมุด ดร. พรรณนี สาคริก

ปี พ.ศ. 2524 ห้องสมุดสถาบันภาษา ซึ่งแต่เดิมยังไม่มีชื่อเรียกเฉพาะได้รับการตั้งชื่อว่า “ห้องสมุด ดร. พรรณนี สาคริก” เพื่อเป็นที่ระลึกและเป็นเกียรติแก่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรรณนี สาคริก อดีตรองผู้อำนวยการ ซึ่งมีส่วนสำคัญยิ่ง

ยุพิน จันทรเจริญสิน (อ.ม. บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

ปัจจุบัน ข้าราชการเกษียณ บรรณารักษ์เชี่ยวชาญ 9

ที่ปรึกษาพิเศษทางการสร้างฐานข้อมูลต่างๆ ทั้งภายในและภายนอก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ปรึกษาศูนย์ยุโรปศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อดีต บรรณารักษ์สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณารักษ์ศูนย์สารสนเทศนานาชาติ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รองผู้อำนวยการศูนย์ยุโรปศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการก่อตั้งสถาบันภาษา อีกทั้งยังมีความรัก ความผูกพันกับสถาบัน เมื่ออาจารย์เสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถชน ทางครอบครัวของอาจารย์ได้มอบหนังสือทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่อาจารย์สะสมไว้ให้กับห้องสมุด สถาบันภาษาจึงได้ตั้งชื่อห้องสมุดตามชื่อของอาจารย์ว่า “ห้องสมุด ดร. พรรณินี สาคริก”

มีอะไรในห้องสมุด ดร. พรรณินี สาคริก

ห้องสมุด ดร. พรรณินี สาคริก เป็นห้องสมุดเฉพาะทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 36 ปีของการก่อตั้งห้องสมุด จึงเป็น 36 ปี แห่งการสั่งสมหนังสือ สิ่งตีพิมพ์ และไมตีพิมพ์ (printed และ non-printed materials) ซึ่งรวมถึงหนังสือ ตำรา แบบเรียน แบบฝึกหัด วารสาร ตลอดจนแถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ รูปภาพ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ดิจิทัล และวัสดุการศึกษาต่างๆ สำหรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และสาขาวิชาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ห้องสมุดสถาบันภาษาในยุคก่อตั้ง

ห้องสมุดโชคดีที่ไม่เคยประสบปัญหาด้านงบประมาณเลยนับแต่ก่อตั้งมา ไม่ว่าจะเป็นยุคที่สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ หรือเมื่อโอนมาสังกัดกับสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในอดีตเมื่อมีการจัดตั้งสถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นหน่วยงานระดับชาติที่จะดูแลและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศนั้น คณะผู้ดำเนินการเห็นความสำคัญของการมีห้องสมุดไว้เพื่อเป็นแหล่งอ้างอิงของทั้งผู้สอนและผู้เรียน จึงได้มีการกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า ในโครงสร้างองค์กรจะต้องมีห้องสมุดอยู่ด้วย เพื่อทำหน้าที่จัดหา จัดเก็บหนังสือ ตำรา วารสาร หนังสืออ้างอิงต่างๆ (References) โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (TEFL) ตลอดจนแถบบันทึกเสียง บันทึกภาพ ภาพยนตร์ และสไลด์ ห้องสมุดยังได้รับการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนอย่างเต็มที่จากมูลนิธิฟอร์ด (Ford Foundation) อีกทั้งยังมีผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ จากมูลนิธิมาประจำที่ศูนย์ฯ เพื่อให้คำแนะนำช่วยคัดเลือกและจัดหาหนังสือ ตำรา วารสารวิชาการ โดยไม่ต้องกังวลเรื่องงบประมาณ

ไม่ว่าราคาจะสูงเพียงไร ถ้ามีคุณค่าห้องสมุดจะต้องมี “เราจึงบ เราจะต้องจัดหาเอามาไว้อย่างน้อยจะต้องมี 1 เล่ม ไว้ให้ใช้ในประเทศไทย ที่อื่นซื้อไม่ได้ เราซื้อได้” นั่นคือ คำแนะนำที่ผู้เชี่ยวชาญที่ดูแลห้องสมุดให้ไว้เป็นนโยบายการจัดหาหนังสือเข้าห้องสมุด หนังสือสาขาต่างๆ ที่ห้องสมุดยุคแรกจัดหามานั้นเน้นการวิจัยในสาขาภาษาศาสตร์ ซึ่งรวมถึงภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) ภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistics) สัทศาสตร์ (Phonetics) และ การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (TEFL)

เนื่องจากวัตถุประสงค์ประการหนึ่งของการจัดตั้งศูนย์ระดับชาตินี้คือการศึกษากลับมาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับต่าง ๆ ในประเทศไทย ห้องสมุดในยุคแรกนี้จึงมีแบบทดสอบต่างๆ จากสถาบันหลายแห่งทั้งในสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ มีการสั่งแบบเรียนต่างชนิด ต่างระดับ เข้ามาทดลองใช้ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นแบบเรียนสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individualization) เช่น Jacaranda Press (ประถมศึกษา) และ SRA Reading Laboratory ที่ใช้เพื่อปรับระดับภาษาอังกฤษ สำหรับนิสิต นักศึกษา ที่ความรู้ภาษาอังกฤษไม่เท่ากัน นอกจากนี้ยังมีหนังสือเกี่ยวกับการแปลที่มีความสมบูรณ์พอที่จะใช้อ้างอิงเพื่อสร้างตำราทางด้านการแปลอีกด้วย

วารสารนับเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่งประเภทหนึ่งสำหรับห้องสมุดเพื่อการวิจัย (Research Library) ในการประเมินค่าห้องสมุด ตัวชี้วัดที่สำคัญและมีค่าสูงก็คือวารสาร ซึ่งในการจัดหาวารสารนั้นห้องสมุดพิจารณาคุณภาพก่อนปริมาณเสมอ ห้องสมุดสถาบันภาษามีวารสารหลักที่สำคัญในสาขาวิชาที่สามารถกล่าวได้ว่าสมบูรณ์ และยิ่งกว่านั้นห้องสมุดยังรับวารสารบางฉบับตั้งแต่ฉบับที่ 1 ต่อเนื่องมาจนปัจจุบัน เช่น TESOL Quarterly, Foreign Language Annuals, RELC Journal English Language Teaching Journal ซึ่งมีย้อนไปถึงปีค.ศ. 1936 ก่อนจะตั้งศูนย์ฯ ในปี ค.ศ. 1971 เสียอีก นอกจากวารสารที่มีประวัติอันยาวนานดังกล่าว ห้องสมุดสถาบันภาษายังมีวารสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวิทยาการใหม่ๆ เช่น การใช้ IT ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศไว้ให้อ้างอิงอีกด้วย

ห้องสมุดสถาบันภาษา ดร. พรรณิณี สาคริก

เมื่อโอนมาสังกัดสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประเภทของหนังสือที่จัดเก็บไว้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม กล่าวคือ หนังสือและตำราที่เกี่ยวข้องกับสหศาสตร์และภาษาศาสตร์ส่วนหนึ่งถูกแบ่งไปกับอาจารย์ของสถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษที่โอนไปสังกัดกับภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ ดังนั้นหนังสือในห้องสมุดสถาบันภาษา ดร. พรรณิณี สาคริกจึงเปลี่ยนเป็นหนังสือประเภทแบบเรียนและแบบฝึกหัดเพื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ห้องสมุดกลุ่มใหม่ ที่ส่วนใหญ่คืออาจารย์สถาบันภาษาที่มีหน้าที่หลักคือการสอนภาษาอังกฤษให้แก่สิตจุฬาฯ แต่อย่างไรก็ตามก็ยังคงมีการจัดหาหนังสือและตำราที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีคุณค่า ให้อาจารย์ใช้สำหรับการค้นคว้า วิจัยเพื่อการเรียนการสอน และนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาใช้เป็นแหล่งค้นคว้าหาความรู้

ห้องสมุด ดร. พรรณิณี สาคริก สู่ยุคดิจิทัล

ในช่วงทศวรรษ 1980-1990 การเข้าถึงข้อมูลในห้องสมุดเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว รวมทั้งห้องสมุดทุกแห่งในจุฬาฯ ช่วงปลายทศวรรษ 1980 ต่อ 1990 มีการเตรียมตัวเข้าสู่ยุคห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ทั้งด้านบุคลากรและข้อมูลต่างๆ ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2537 (ค.ศ. 1994) ห้องสมุด ดร. พรรณิณี สาคริก ได้พัฒนาเป็นห้องสมุดอัตโนมัติอย่างสมบูรณ์แบบแห่งแรกของจุฬาฯ ซึ่งหมายถึงของประเทศด้วย นั่นคือข้อมูลหนังสือที่มีอยู่ในห้องสมุดถูกบันทึกเข้าฐานข้อมูลออนไลน์แทนการพิมพ์ในการ์ด ทำให้การค้นหาหนังสือและสิ่งพิมพ์ที่มีในห้องสมุดสะดวกขึ้น ผู้ใช้บริการเพียงพิมพ์ ชื่อผู้แต่ง หรือชื่อเรื่อง หรือคำสำคัญ (Key word) หรือ หัวเรื่อง (Subject Heading) ก็สามารถสืบค้นทรัพยากรต่างๆ ในห้องสมุดทุกแห่งในจุฬาฯ ได้จากที่เดียว ในส่วนของผู้ใช้บริการก็ได้มีการบันทึกเป็นฐานข้อมูลอย่างสมบูรณ์เช่นกัน โดยผู้ใช้บริการสามารถเข้าบัตรใบเดียวยืม-คืนหนังสือได้จากห้องสมุดทุกแห่งในจุฬาฯ

ในยุคศตวรรษที่ 21 บริการสารสนเทศห้องสมุดพัฒนาสู่ระบบดิจิทัล สถาบันวิทยบริการ ได้บอกรับ

ฐานข้อมูลออนไลน์ต่างๆ เข้ามาให้บริการเพื่อสนับสนุนนโยบายของมหาวิทยาลัยในด้านการพัฒนาคุณภาพของการผลิตบัณฑิตและงานวิจัย บริการใหม่ๆ ด้านการสืบค้นสารสนเทศออนไลน์จึงเกิดขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกและสร้างบรรยากาศที่เอื้อให้คณาจารย์สามารถสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ และวิจัย และสะสมไว้เพื่อเผยแพร่ในวงวิชาการนานาชาติ ห้องสมุด ดร. พรรณิณี สาคริก ได้มีส่วนร่วมในการช่วยพัฒนาคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR—Chulalongkorn University Intellectual Repository) ด้วยการส่งผลงานวิจัยของคณาจารย์สถาบันภาษาไปบันทึกไว้ในคลัง เพื่อให้ได้ทดลองปรับปรุงแก้ไข จัดการบริการให้มีประสิทธิภาพซึ่งเมื่อได้ผลเป็นที่น่าพอใจก็ได้มีการส่งไปลงทะเบียนไว้ใน World Union Catalog ซึ่งมีมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั่วโลกประมาณ 800-900 แห่งเป็นสมาชิก ทั้งนี้นับเป็นการเผยแพร่ชื่อเสียงของคณาจารย์สถาบันภาษาในระดับชาติและนานาชาติไปพร้อมๆ กัน

ต้นแบบฐานข้อมูลประชาคมนักปฏิบัติ (COP—Community of Practice)

ปี พ.ศ. 2549 ห้องสมุดได้สร้างฐานข้อมูลคณาจารย์สถาบันภาษาที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติ ความชำนาญพิเศษ สถานภาพ ศักยภาพ ผลงานวิชาการ และวิจัยฉบับเต็มไว้ เป็นต้นแบบให้กับคณะกรรมการประสานงานห้องสมุดในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้นำไปจัดทำให้กับอาจารย์ และนักวิจัยในคณะของตน นอกจากนี้ฐานข้อมูลประชาคม นักปฏิบัติยังเป็นฐานข้อมูลเกี่ยวกับคณาจารย์ และนักวิจัยที่มีความชำนาญในด้านต่างๆ และมีผลงานที่หลากหลาย ซึ่งผู้สนใจทั้งภายในและภายนอกประเทศจะสามารถติดต่อ ประสานงานด้วยได้ นับเป็นการเผยแพร่ชื่อเสียงและผลงานของคณาจารย์และมหาวิทยาลัย และยังเป็นการสนองนโยบายของมหาวิทยาลัยที่มุ่งมั่นจะเป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการให้กับประเทศ

30 ปีสถาบันภาษา เป็น 30 ปีที่น่าภูมิใจว่าห้องสมุด ดร. พรรณิณี สาคริก ไม่ได้เป็นเพียงแต่แหล่งค้นคว้าของคณาจารย์สถาบันภาษาเท่านั้น แต่ยังเป็นแหล่งทรัพยากรความรู้เพื่อการค้นคว้าทางวิชาการ

และวิจัย ที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษของประเทศด้วย

30 ปีสถาบันภาษา เป็น 30 ปีที่ห้องสมุดไม่ได้
หยุดนิ่ง แต่ได้พยายามแสวงหาสิ่งจำเป็นและสำคัญ
ต่อการเรียนการสอน การวิจัยของสถาบันภาษา และ
หาช่องทางส่งเสริมผลงานของอาจารย์สู่ระดับชาติและ
นานาชาติ ทั้งนี้อยู่ที่อาจารย์ทั้งหลายที่จะผลักดันตัว
เอง ให้สร้างผลงานออกมาให้ได้ในเวลาอันสมควร
บัดนี้ทุกอย่างพร้อมแล้ว สำหรับอาจารย์ที่จะส่ง
ผลงานมาให้ห้องสมุดดำเนินการต่อ เพื่อประโยชน์ต่อ
ตนเอง สถาบันและมหาวิทยาลัยโดยรวม

**“30 ปีที่น่าภูมิใจ
ห้องสมุด
ดร. พรณินี สาคริก
ไม่ได้เป็นเพียงแต่
แหล่งค้นคว้าของ
คณาจารย์สถาบันภาษา
เท่านั้น
แต่ยังเป็นแหล่ง
ทรัพยากรความรู้
เพื่อการค้นคว้า
ทางวิชาการ และวิจัย
ที่สำคัญยิ่งต่อ
การพัฒนา
การเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษ
ของประเทศด้วย”**

สำนวนภาษาอังกฤษ ที่มีถ้อยคำเป็นชื่อบุคคล

รศ.ดร. สมศีล ฌานวงศ์ ราชบัณฑิต

การสื่อสารด้วยภาษา: ความหมายกับรูปแบบ

ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอาจเคยได้ยินนักภาษาศาสตร์ประยุกต์พูดถึงองค์ประกอบที่ซับซ้อนในการเรียนภาษาว่า กว่าที่จะสื่อสารได้อย่างแท้จริงนั้น นอกจากต้องเรียนรู้ตัวระบบภาษา ยังต้องเข้าใจกระบวนการสื่อสารของมนุษย์ ตลอดจนองค์ประกอบด้านสังคมและวัฒนธรรมเป็นต้น อีกทั้งยังต้องฝึกทักษะในสถานการณ์จริงจนเกิดความคล่องในการใช้ภาษา

เมื่อฟังดูยุ่งยากขนาดนั้น ผู้เรียนบางส่วนอาจเกิดความท้อถอย จึงเกิดคำถามใหม่ ว่า “คนส่วนใหญ่คงไม่ประสงค์จะใช้ภาษาถึงขั้นซ้ำซ้อน อยากทราบว่า ต้องเรียนรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ จึงจะพอฟัง-พูด-อ่าน-เขียนในระดับพื้นฐานได้”

ก่อนที่จะตอบคำถามนี้ ก็ต้องมาทบทวนดูว่าตัวภาษาซึ่งเป็นพาหนะในการสื่อสารนั้นใช้งานอย่างไร ซึ่งจะขอสรุปเป็นข้อๆ ตามลำดับดังต่อไปนี้

1. การใช้ภาษาเป็นพาหนะในการสื่อสาร หรือ การสื่อสารด้วยภาษา จะต้องดำเนินไปบน 2 ระนาบ (plane) ที่เกี่ยวข้องกันอย่างแนบแน่นและควบคู่กันไปตลอดเวลา คือ ระนาบของความหมาย (meaning) กับระนาบของรูปแบบ (form) หรือที่เรียกให้รัดกุมยิ่งขึ้นว่าระนาบของเนื้อหา (content) กับระนาบของไวยากรณ์ (expression)

รองศาสตราจารย์ ดร. สมศีล ฌานวงศ์

- อ.บ., อ.ม. ภาษาอังกฤษ (จุฬาฯ); MS, PhD in Linguistics (Georgetown)
- รองศาสตราจารย์ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ราชบัณฑิต สำนักศิลปกรรม ประเภทวรรณศิลป์ สาขาวิชาภาษาศาสตร์
- ราชบัณฑิตในคณะราชบัณฑิตที่ปรึกษาชุดปัจจุบัน (พ.ศ. 2550-2552)
- ผู้ช่วยปฏิบัติงานวิชาการของพระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต) ผู้ทรงคุณวุฒิทางวัฒนธรรม
- เจ้าของคอลัมน์ “ภาษาน่ารู้” ในมติชนสุดสัปดาห์

2. “เนื้อหา” ได้แก่ ความหมายหรือสาร (message) ที่ผู้ส่งสารส่งออก และผู้รับสารรับเข้าอาจเป็นข้อมูลข่าวสาร ความรู้ ความเชื่อ ความเห็น คำถาม คำสั่ง คำเชิญชวน คำขอร้อง ฯลฯ ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดต่างๆ

ส่วน “ไวยากรณ์” ได้แก่ รูปแบบของภาษาที่ผู้ส่งสารใช้อาศัยเพื่อบรรจุเนื้อหาที่ส่งออก และที่ผู้รับสารใช้อาศัยเพื่อตีความเนื้อหาออกมา

3. เมื่อพูดถึงรูปแบบของภาษา คนส่วนใหญ่ก็นึกถึงแต่ “คำ” (word) และ “ประโยค” (sentence) เพราะเป็นหน่วยพื้นฐานที่เห็นได้ชัดที่สุดในการแสดง ความหมาย กล่าวคือ คำ เป็นหน่วยเล็กที่สุดที่เราใช้หมายถึงสิ่งนั้นสิ่งนี้ (เช่น *boy, sit, chair*) ส่วนประโยค เป็นหน่วยเล็กที่สุดที่ใช้สื่อความหมายได้สมบูรณ์ว่าเกิดอะไรขึ้น หรือใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เป็นต้น (เช่น *The boy is sitting on the chair.*)

แต่อันที่จริง รูปแบบของภาษามีความละเอียดมากกว่านั้น โดยแบ่งออกได้เป็นหลายระดับ (level) จากหน่วยย่อยไปหาหน่วยใหญ่ดังนี้

- หน่วยเสียง (phoneme) เป็นหน่วยย่อยที่สุดที่ใช้จำแนกเสียงพูด (speech sound หรือ phone) ที่มีลักษณะหรือคุณสมบัติแตกต่างกัน

เสียงพูดที่เปล่งออกมาแต่ละเสียงส่วนใหญ่จะไม่มี ความหมาย ต่อเมื่อนำหลายๆ เสียงมาประกอบกันเข้าเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น จึงจะเริ่มสื่อความหมายได้ เช่น หน่วยเสียง /p/, /e/, /n/ แต่ละเสียงไม่มีความหมายอะไรในตัว ครั้นเมื่อมาเรียงรวมกันเข้าเป็น /pen/ ก็สื่อความหมายได้ว่า “ปากกา” ในภาษาอังกฤษ

เสียงพูดอาจถ่ายทอดเป็นตัวเขียนหากเป็นภาษาที่มีระบบตัวเขียน เช่น /pen/ “ปากกา” ถ่ายทอดเป็นตัวเขียนว่า *pen*

- หน่วยคำ (morpheme) ประกอบด้วยหน่วยเสียงอย่างน้อยหนึ่งหน่วยเสียง เป็นหน่วยย่อยที่สุดที่เริ่มมีความหมาย หน่วยคำบางชนิดก็นำมาใช้เป็นคำได้โดยตรง เช่น *friend* “เพื่อน” และ *quick* “รวดเร็ว” แต่บางชนิดต้องนำมาประกอบกับคำหรือหน่วยคำอื่นก่อน จึงจะนำมาใช้เป็นคำได้ เช่น *-ly* (ใช้เติมท้ายคำนาม เพื่อแปลงเป็นคำคุณศัพท์ เช่น

friendly “เป็นมิตร” หรือใช้เติมท้ายคำคุณศัพท์เพื่อแปลงเป็นคำกริยาวิเศษณ์ เช่น *quickly* “อย่างรวดเร็ว”)

- คำ (word) ประกอบด้วยหน่วยคำอย่างน้อยหนึ่งหน่วยคำ ถือเป็นหน่วยพื้นฐานที่ใช้สื่อความหมายได้โดยอิสระ เช่น *friend* ประกอบด้วยหน่วยคำเดียว, *friendly* “เป็นมิตร” ประกอบด้วย 2 หน่วยคำ คือ *friend* + ปัจจัย *-ly* และ *unfriendly* “อย่างไม่เป็นมิตร” ประกอบด้วย 3 หน่วยคำ คือ อุปสรรค *un-* (ใช้เติมหน้าคำคุณศัพท์เพื่อบอกความปฏิเสธ) + *friendly* ซึ่งประกอบด้วย 2 หน่วยคำ คือ *friend* + *-ly*

- วลี (phrase) ประกอบด้วยคำอย่างน้อยหนึ่งคำ เช่น

- *the smallest boy in my class* เป็น noun phrase
- *may be waiting* เป็น verb phrase
- *very beautiful* เป็น adjective phrase
- *very quickly* เป็น adverb phrase
- *in the corner* เป็น prepositional phrase

- อนุพากย์ (clause) ประกอบด้วยวลีอย่างน้อยหนึ่งวลี เช่น ในประโยคว่า “*I think you’re right.*” *I think* ____ เป็น main clause (อนุพากย์หลัก) ส่วน *you’re right* เป็น subordinate clause หรือ subclause (อนุพากย์ย่อย) ประเภท noun clause ทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยา *think* ในอนุพากย์หลัก

- ประโยค (sentence) ประกอบด้วยอนุพากย์อย่างน้อยหนึ่งอนุพากย์ เช่น

- *John stayed home.*
เป็นประโยคที่มีอนุพากย์เดียว
- *John stayed home, but Mary went out.*
เป็นประโยคที่มี 2 อนุพากย์

- ข้อความ (text) ประกอบด้วยประโยคอย่างน้อยหนึ่งประโยค แต่ส่วนใหญ่มักประกอบด้วยหลายประโยคมารวมกัน โดยมีความสัมพันธ์ทางเนื้อหา และใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการสื่อสารเฉพาะอย่าง เช่น คำเตือน คำสนทนา ปาฐกถา บทความ ฯลฯ ตัวอย่างของข้อความสั้นๆ ซึ่งมีความสมบูรณ์ในตัว มีดังนี้

- *Danger!* (ป้ายเตือนว่ามีอันตรายในบริเวณนั้น เป็นข้อความที่ประกอบด้วยประโยคเดียว

และเป็นประโยคที่มีเพียงคำเดียว แต่ก็สื่อความหมายได้สมบูรณ์ในตัว)

- A: *Coffee?* — B: *Please!* (คำสนทนากถามตอบสั้นๆ ระหว่างบุคคล 2 คน เป็นข้อความที่ประกอบด้วย 2 ประโยค แต่ละประโยคมีเพียงคำเดียว ทั้งข้อความสามารถสื่อความหมายได้สมบูรณ์ในตัวเช่นกัน กล่าวคือบุคคลแรกถามบุคคลที่สองว่าจะดื่มกาแฟไหม บุคคลที่สองก็ตอบรับโดยขอร้องให้บุคคลแรกช่วยจัดหามาให้)

4. การสื่อสารทำได้ 2 ทาง คือ ทางภาษาพูด (oral mode) กับ ทางภาษาเขียน (written mode) รูปแบบของภาษาจึงมีสองลักษณะ คือ รูปแบบที่เป็นภาษาพูด (spoken form) กับ รูปแบบที่เป็นภาษาเขียน (written form)

5. โดยเนื้อแท้แล้ว การสื่อสารด้วยภาษา จึงหมายถึงการที่ผู้ส่งสารนำเนื้อหาหรือสารที่ต้องการสื่อสารบรรจุลงในรูปแบบของภาษาด้วยการพูดหรือการเขียน และการที่ผู้รับสารดึงเนื้อหาหรือสารนั้นออกมาจากรูปแบบของภาษาที่รับรู้ได้จากการฟังหรือการอ่าน

6. รูปแบบของภาษาจัดเป็นรหัส (code) ชนิดหนึ่ง กระบวนการส่งสารจึงอาจเรียกว่า การใส่รหัส (encoding) ได้แก่ การพูด (speaking) เมื่อสื่อทางภาษาพูด และการเขียน (speaking) เมื่อสื่อทางภาษาเขียน ส่วนกระบวนการรับสารก็อาจเรียกว่าการถอดรหัส (decoding) ได้แก่ การฟัง (listening) เมื่อสื่อสารด้วยภาษาพูด และการอ่าน (reading) เมื่อสื่อทางภาษาเขียน

7. เมื่อมองในแง่ี้ การแปล (translation) จากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง ก็คือการถอดรหัสจากรูปแบบของภาษาแรก แล้วนำเนื้อหาที่ดึงออกมาได้ไปใส่รหัสในรูปแบบของภาษาที่สองนั่นเอง

8. ผู้ที่สื่อสารด้วยภาษาเดียวกัน ก็ต้องรับรู้และยอมรับเป็นข้อตกลงร่วมกันว่า ถ้าใช้รูปแบบเช่นนั้นเช่นนั้น ก็จะสื่อความหมายเช่นนั้นเช่นนั้น และในทางกลับกัน ถ้าต้องการสื่อความหมายเช่นนั้นเช่นนั้นก็ต้องใช้รูปแบบเช่นนั้นเช่นนั้น การใช้ภาษาเพื่อสื่อสารจึงดำเนินไปบนสองระนาบ คือรูปแบบกับความหมาย ควบคู่กันไปเช่นนั้นโดยตลอด

9. ความหมายทางภาษาแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

- ความหมายระดับคำ (word meaning) หรือเรียกให้รัดกุมยิ่งขึ้นว่า ความหมายระดับศัพท์ (lexical meaning) เช่น เมื่อพูดถึง *cat* ก็หมายถึง “แมว” แต่เมื่อพูดถึง *dog* ก็หมายถึง “สุนัข”

ความหมายระดับคำ ซึ่งครอบคลุมความหมายของหน่วยศัพท์อื่นๆ ด้วย อาจศึกษาค้นคว้าตรวจสอบได้จากหนังสืออ้างอิงประเภทพจนานุกรม (dictionary)

- ความหมายระดับประโยค (sentence meaning) เช่น เมื่อพูดว่า *The dog bit the cat.* ก็หมายถึง “สุนัขกัดแมว” แต่เมื่อพูดว่า *The cat bit the dog.* ก็หมายถึง “แมวกัดสุนัข” ประโยคทั้งสองนี้ใช้คำชุดเดียวกัน (*the dog, bit, the cat*) ใช้โครงสร้างแบบเดียวกัน (subject + verb + object) แต่เรียงลำดับองค์ประกอบต่างกัน (*the dog* เป็นประธานในประโยคแรกแต่เป็นกรรมในประโยคหลัง ส่วน *the cat* เป็นกรรมในประโยคแรกแต่เป็นประธานในประโยคหลัง) ความหมายระดับประโยคจึงแตกต่างกัน

ความหมายระดับประโยคจึงมีนอกเหนือจากความหมายระดับคำ เป็นความหมายที่เกิดจากการนำคำมาประกอบกันเป็นโครงสร้างที่ใหญ่ขึ้น ด้วยเหตุนี้ ความหมายระดับประโยค จึงเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ความหมายระดับโครงสร้าง (structural meaning)

การจะศึกษาค้นคว้าตรวจสอบความหมายระดับประโยค ต้องอาศัยทั้งพจนานุกรมซึ่งให้ความหมายของคำและหน่วยศัพท์อื่นๆ และตำราไวยากรณ์ (grammar) ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

- ระบบหน่วยคำ (morphology) อธิบายกฎเกณฑ์ทั่วไปที่ว่าด้วยรูปแบบและโครงสร้างของคำ
- วากยสัมพันธ์ (syntax) อธิบายกฎเกณฑ์ทั่วไปที่ว่าด้วยรูปแบบและโครงสร้างของประโยค ตั้งแต่การนำคำมาร้อยเรียงเป็นหน่วยโครงสร้างที่ใหญ่ขึ้น คือ วลี อนุพากย์ และประโยคตามลำดับ

10. หากรูปแบบสัมพันธ์กับความหมายในลักษณะหนึ่งต่อหนึ่ง (one-to-one correspondence) กล่าวคือรูปแบบอย่างเดียวกันใช้สื่อความหมายเดียวกันนั้น และในทางกลับกัน ความหมายอย่างเดียวกันสื่อด้วยรูปแบบ

แบบเดียวกันนั้น ระบบภาษาก็คงจะไม่ซับซ้อนอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้และน่าจะเรียนรู้ได้ง่ายด้วย ไม่ว่าผู้เรียนจะเป็นเจ้าของภาษาเองหรือคนต่างภาษาก็ตาม

แต่ในความเป็นจริง รูปแบบอย่างเดียวกัน อาจสื่อได้หลายความหมาย และความหมายอย่างเดียวกัน อาจสื่อด้วยรูปแบบหลายอย่างก็ได้

กรณีแรก: รูปแบบอย่างเดียวกัน สื่อได้หลายความหมาย

- ในระดับคำ เกิดขึ้นจาก 2 สาเหตุ คือ
 - homonymy (การพ้องรูปคำ) เช่น คำนาม *lead* “ตะกั่ว” พ้องรูปกับคำกริยา *lead* “นำ” และคำนาม *lead* “การนำ”
 - polysemy (การที่คำเดียวมีหลายความหมาย) เช่น *solution* อาจหมายถึง “สารละลาย”, “การแก้ไขปัญห” หรือ “คำตอบ”
- ในระดับประโยค เกิดจากความกำกวมของโครงสร้าง (structural ambiguity) และมักผนวกด้วยความกำกวมของคำ (lexical ambiguity) ที่ใช้ในประโยคด้วย เช่น

Flying planes can be dangerous. อาจสื่อความหมายว่า

- “การขับเครื่องบินอาจอันตรายได้” (*flying* เป็นคำนามที่มาจากกริยา *fly* ส่วน *planes* ในที่นี้เป็นกรรมของกริยา *fly(ing)*) หรือ
- “เครื่องบินที่กำลังบินอยู่อาจอันตรายได้” (*flying* เป็นคำคุณศัพท์ที่มาจากกริยา *fly* ในที่นี้ทำหน้าที่ขยายคำนาม *planes*)

กรณีหลัง: ความหมายอย่างเดียวกัน สื่อได้ด้วยหลายรูปแบบ

- ในระดับคำ เกิดจากคำไวพจน์ (synonym) หรือคำพ้องความหมาย เช่น หากต้องการสื่อความหมายว่า “เขานั่งอยู่บนโซฟา” ก็อาจพูดได้ว่า *He's sitting on the sofa.* หรือ *He's sitting on the couch.* ก็ได้ เพราะ *couch* กับ *sofa* มีความหมายเหมือนกันหรือเกือบเหมือนกัน
- ในระดับประโยค เกิดจากกรรมวิธีเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง ทำให้ประโยคที่ได้มาใหม่สื่อความหมายหลักเหมือนกับประโยคเดิม เช่น
 - *Charles Dickens wrote several novels.*

มีความหมายหลักอย่างเดียวกับ *Several novels were written by Charles Dickens.* (ประโยคหลังมีรูปเป็น passive แปลงจากรูป active ในประโยคแรก)

- *Two men were arrested last night.* มีความหมายหลักอย่างเดียวกับ *There were two men arrested last night.* (ประโยคหลังเกิดจากการแปลงรูปจากประโยคแรก โดยใช้โครงสร้าง existential sentence)

กล่าวโดยสรุป ในเมื่อการสื่อสารด้วยภาษาต้องมีทั้งรูปแบบและเนื้อหาควบคู่กันไปเช่นนี้ การจะเรียนภาษาอังกฤษให้พอสื่อสารในชั้นพื้นฐานได้ จึงต้องเรียนรู้ว่า รูปแบบของภาษานั้นๆ มีลักษณะอย่างไร ใช้สื่อความหมายอะไรและอย่างไร และในทางกลับกัน หากต้องการสื่อความหมายเช่นนั้นเช่นนั้น จะต้องใช้รูปแบบอะไรและอย่างไร

จริงอยู่ กระบวนการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตจริง ยังมีสิ่งอื่นๆ เข้ามาเกี่ยวข้องอยู่อีกมาก เช่น ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม บริบทที่เป็นสถานการณ์ เหตุการณ์ หรือโอกาสที่ใช้ภาษา และวัตถุประสงค์การสื่อสาร ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร ฯลฯ แต่สิ่งต่างๆ เหล่านี้แม้จะจำเป็นต้องเรียนรู้ควบคู่กับตัวระบบภาษา ก็ถือว่าเป็นเพียงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการที่ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้รูปแบบหนึ่งยิ่งกว่าอีกรูปแบบหนึ่ง (เช่น ใช้คำว่า *children* ในภาษาทั่วไปหรือภาษาแบบแผน แต่ใช้คำว่า *kids* ในภาษาแบบกันเอง) แก่นแท้ของตัวภาษาที่จะใช้เป็นพาหนะให้สื่อสารได้ก็ยังคงได้แก่ รูปแบบ กับ ความหมายอยู่ดี

“idiom” คืออะไร มีลักษณะอย่างไร

ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เรื่อง idiom (สำนวน) ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นชัดถึงความสัมพันธ์อันซับซ้อนระหว่างรูปแบบกับความหมาย และมักสร้างความยุ่งยากสับสนให้แก่ผู้เรียนมากเป็นพิเศษ เนื่องจากรูปแบบกับความหมายไม่สอดคล้องกัน ผู้ใช้ภาษาไม่อาจอาศัยเพียงกฎเกณฑ์ทั่วไปในเรื่องคำศัพท์กับไวยากรณ์เพื่อที่จะเข้าใจความหมายถ้อยคำที่เป็นสำนวนได้โดยตรง

idiom หมายถึง “กลุ่มคำที่ใช้กันมาจนมีรูปแบบอยู่ตัวและถือเป็นหน่วยเดียวกัน มักสื่อความหมายโดยรวมแตกต่างจากความหมายของแต่ละคำในกลุ่มนั้นมารวมกัน” เช่น *kick the bucket* มีได้หมายความว่า “เตะถึงน้ำ” แต่หมายถึง “ตาย” หรือ *It's raining cats and dogs* ก็มีได้หมายความว่า “ฝนตกเมวๆ” แต่หมายถึง “ฝนตกหนัก”

กลุ่มคำหรือ “โวหาร” ที่เข้าข่ายเป็น “สำนวน” จะมีลักษณะทั่วไปดังนี้

1. สำนวนมักประกอบด้วยถ้อยคำที่ตายตัว (ยกเว้นการเปลี่ยน tense ของกริยา) กล่าวคือไม่อาจใช้คำอื่นมาแทนคำที่ปรากฏในสำนวนนั้น โดยยังคงความเป็นสำนวนอยู่ เช่น *to paint the town red* “ไปเที่ยวแสวงหาความบันเทิงตามบาร์และคลับต่างๆ” ไม่อาจจะใช้แทนเป็น *to paint the city purple* เพื่อสื่อความหมายอย่างเดิม แต่ในบางสำนวนอาจมีถ้อยคำที่แตกต่างใช้ทดแทนกันได้บ้าง เช่น *a hard nut to crack* “ปัญหายุ่งยากที่ต้องแก้ไข; คนที่ยากจะรับมือด้วย” อาจใช้ว่า *a tough nut to crack* กล่าวคือ ใช้คำว่า *tough* แทน *hard* ก็ได้ แม้กระนั้นก็มีใช้ว่าผู้ใช้ภาษาเองจะเลือกใช้คำอื่นใดมาแทน *hard* หรือ *tough* ได้โดยอิสระ

2. สำนวนมักไม่เอื้อที่จะเปลี่ยนลำดับคำ หรือดัดแปลงโครงสร้างเพื่อนำไปใช้ร่วมกับโครงสร้างอื่นในประโยคเดียวกัน เช่น สำนวนว่า *She put her foot in her mouth*. “เธอพูดแบบไม่คิดหน้าคิดหลัง (ทำให้ผู้ฟังโกรธ ไม่สบายใจ ไม่พอใจ หรือกระอักกระอ่วนใจ)” ไม่อาจแปลงโครงสร้างเป็น *Her foot was put in her mouth*. หรือ *The mouth in which she put her foot was hers*. แต่บางสำนวนอาจแปลงโครงสร้างเป็น passive ได้ เช่น *The FBI kept tabs on radicals*. “ตำรวจ FBI เฝ้าจับตาดูการเคลื่อนไหวของพวกหัวรุนแรง” อาจแปลงโครงสร้างเป็น *Tabs were kept on radicals by the FBI*. หรือ *Radicals were kept tabs on by the FBI*. ก็ได้

3. เมื่อจำแนกตามความหมาย สำนวนแบ่งเป็น 3 กลุ่มย่อย ดังนี้

- pure idiom (สำนวนแท้) คือสำนวนที่ความหมายโดยรวมแตกต่างจากความหมายของแต่ละคำที่

มาประกอบเป็นสำนวนนั้น เช่น *spill the beans* “เผยความลับของคนอื่น” มิได้มีอะไรเกี่ยวกับ “ถั่ว”

- semi-idiom (กึ่งสำนวน) คือสำนวนที่ประกอบด้วยคำที่สื่อความหมายตามตัวอักษรและคำอย่างน้อยหนึ่งคำที่มีความหมายย่อยมิได้สื่อตามตัวอักษร และเป็นคำที่จะต้องใช้ร่วมกับคำอื่นๆ ในสำนวนนั้นโดยเฉพาะ เช่น *foot the bill* “ชำระเงินตามที่เรียกเก็บ” ในที่นี้ *the bill* “ใบที่เรียกเก็บเงิน; ใบแจ้งหนี้” สื่อความหมายตามตัวอักษร แต่ *foot* “จ่ายเงิน; ชำระเงิน” มิได้มีความหมายตามตัวอักษร และจะใช้หมายถึง “จ่ายเงิน; ชำระเงิน” ก็ต่อเมื่อใช้ร่วมกับ *the bill* ในสำนวนนี้เท่านั้น

- literal idiom (สำนวนที่มีความหมายตามตัวอักษร) คือสำนวนที่ประกอบด้วยรูปแบบที่ตายตัวหรือแทบจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ เช่น *on foot* “(เดิน) ไป ด้วยเท้า (คือมิได้ใช้ยานพาหนะ)” แต่ความหมายมิได้ซับซ้อนเหมือนสำนวนแท้หรือกึ่งสำนวน กล่าวคือยังพอจะมองเห็นความหมายตามตัวอักษรได้

4. สำนวนหลายสำนวนที่แม้จะมีได้มีความหมายตามตัวอักษร แต่ก็ยังสื่อความหมายเชิงอุปลักษณ์ (metaphorical meaning) กล่าวคือ มีความหมายในเชิงเปรียบเทียบกับสิ่งอื่นที่มีลักษณะบางประการคล้ายกัน ซึ่งผู้ใช้ภาษาสามารถเข้าใจได้โดยไม่ยาก เช่น *to kill two birds with one stone* แปลตามรูปศัพท์ได้ว่า “ฆ่านกสองตัวด้วยหินก้อนเดียว” แต่ใช้พูดถึงการกระทำอย่างเดียวที่ให้ผลสองต่อ ซึ่งพูดเป็นสำนวนไทยได้ว่า “ยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว”

5. สำนวนส่วนใหญ่มีใช้กันมานานแล้วจนคนในปัจจุบันไม่อาจทราบแน่ชัดว่าเกิดเป็นสำนวนนั้นๆ ขึ้นมาตั้งแต่เมื่อใด ใครเป็นผู้เริ่มใช้ หรือมีที่มาที่ไปอย่างไร ด้วยเหตุนี้เอง ความหมายของบางสำนวนจึงแทบจะหาความเชื่อมโยงกับความหมายตามตัวอักษรไม่ได้เลย เช่น *to tell someone where to get off* “บอกออกมาชัดๆ ว่าไม่อาจทนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของอีกฝ่ายได้อีกต่อไป”

ส่วนสำนวนที่ยังสาวถึงต้นตอได้ หากผู้เรียนสามารถทราบถึงประวัติความเป็นมานั้นด้วย ก็ย่อมช่วยให้มีความรู้ความเข้าใจดีขึ้น และจดจำสำนวนนั้นได้ง่ายยิ่งขึ้นอีกด้วย เช่น *white elephant* “สิ่งที่ทำให้

สิ้นเปลืองมาก แต่ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้” ว่ากันว่าสำนวนนี้ได้มาจากการที่กษัตริย์ไทยในสมัยก่อนพระราชทานช้างเผือกให้แก่ขุนนางที่ทำให้ทรงกริ้ว เพื่อเป็นการลงโทษ เนื่องจากสิ่งที่ดูผิวเผินว่าเป็นรางวัลเพราะเป็นของล้ำค่า กลับกลายเป็นภาระแก่ผู้รับที่ต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงและดูแลช้างเผือกนั้นเป็นอย่างดี โดยที่ไม่ได้รับประโยชน์อะไรเลย

6. สำนวนบางสำนวนจะมีคติสอนใจด้วย จึงเข้าข่ายที่เป็นสุภาษิต (proverb) เช่น *Waste not, want not*. (ใช้เพื่อเตือนสติว่า หากไม่ใช้สิ่งใดอย่างสุรุ่ยสุร่าย ก็จะมีสิ่งนั้นไว้ใช้ในยามจำเป็น)

7. สำนวนที่ใช้บ่อยๆ เช่น *Don't count the chickens before they're hatched*. (ใช้เพื่อเตือนสติว่า อย่าเพิ่งเชื่อมั่นเร็วเกินไปว่าสิ่งที่ดีๆ จะเกิดขึ้นแก่ตน จนกว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นจริง) บางครั้งก็อาจพูดแบบย่อๆ ในลักษณะที่รู้กัน เช่น อาจพูดเพียงว่า *Don't count the chickens*. แทน *Don't count the chickens before they're hatched*. ก็ได้

8. สำนวนทั้งหมดแม้จะสามารถใช้ไวยากรณ์ตามทบทวนเพื่อสื่อความหมายอย่างเดียวกัน แต่หากรู้จักใช้สำนวนให้เหมาะแก่กาลเทศะและวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ก็จะช่วยให้อธิบายความหมายได้กระชับรัดกุมและชัดเจนกว่า อีกทั้งยังสร้างสีสันหรือเพิ่มอรรถรสให้แก่การใช้ภาษาด้วย เช่น หากต้องการสื่อความว่า “จ้องตาเขม็งด้วยความโกรธ” ก็อาจใช้ถ้อยคำธรรมดาว่า *to stare angrily at someone* แต่ถ้าพูดเป็นสำนวนว่า *to look daggers at someone* ก็จะสื่อความที่ชัดยิ่งขึ้นว่า “จ้องราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ”

วิธีศึกษาสำนวนในภาษาอังกฤษ

เนื่องจากไวยากรณ์ที่เป็นสำนวนส่วนใหญ่จะสื่อความหมายพิเศษที่แตกต่างจากการนำความหมายของแต่ละคำในไวยากรณ์นั้นมารวมกัน ผู้เรียนภาษาอังกฤษจึงต้องเรียนรู้แต่ละสำนวนในลักษณะเดียวกับการเรียนรู้ศัพท์แต่ละคำ ด้วยเหตุนี้ พจนานุกรมภาษาอังกฤษทั่วไป จึงต้องบรรจุสำนวนเข้าไปเป็นเนื้อหาส่วนหนึ่งของระบบคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วย

ความหมายของสำนวนนอกจากจะค้นหาได้จากพจนานุกรมทั่วไปแล้ว ยังตรวจสอบได้จากพจนานุกรม

สำนวนโดยเฉพาะอีกด้วย ซึ่งตามความนิยมในปัจจุบัน มักจำแนกออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ และมุ่งให้ใช้คู่กันคือ

1. dictionary of phrasal verbs มุ่งรวบรวมสำนวนที่มีโครงสร้างหลักเป็น verb ± direct object ± adverb ± preposition โดยเฉพาะ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- verb + adverb เช่น *to come to* “เริ่มรู้สึกตัว;ฟื้นคืนสติ”
- verb + direct object + adverb (ซึ่งอาจสับลำดับเป็น verb + adverb + direct object ในกรณีที่กรรมตรงไม่ใช่สรรพนาม) เช่น *to turn someone/something down* “ปฏิเสธ (ข้อเสนอน)” หรือ *to look a word up* ↔ *to look up a word* “ค้นหาความหมายคำ (ในพจนานุกรม)”
- verb + preposition เช่น *to look after someone* “ดูแล”
- verb + direct object + preposition เช่น *to take someone for a fool* “เห็นว่าเป็นคนโง่”
- verb + adverb + preposition เช่น *to put up with someone* “ทน”
- verb + direct object + adverb + preposition เช่น *to put someone up for election* “ส่งลงสมัครรับเลือกตั้ง”

2. dictionary of idioms มุ่งรวบรวมสำนวนลักษณะอื่นๆ นอกเหนือจากในประเภทแรก อาจเป็นวลีหรือประโยคก็ได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- phrase idiom เช่น *easy come, easy go* ใช้พูดเพื่อบอกว่า สิ่งที่ได้มาโดยง่าย (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เงินทอง) ก็มักจะหมดสิ้นไปโดยง่ายเช่นกัน
- sentence idiom เช่น *You can say that again*. ใช้พูดเพื่อแสดงความเห็นด้วยกับสิ่งที่อีกคนหนึ่งพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการกล่าวตำนานคติเตือน

พจนานุกรมสำนวนทั้งสองประเภทส่วนใหญ่จะใช้คำแรกในสำนวน (ยกเว้น *a, an, the*) เป็นคำตั้ง (headword) และเรียงคำตั้งตามลำดับอักษรเหมือน

พจนานุกรมทั่วไป วิธีการจัดเรียงข้อมูลเช่นนี้จึงเหมาะแก่การใช้เป็นหนังสืออ้างอิง กล่าวคือใช้ค้นหาความหมายของสำนวนที่ต้องการทราบความหมายเป็นครั้งๆ ไป

แต่ยังมีพจนานุกรมสำนวนบางฉบับที่นำสำนวนมาจัดกลุ่มตามเนื้อหาที่สัมพันธ์กัน เช่น สำนวนเกี่ยวกับสี (สำนวนที่มีคำว่า *red, yellow, green* ฯลฯ อยู่ด้วย เช่น *to catch somebody red-handed* “จับได้คาหนังคาเขา”, *a yellow-bellied person* “คนขี้ขลาด” และ *to give the green light* “อนุญาต”) สำนวนเกี่ยวกับเวลา (เช่น *to make somebody's day* “ทำให้สุขใจ”) สำนวนเกี่ยวกับคำบอกหรือญาติ (เช่น *Shall I be mother?* “จะให้เสิร์ฟอาหารหรือเครื่องดื่มหรือยัง”) ฯลฯ พจนานุกรมที่จัดเรียงข้อมูลในลักษณะนี้นอกจากจะใช้เป็นหนังสืออ้างอิงแล้ว ยังอาจใช้อ่านเล่นเพื่อความเพลิดเพลินและเพิ่มพูนความรู้พร้อมๆ กันไปอีกด้วย

ในบทความนี้ จะยกสำนวนภาษาอังกฤษที่มีถ้อยคำเป็นชื่อบุคคลมาแสดงให้เห็นเป็นตัวอย่าง “ชื่อบุคคล” ในที่นี้อาจจำแนกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ชื่อตัวที่อาจนำมาใช้เป็นชื่อเรียกของคนทั่วไป เช่น *John, Jane, Jack* มิได้เจาะจงว่าเป็นชื่อของคนใดคนหนึ่ง แต่บางสำนวนอาจมีนามสกุลพ่วงมาด้วย หรือมีเฉพาะนามสกุลในบางสำนวน สำนวนประเภทนี้บางสำนวนก็ไม่มีประวัติความเป็นมาที่แน่ชัด พจนานุกรมส่วนใหญ่จึงไม่อาจจะระบุที่มา

2. ชื่อของเฉพาะบุคคลในประวัติศาสตร์ ศาสนา ตำนาน หรือวรรณคดี สำนวนประเภทนี้จึงมีประวัติความเป็นมา และมักมีเรื่องราวที่น่าสนใจให้ศึกษาประกอบด้วย

สำนวนที่มีถ้อยคำเป็นชื่อบุคคล

□ สำนวน *a plain Jane*

ความหมาย/วิธีใช้ “หญิงที่หน้าตาไม่สะสวย”

ที่มา ไม่พบที่มาที่ชัดเจน แต่น่าสังเกตว่า ที่เป็นชื่อ *Jane* อาจต้องการให้คล้องจองกับคำว่า *plain* ที่อยู่ข้างหน้า ทำนองเดียวกับ *Billy* คล้องจองกับ *Silly* ในสำนวนว่า *a Silly Billy*

ตัวอย่าง *We were all quite surprised that she had won a beauty contest as we had always thought of her as a plain Jane.*

“พวกเราทุกคนประหลาดใจมากกว่าเธอชนะการประกวดนางงาม เพราะคิดว่าเธอไม่ใช่คนที่หน้าตาสะสวยอะไรเสมอมา”

□ สำนวน *a nosy Parker*

ความหมาย/วิธีใช้ “คนที่ชอบสอดรู้สอดเห็น เรื่องของคนอื่น”

ตัวอย่าง *As soon as the policeman had left our house, that old nosy Parker from across the street came round to ask what he wanted.* “ทันทีที่ตำรวจออกจากบ้านเราไป เจ้าแก้งอมจุ่นที่อยู่ปากตรังข้ามก็มาถามว่า ตำรวจต้องการอะไร”

□ สำนวน *a Paul Pry*

ความหมาย/วิธีใช้ “คนที่สอดรู้สอดเห็น แม้ว่าอาจมิได้มุ่งร้ายอะไร”

ที่มา *Paul Pry* เป็นชื่อตัวละครตัวเอกในนิยายตลกของ John Poole (1786–1872) ส่วนคำว่า *pry* เป็นกริยา มีความหมายว่า “สอดรู้สอดเห็น” เช่น *to pry into the personal affairs of others* “สอดรู้สอดเห็นเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น”

ตัวอย่าง *He poked his head forward like a born Paul Pry, put out his hand and said ‘Won’t you sit down?’* “เขายื่นหน้าออกมาเหมือนคนสอดรู้สอดเห็นโดยก้ามนิดผายมือ ออก แล้วพูดว่า ‘ไม่นั่งก่อนหรือ’ ”

□ สำนวน *a smart Alec*

ความหมาย/วิธีใช้ “คนอวดรู้ คิดว่าเก่งกว่าคนอื่น และพยายามพิสูจน์ให้เห็นเช่นนั้น”

ตัวอย่าง *He’s such a smart Alec—he thinks he knows everybody else’s jobs better than they do themselves.* “เขาช่างอวดรู้เสียจริง เขาคิดว่าตัวเองรู้งานของคนอื่นหมดดียิ่งกว่าเจ้าตัวเสียอีก”

- **สำนวน a clever Dick**
ความหมาย/วิธีใช้ “คนที่รู้ฉาบฉวย ชอบจับผิดผู้อื่น แสดงตนว่าฉลาดกว่าเขา” มักใช้เป็นคำตำหนิ ความหมายคล้าย a smart Alec
ตัวอย่าง I never claim to be an expert and I certainly don't consider myself a clever Dick. “ผมไม่เคยอ้างว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญ และก็ไม่ได้ถือว่าตัวเองเป็นคนฉลาด”
- **สำนวน a proper Charlie**
ความหมาย/วิธีใช้ “คนโง่; คนที่ดูเหมือนว่าเป็นคนโง่”
ตัวอย่าง You must have felt a proper Charlie. “คุณคงรู้สึกมาแล้วว่าตัวเองโง่ละสิ”
- **สำนวน an honest Joe**
ความหมาย/วิธีใช้ “คนซื่อสัตย์ธรรมดาสามัญที่ไม่มีอะไรน่าสนใจเป็นพิเศษ”
ตัวอย่าง He's just an honest Joe trying to make ends meet. “เขาเป็นแค่คนซื่อสัตย์ธรรมดาๆ คนหนึ่งที่หาเช้ากินค่ำ”
- **สำนวน a silly Billy**
ความหมาย/วิธีใช้ “คนโง่”
ที่มา Billy เป็นสมญาของพระเจ้า William IV แห่งอังกฤษ (ครองราชย์ปี ค.ศ. 1830-1837) ซึ่งเป็นผู้ที่กล่าวขานกันว่าไม่ค่อยฉลาดนัก
ตัวอย่าง The silly Billies in the Ministry! “พวกเง่าในกระทรวง” • He was just teasing you. Now stop crying and don't be such a silly Billy. “เขาแค่แหย่เธอเล่น อ้าว หยุดร้องให้ได้แล้ว อย่าทำตัวเป็นเด็กโง่ไปหน่อยเลย”
- **สำนวน a simple Simon**
ความหมาย/วิธีใช้ “คนโง่ที่หลงเชื่อง่ายหรือถูกหลอกได้ง่าย”
ที่มา Simple Simon เป็นชื่อตัวละครใน nursery rhyme ของอังกฤษ อันเป็นเพลงหรือบทกลอนสั้นๆ สำหรับเด็กๆ ใช้ร้องเล่น ที่แต่ง

ขึ้นในราวกลางศตวรรษที่ 18 ความว่า Simple Simon met a pieman / Going to the fair / Says Simple Simon to the pieman / “Let me taste your ware.”

ตัวอย่าง You should have come up with a more credible explanation. I'm no simple Simon. “คุณน่าจะหาคำอธิบายที่น่าเชื่อถือกว่านี้มา ผมไม่ใช่คนที่จะโดนหลอกง่ายๆ นะ”

- **สำนวน an Aunt Sally**
ความหมาย/วิธีใช้ “คนหรือสิ่งอันเป็นที่หัวเราะเยาะหรือใช้ระบายความโกรธ; เป้าโจมตี”
ที่มา Aunt Sally เดิมเป็นชื่อเกมปาเป้าที่มีรูปศีรษะผู้หญิงเสียบบนแท่งไม้ ผู้ที่ใช้ลูกบอลปาถูกก็จะได้รับรางวัล
ตัวอย่าง Before school begins the Education Minister often becomes everybody's favourite Aunt Sally. “ก่อนโรงเรียนเปิด รัฐมนตรีศึกษามักกลายเป็นเป้าที่ทุกคนชอบโจมตี”
- **สำนวน a doubting Thomas**
ความหมาย/วิธีใช้ “คนที่สงสัย จะไม่ยอมเชื่ออะไรจนกว่าจะได้เห็นกับตาตนเอง”
ที่มา Thomas เป็นชื่อสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู ผู้ซึ่งไม่เชื่อว่าพระเยซูจะฟื้นคืนชีพ จนกระทั่งได้เห็นรอยตะปูที่ตรึงพระองค์เข้ากับไม้กางเขนบนหัตถ์ของพระองค์
ตัวอย่าง The workers have all been paid a month's wages, which will make Christmas a good deal brighter for them and confound doubting Thomases like me. “พวกคนงานทุกคนต่างได้รับค่าแรงหนึ่งเดือนไปแล้ว ซึ่งจะทำให้คริสต์มาสสดใสขึ้นอีกมากสำหรับพวกเขา และทำพวกขี้ระแวงสงสัยอย่างผมประหลาดใจด้วย”
- **สำนวน a peeping Tom**
ความหมาย/วิธีใช้ “คนที่ชอบแอบดูผู้อื่น โดย

เฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่บุคคลนั้นๆ กำลังทำอะไรที่เป็นส่วนตัวในสถานของตน เช่น ขณะกำลังเปลี่ยนผ้า; นักถ้ำมอง”

ที่มา Lady Godiva (ตายปีค.ศ. 1080) ภริยาของ Leofric ซึ่งเป็น Earl แห่ง Mercia ยอมเปลี่ยนผ้าขี่ม้าไปในย่านร้านค้าของเมือง Coventry เพื่อทำตามเงื่อนไขข้อเสนอนของสามีว่าจะยอมลดภาษีให้แก่ราษฎร ครั้นนั้น ราษฎรต่างพากันปิดประตูหน้าต่างเพื่อมิให้นางต้องเสื่อมเสียเกียรติ มีแต่ชายผู้หนึ่งชื่อ Tom เพียงคนเดียวที่คอยแอบดู ในที่สุดก็ต้องตาบอดเพราะถูกลงโทษ ชื่อนี้จึงกลายมาเป็นสำนวนเพื่อหมายถึง “นักถ้ำมอง”

ตัวอย่าง *I know how it may have looked like to you, but I'm no peeping Tom.* “ผมรู้ว่าคุณอาจจะคิดอย่างไรกับสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาคุณ แต่ผมไม่ใช่ นักถ้ำมองหรอกนะ”

□ **สำนวน John Doe**

ความหมาย/วิธีใช้ “(1) คนทั่วไป; (2) ชายที่ไม่ทราบชื่อ หรือไม่ประสงค์จะระบุชื่อ”

ที่มา John Doe เป็นชื่อที่ทางการสหรัฐอเมริกาใช้ในเอกสารกฎหมาย หรือการดำเนินคดีในศาล; ถ้าเป็นผู้หญิง จะใช้ว่า Jane Doe

ตัวอย่าง (1) *Any John Doe can have a web site nowadays.* “ทุกวันนี้ใครๆ ก็มีเว็บไซต์ได้” (2) *The patient was referred in court documents as John Doe.* “ผู้ป่วยระบุชื่อในเอกสารของศาลว่า John Doe”

□ **สำนวน Joe Bloggs; Fred Bloggs; Joe Schmoe; Joe Q. Public**

ความหมาย/วิธีใช้ “คนทั่วไป” สองชื่อแรกใช้ในภาษาแบบอังกฤษ สองชื่อหลังใช้ในภาษาแบบอเมริกัน ในภาษาแบบอเมริกัน อาจได้ยินชื่ออื่นๆ ในทำนองนี้ ที่สื่อความหมายว่า “คนทั่วไป” เช่น *Joe Blow, Joe Average* หรือ *John Q. Public* บางทีก็มีการตั้งนามสกุลเพื่อสะท้อนอาชีพหรือคุณลักษณะเฉพาะอย่างของบุคคล

เช่น *Joe Businessman* (นักธุรกิจทั่วไป)

ตัวอย่าง *The problem for a writer is getting Joe Bloggs to buy his books.* “ปัญหาของนักเขียนก็คือทำให้คนทั่วไป ไปซื้อหนังสือที่เขาเขียน” • *It's up to John Q. Public to go to the polling stations and vote.* “ขึ้นอยู่กับประชาชนจะไปยังหน่วยเลือกตั้งแล้วลงคะแนนเสียง” • *I wouldn't recognize him if I saw him again. He was just kind of Joe Businessman, you know, wearing a suit and tie, and carrying a briefcase.* “ผมคงจำเขาไม่ได้หากพบเขาอีก เขาก็เหมือนเป็นนักธุรกิจทั่วไปคนหนึ่ง ใส่สูท ผูกไท ถือกระเป๋าเอกสาร”

□ **สำนวน a Johnny-come-lately**

ความหมาย/วิธีใช้ “คนใหม่ของบริษัท”

ตัวอย่าง *Although she's a Johnny-come-lately on the board, she's quite efficient in publicity.* “แม้ว่าเธอจะเป็นคนใหม่ในคณะกรรมการบริษัท แต่เธอก็มีประสิทธิภาพในเรื่องการประชาสัมพันธ์”

□ **สำนวน Johnny-on-the-spot**

ความหมาย/วิธีใช้ “คนที่พร้อมที่จะทำ โดยเฉพาะการช่วยเหลือผู้อื่น”

ตัวอย่าง *This guy had gotten a flat tyre, and there I was, Johnny-on-the-spot with my tools in the back of the car.* “หมอนี้เกิดยางแบนขึ้นมา และผมก็อยู่ตรงนั้น พร้อมที่จะช่วยเหลือเขาด้วยชุดเครื่องมือที่อยู่ท้ายรถ”

□ **สำนวน a Jekyll and Hyde**

ความหมาย/วิธีใช้ “คนที่มีบุคลิกสองอย่างที่ตรงข้ามกัน ด้านดีกับด้านร้าย”

ที่มา ชื่อนี้มาจากหนังสือ *The Strangest Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde* ของ R. L. Stevenson ในเรื่องนี้ Dr. Jekyll ค้นพบยาตัวหนึ่งที่ทำให้ตนเองกลายเป็นอีกคนหนึ่งคือ Mr. Hyde ซึ่งรวมเอาความชั่วร้ายของ Dr. Jekyll

ไว้ทั้งหมด

ตัวอย่าง *Many women find out all too soon that their man is a Jekyll and Hyde, switching from charm to rage in a matter of minutes.* “ผู้หญิงหลายคนมาพบในเวลาอันไม่ช้าเลยว่าสามีของตนมีสองบุคลิกที่ตรงข้ามกัน เปลี่ยนจากอ่อนหวานเป็นโกรธเคืองในเวลาชั่วไม่กี่นาที”

□ **สำนวน a Job’s comforter**

ความหมาย/วิธีใช้ “คนที่พยายามปลอบใจคนอื่น แต่กลับทำให้รู้สึกแย่ลง”

ที่มา Job เป็นชื่อบุคคลในคัมภีร์ไบเบิล เป็นคนที่มีความไม่ดีในตัวอย่างประการ

ตัวอย่าง *She’s really a Job’s comforter. She keeps telling me I’m going to die soon anyway so I shouldn’t worry about anything.* “หล่อนช่างปลอบใจได้เก่งจริงๆ นะ เอาแต่บอกฉันว่าถึงอย่างไรฉันก็จะตายอยู่มร่อแล้ว จึงไม่ควรกังวลอะไรทั้งสิ้น”

□ **สำนวน to hoist the Jolly Roger**

ความหมาย/วิธีใช้ “ขั้ดขึ้นผู้มีอำนาจรัฐ; ดื้อแพ่ง”

ที่มา Jolly Roger เป็นชื่อธงโจรสลัด ลักษณะเป็นธงสีดำ รูปหัวกะโหลกกระดูกไขว้

ตัวอย่าง *Some of the government employees decided to hoist the Jolly Roger and went on strike.* “พนักงานราชการบางส่วนตัดสินใจดื้อแพ่งและหยุดงานประท้วง”

□ **สำนวน before you/one can/could say Jack Robinson** (ใช้ *could* เมื่อพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต)

ความหมาย/วิธีใช้ “ชั่วพริบตาเดียว; ชั่วครู่; ชั่วประเดี๋ยว”

ตัวอย่าง *These days, when someone dies, the funeral directors come take the body away before you can say Jack Robinson.* “ทุกวันนี้ เมื่อมีใครตาย สัปเหร่อ

จะมานำศพไปในเวลาเพียงชั่วพริบตาเดียว”

□ **สำนวน I’m all right, Jack** (อาจเปลี่ยนประธานและกริยา เป็น *you’re all right, Jack* หรือ *he’s all right, Jack* เป็นต้น)

ความหมาย/วิธีใช้ ใช้กล่าวดำนินทาคนคิดของคนที่ไม่สนใจว่าคนอื่นจะมีปัญหาอะไรตราบเท่าที่ตนเองไม่ได้รับผลกระทบหรือเดือดร้อน

ตัวอย่าง *You’ve got a pay rise—you’re all right Jack, so I suppose you don’t want to hear about anyone else’s problems.* “คุณได้ขึ้นเงินเดือน ก็สบายแล้วนี่ ผมคิดว่าคุณคงไม่อยากฟังปัญหาของคนอื่น”

□ **สำนวน to keep up with the Joneses**

ความหมาย/วิธีใช้ “พยายามเสาะแสวงหาทรัพย์สินใหม่ๆ หูๆ แพงๆ ตามอย่างผู้อื่น เพื่อไม่ให้ด้อยหน้า”

ที่มา Keep up with the Joneses เป็นชื่อคอลัมน์การ์ตูนโดยศิลปินผู้ใช้ชื่อว่า Pop ในหนังสือพิมพ์ *New York Globe* เมื่อปีค.ศ. 1913

ตัวอย่าง *I hear that they’ve just bought a Mercedes. I suppose they’re trying to keep up with the Joneses.* “ได้ยินว่าพวกเขาเพิ่งซื้อรถเบนซ์มาคันหนึ่ง คิดว่าพวกเขาคงจะพยายามไม่ให้ด้อยหน้าใคร”

□ **สำนวน every Jack has his Jill**

ความหมาย/วิธีใช้ “ชายทุกคนย่อมมีหญิงผู้เป็นเนื้อคู่ของตน หากรู้จักเสาะหา”

ที่มา Jack กับ Jill เป็นตัวละครใน nursery rhyme ของอังกฤษ อันเป็นกลอนสำหรับเด็กๆ ไว้พ้องเล่น บทแรกมีอยู่ว่า *Jack and Jill went up the hill / To fetch a pail of water. / Jack fell down and broke his crown / And Jill came tumbling after.* บ้างสันนิษฐานว่า ที่มาของชื่อ Jack and Jill มีนัยทางการเมือง กล่าวคือ ให้นำมาถ้อย Empson และ Dudley รัฐมนตรีสองคนในสมัยพระเจ้า Henry VII ซึ่งถูกประหาร

ไม่นานหลังจากที่พระเจ้า Henry VIII ขึ้นครองราชย์แทน แต่บ้างก็สันนิษฐานว่า เรื่อง Jack and Jill ได้ต้นเค้ามาจากนิทานทาง Scandinavian เรื่องเด็ก 2 คน ชื่อ Hjuke กับ Bil ถูกพระจันทร์ลักตัวไปขณะไปตักน้ำ ในอเมริกา มีงานเลี้ยงที่ว่าที่คู่บ่าวสาวจัดขึ้นให้เพื่อนๆ ทั้งชายและหญิงมาร่วมสนุกกัน เรียกว่า *Jack and Jill party*
ตัวอย่าง *Don't worry about your son. Every Jack has his Jill. "ไม่ต้องห่วงลูกชายคุณหรอก ชายทุกคนย่อมมีเนื้อคู่ของตน"*

- **สำนวน (1) a Jack of all trades; (2) a Jack of all trades หรือ a Jack of all trades and a master of none**

ความหมาย/วิธีใช้ “(1) คนที่ทำได้สารพัดอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งาน; (2) คนที่ทำได้สารพัดอย่าง แต่ไม่ชำนาญจริงสักอย่าง”

ที่มา Jack เป็นชื่อเล่นใช้เรียกแทนชื่อ John ต่อมาใช้ในความหมายว่า “คนทั่วไป” แล้วความหมายหดแคบลงเป็น “ชายหนุ่ม” คำนี้ยังนำมาใช้หมายถึงอุปกรณ์หลายชนิดที่ใช้เป็นเครื่องทุ่นแรงของคน เสมือนหนึ่งเป็นผู้ช่วย และใช้หมายถึง “คนงาน” ได้ด้วย โดยเฉพาะคนงานที่สามารถทำงานจิปาตะ เช่น ไฟฟ้า ประปา ทาสี

ตัวอย่าง (1) *Our handyman is a Jack of all trades. He can fix anything. “ช่างของเราเป็นสารพัดช่าง ไม่ว่าจะอะไรก็ซ่อมเป็น”* (2) *I believe in specialization. Many photographers are Jacks of all trades and masters of none. “ผมเชื่อถือเรื่องความชำนาญเฉพาะด้าน ช่างภาพหลายคนทำได้สารพัดอย่าง แต่ไม่เก่งจริงสักอย่าง”*

- **สำนวน All work and no play makes Jack a dull boy หรือ all work and no play**

ความหมาย/วิธีใช้ “คนที่เอาแต่ทำงานไม่ยอมพักผ่อนเสียบ้างย่อมทำให้ชีวิตน่าเบื่อ และงานที่ทำก็มีคุณภาพด้อยลงด้วย”

ตัวอย่าง *That boy is too wrapped up in his books. All work and no play isn't good for anyone. “เด็กคนนั้นมัวขลุกอยู่กับหนังสือจนเกินไป การเอาแต่เรียนแล้วไม่ยอมเล่นเสียเลยย่อมไม่เป็นผลดีแก่ใคร”*

- **สำนวน to rob Peter to pay Paul**

ความหมาย/วิธีใช้ “ยืมเงินของคนหนึ่งไปให้คนอื่นคนหนึ่ง (ซึ่งไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง เพราะยังเป็นหนี้เหมือนเดิม); นำเงินที่มุ่งใช้ในเรื่องหนึ่งไปใช้อีกเรื่องหนึ่ง”

ที่มา Peter กับ Paul เป็นชื่อของนักบุญในศาสนาคริสต์ (St. Paul กับ St. Peter) ซึ่งมีการรำลึกถึงในวันเดียวกัน (29 มิถุนายน)

ตัวอย่าง *Taking money out of the hospital's budget for this is simply robbing Peter to pay Paul. “การนำเงินจากงบของโรงพยาบาลมาใช้เพื่อการนี้ก็แค่ใช้เงินจากกระเป๋าซ้ายไปจ่ายแทนกระเป๋าขวา (ไม่มีอะไรดีขึ้นเลย)”*

- **สำนวน Tom, Dick and Harry**

ความหมาย/วิธีใช้ “คนทั่วไป; คนที่ไม่สลักสำคัญอะไร”

ที่มา ในวรรณกรรมของ Shakespeare เรื่อง Henry IV (แต่งเมื่อปี ค.ศ. 1598) มีปรากฏวลีว่า Tom, Dick and Francis ใช้ในความหมายว่า “คนธรรมดาสามัญ” เนื่องจากทั้งสามชื่อเป็นชื่อที่คนอังกฤษนิยมใช้กันทั่วไป ต่อมาชื่อ Harry กลายมาเป็นที่นิยม จึงนำมาใช้แทนชื่อ Francis ดังที่ใช้ในสำนวนปัจจุบัน

ตัวอย่าง *I'm not going out with any Tom, Dick and Harry. If Ronald doesn't invite me, I won't go out at all. “ฉันจะไม่ออกไปกับใครก็ได้ ถ้าโรนัลด์ไม่เชิญ ฉันก็ไม่ออกไปเลย”*

- **สำนวน the real McCoy**

ความหมาย/วิธีใช้ “ของจริงแท้แน่นอน, ของจริงที่มีคุณค่าราคา มีใช้ของถูกๆ ที่ลอกเลียนแบบ” มักใช้พูดถึงคนหรือสินค้าโดยเฉพาะเหล้า

ที่มา Kid McCoy เป็นนักมวยอเมริกัน เคยเป็นแชมป์รุ่น welterweight ชื่อจริงคือ Norman Selby (1873–1940) ที่ต้องเรียกว่า the real McCoy ก็เพื่อให้ต่างจากนักมวยคนอื่นที่ใช้ชื่อซ้ำกันเพราะแอบอ้างหรือสวมรอยว่าเป็นตัวจริง

ตัวอย่าง *Many of them aren't folk-singers at all. They simply copy the style, but they're not the real McCoy.* “นักร้องพวกนี้ส่วนใหญ่ไม่ใช่ร้องเพลงพื้นบ้านเลย พวกเขาแค่เลียนแบบสไตล์การร้อง แต่ไม่ใช่ของแท้”

□ **สำนวน John Hancock**

ความหมาย/วิธีใช้ “ลายมือชื่อ; ลายเซ็น”

ที่มา John Hancock มาจากชื่อบุคคลที่ลงนามเป็นคนแรกในคำประกาศอิสรภาพของอเมริกา เมื่อปี ค.ศ. 1776 เป็นลายมือชื่อที่เส้นหนาๆ เห็นชัดๆ จึงกลายมาเป็นสำนวนพูดเพื่อหมายถึง “ลายมือชื่อ” ในเวลาต่อมา

ตัวอย่าง *Put your John Hancock on the last page, and we'll be finished with all the formalities.* “เซ็นชื่อคุณในหน้าสุดท้าย แล้วขั้นตอนที่เป็นพิธีการทั้งหลายแหล่ก็เป็นอันเสร็จสิ้น”

□ **สำนวน elementary, my dear Watson**

ความหมาย/วิธีใช้ “ของง่าย; ของกล้วยๆ”

ที่มา Watson หรือ Dr Watson เป็นชื่อตัวละครในนิยายนักสืบ Sherlock Holmes ของ Sir Arthur Conan Doyle ซึ่งตีพิมพ์เผยแพร่ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 หมอ Watson เป็นทั้งเพื่อนและผู้ช่วยของ Holmes วลีที่นำมาใช้เป็นสำนวนนี้ไม่ปรากฏว่าคิดมาจากนิยายตอนใด เพียงแต่อุปโลกน์ว่าเป็นคำพูดของยอดนักสืบผู้นี้เท่านั้น

ตัวอย่าง *‘But how are we going to cross the river?’ ‘Elementary, my dear Watson; we simply build a raft.’* “ ‘แต่เราจะข้ามแม่น้ำได้อย่างไรเล่า’ ‘ของง่ายๆ ก็แค่ต่อแพเท่านั้น’ ”

□ **สำนวน Achilles' heel**

ความหมาย/วิธีใช้ “จุดอ่อนที่อาจนำไปสู่ความพินาศหรือหายนะ; จุดมรณะ”

ที่มา Achilles เป็นชื่อวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในสงครามเมือง Troy ในนิยายเรื่อง *Iliad* ของ Homer กวีกรีกโบราณ Achilles เป็นบุตรของนางอัปสรชื่อ Thetis กับ Peleus กษัตริย์แห่ง Thessaly ตอนที่ Achilles ยังเป็นเด็กทารก มารดาของ Achilles ประารถนาให้บุตรของตนเป็นอมตะ จึงนำตัว Achilles ไปชุบตัวในแม่น้ำ Styx อันเป็นแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ แต่เนื่องจากมารดาจับสันเท้าข้างหนึ่งของ Achilles ไว้ ในขณะที่จุ่มตัวทารก บริเวณสันเท้าข้างนั้นจึงมิได้สัมผัสกับน้ำศักดิ์สิทธิ์ ทำให้กลายเป็นจุดมรณะของ Achilles ในเวลาต่อมา เพราะระหว่างทำสงครามกับกรุง Troy ได้ถูกฝ่ายศัตรูคือ Paris แห่งเมือง Troy ใช้ธนูอาบยาพิษยิงใส่และเสียชีวิตไปในที่สุด

ตัวอย่าง *I'm an A student in maths and science, but English is my Achilles' heel.* “ผมเป็นนักเรียนระดับเกรด A ในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ แต่ภาษาอังกฤษเป็นจุดอ่อนของผม”

□ **สำนวน Herculean tasks; Herculean efforts**

ความหมาย/วิธีใช้ “งานที่ยากเย็นแสนเข็น; ความเพียรพยายามที่ยิ่งยวด”

ที่มา Herculean เป็นรูปคุณศัพท์ของ Hercules อันเป็นชื่อโรมันของวีรบุรุษผู้ทรงพลัง (ชื่อกรีกคือ Heracles) Hercules ต้องทำงานหนัก 12 อย่าง (the twelve labours of Hercules) ให้ลุล่วงเพื่อให้เทพเจ้า Apollo คลายพิโรธ (เช่น ล้างคอกวัวของ Augeus กษัตริย์แห่ง Elis ซึ่งมีวัวถึง 3,000 ตัว และมีได้ล้างมานาน 30 ปี แต่ Hercules ต้องล้างให้ได้ภายในวันเดียว จึงอาศัยพละกำลังเปลี่ยนเส้นทางของแม่น้ำ Auphaeus กับแม่น้ำ Peneus เพื่อทอดน้ำมาใช้ล้างได้สำเร็จ) งานที่ยากเย็นแสนเข็นต้องใช้แรงงานหรือความพยายามอย่างมาก ซึ่งมักเป็น

งานนำสะอาดสะอึ้นหรือนำเปื้อนหาย จึงเปรียบ
เสมือนงานหนักของ Hercules

ตัวอย่าง *The whole family now faced the
Herculean task of cleaning out the attic.*
“ที่นี้คนทั้งครอบครัวก็ต้องเผชิญกับงานหนัก
หน่วงยิ่ง ในการทำความสะอาดห้องใต้หลังคา
ให้หมดจด”

□ **สำนวน a David and Goliath situation**

ความหมาย/วิธีใช้ “สถานการณ์ที่ฝ่ายหนึ่ง
เสียเปรียบอีกฝ่ายหนึ่งอย่างไม่อาจที่จะเปรียบ
กันได้เลย”

ที่มา เรื่อง David กับ Goliath มีมาในคัมภีร์
ไบเบิล Goliath เป็นตัวแทนของฝ่าย Philistia
ที่ทำสงครามกับ Jerusalem ได้ทำให้ฝ่าย
ตรงข้ามส่งผู้กล้ามาประลองกันตัวต่อตัว จะได้
ยุติศึกของทั้งสองฝ่ายในการสู้กันเพียงคนเดียว
ปรากฏว่า Goliath ถูกฆ่าด้วยหินเพียงก้อนเดียว
ที่ David ยิงใส่ Goliath เป็นยักษ์ปึกหลัน ใน
ขณะที่ David เป็นเพียงชายหนุ่มเอบางร่าง
น้อยจึงกลายเป็นที่มาของสำนวนนี้เมื่อต้องการ
พูดถึงการต่อสู้หรือแข่งขันที่ทั้งสองฝ่ายมีกำลัง
แตกต่างกันมาก

ตัวอย่าง *How can you possibly compete
with the shop across the road? They have
a hundred times more capital than you. It's
like a David and Goliath situation.* “คุณจะไป
สู้กับร้านตรงข้ามนั้นได้อย่างไรกัน เรามีเงินทุน
มากกว่าคุณตั้งร้อยเท่า ก็เหมือนกับเรื่อง David
สู้กับ Goliath นั้นแหละ”

□ **สำนวน Pandora's box; open Pandora's box**

ความหมาย/วิธีใช้ “ต้นเหตุของปัญหาหรือ
ความยุ่งยากอันมิได้คาดคิดมาก่อนที่เกิดตามมามากมาย”

ที่มา Pandora เป็นชื่อหญิงงามในเทพนิยาย
กรีกโบราณที่ทวยเทพสร้างขึ้นมาเพื่อลงโทษ
มนุษยชาติ เนื่องจาก Prometheus ไปขโมยไฟ
จากสรวงสวรรค์ Zeus ซึ่งเป็นเทพเจ้าสูงสุด

ได้มอบกล่องให้ Pandora มาใบหนึ่ง โดยกำชับ
ว่าห้ามเปิดเด็ดขาด แต่พอ Zeus คล้อยหลังไป
Pandora ก็เปิดกล่องออกด้วยความอยากรู้อยากเห็น ทำให้ปัญหาความยุ่งยากต่างๆ หลุด
ออกมามากมาย สิ่งสุดท้ายที่เหลืออยู่ แต่ติด
อยู่ใต้ฝากล่องก็คือ Hope หรือ “ความหวัง”
(สื่อความเป็นนัยว่ามนุษยชาติยังมีความหวัง
อยู่ว่าปัญหาต่างๆ อาจเปลี่ยนแปลงไปในทาง
ที่ดีขึ้น) ดังนั้น สิ่งใดก็ตามที่ดูผาดๆ เหมือน
ไม่เป็นอันตราย แต่เมื่อไปเปิดประเด็นหรือ
แตะต้องเกี่ยวข้อเข้า กลับก่อให้เกิดความ
ยุ่งยากวุ่นวายตามมาอย่างคาดคิดไม่ถึง
จึงเรียกว่า Pandora's box สำนวนนี้นางที่
ก็ใช้ร่วมกับคำกริยาว่า open “เปิด” เป็น
open Pandora's box

ตัวอย่าง *The senate investigation turned
out to be a Pandora's box for the adminis-
tration.* “การไต่สวนของวุฒิสภาครั้งนี้กลับกลาย
เป็นสร้างความยุ่งยากให้แก่ฝ่ายรัฐบาลมากมาย”

• *Raising the issue of a new tax opened
a real Pandora's box of related economic
problems.* “การหยิบยกปัญหาภาษีใหม่ขึ้นมา
ทำให้เกิดปัญหาเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องซึ่งมิได้
คาดคิดมาก่อนตามมาอย่างมากมาย”

□ **สำนวน Socratic method**

ความหมาย/วิธีใช้ “วิธีการแบบ Socrates
หมายถึงวิธีการสืบเสาะหาความรู้อย่างเป็น
ระบบโดยครูตั้งคำถามให้ผู้เรียนคิดหาคำตอบเอง”

ที่มา Socratic เป็นรูปคุณศัพท์ของ Socrates
ซึ่งเป็นชื่อปรัชญาเมธีกรีกโบราณ ในยุคศตวรรษ
ที่ 5 ก่อนคริสต์ศักราช Socrates มิได้แต่งหนังสือ
อะไรไว้เอง แต่ที่คนรุ่นหลังรู้จักและทราบเรื่องราว
ก็เพราะผลงานของศิษย์เอกคือ Plato ซึ่งเป็น
ปรัชญาเมธีเช่นกัน Socrates มีชื่อเสียงในเรื่อง
วิธีการสอนลูกศิษย์ และมีชื่อปรากฏในคำที่เป็น
สำนวนหลายคำ นอกเหนือจาก Socratic
method ยังมี Socratic induction “การอุปนัย
แบบ Socrates หมายถึงการระล่อมให้ผู้เรียนไป

ถึงข้อสรุปที่เป็นหลักการทั่วไป ด้วยการถามตอบ ไปทีละขั้วจากประเด็นย่อย” และ Socratic irony “การแสวงงแบบ Socrates หมายถึงการที่ครูแสร้งเป็นไม่รู้ แล้วซักถามผู้เรียนอย่างมีชั้นเชิง ให้ผู้เรียนมองเห็นข้อผิดพลาดในกระบวนการหาความรู้ของตน”

ตัวอย่าง *The professor fascinated some students but annoyed others with her Socratic method of teaching, which required them to listen, think and participate in class. “อาจารย์ทำให้นักศึกษาบางส่วนรู้สึกทึ่ง แต่บางส่วนรู้สึกรำคาญ ด้วยวิธีการสอนแบบซักไซ้ ที่ให้นักศึกษาฟัง คิด และร่วมอภิปรายในชั้นเรียน”*

□ **สำนวน Platonic relation; Platonic love**
ความหมาย/วิธีใช้ “ความสัมพันธ์หรือความรักที่ไม่มีความใคร่ทางเพศเข้าไปเกี่ยวข้อง”

ที่มา Platonic เป็นรูปคุณศัพท์ของ Plato ซึ่งเป็นชื่อปรัชญาเมธีกรีกโบราณ ศิษย์เอกของ Socrates ทั้ง Socrates และศิษย์ทุกคนล้วนเป็นผู้ชาย มีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน แต่ไม่มีความรักใคร่ทางเพศระหว่างกันเข้ามาเกี่ยวข้อง ด้วย ความสัมพันธ์หรือความรักในลักษณะนี้ จึงเป็นที่มาของสำนวนนี้ดังที่ใช้ในปัจจุบัน แต่มักใช้หมายถึงความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม

ตัวอย่าง *It's like Platonic friendships ... you can get on really well with someone, but if you tried to live together it wouldn't last. “ก็คล้ายกับมิตรภาพที่ไม่มีเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง ... คุณอาจคบหาเข้ากับใครบางคนได้ดีเอามากๆ แต่ถ้าพยายามจะอยู่ด้วยกันกลับอยู่ไม่ได้”*

□ **สำนวน the Oedipus complex**

ความหมาย/วิธีใช้ เป็นศัพท์วิชาการทางจิตวิเคราะห์ (psychoanalysis) ซึ่งมี Sigmund Freud เป็นเจ้าสำนัก หมายถึง “ปมความใคร่ที่เกิดขึ้นในจิตใจของผู้เป็นบุตรในบิดาหรือ

มารดาที่เป็นเพศเดียวกับตน ระคนกับความรู้สึกสำนึกผิดโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความใคร่ของบุตรชายในมารดา ซึ่งเกิดขึ้นเมื่ออายุราว 4 ขวบ เริ่มจากการคิดว่าตนเองเป็นบิดา เห็นว่าบิดาเป็นคู่แข่งของตน และพยายามจะหาทางขจัดให้พ้นทาง เพื่อจะได้ครอบครองมารดาไว้เป็นของตน”

ที่มา Oedipus เป็นชื่อบุคคลในเทพนิยายกรีก เป็นกษัตริย์แห่งเมือง Thebes โอรสของ Laius กับ Jocasta ราชินีแห่ง Thebes มีคำทำนายเตือน Laius ว่าจะต้องถูกโอรสของตนเองสังหาร Laius จึงเจาะเท้าของทารกใช้เชือกมัดไว้ แล้วนำไปปล่อยทิ้งไว้บนเขา ต่อมาชายเลี้ยงแกะช่วยชีวิตไว้ โดยนำไปถวายเป็นโอรสของ Polybus กษัตริย์แห่ง Corinth ซึ่งให้นามทารกน้อยว่า Oedipus (แปลว่า “เท้าวม”) และชุบเลี้ยงไว้เสมือนหนึ่งเป็นโอรสของตน เมื่อเจริญวัยขึ้น มีเหตุให้สังหารบิดาแล้วอภิเษกสมรสกับมารดาตนเอง โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ต่อมาเมื่อรู้ความจริงเข้าก็เกิดโศกเศร้าและรู้สึกผิด จึงควักลูกตาตนเองออก แล้วสลະบัลลังก์ ต่อมาก็ถูกเนรเทศจากเมือง Thebes ไปในที่สุด

อนึ่ง the Electra complex เป็นชื่อปมลักษณะอย่างเดียวกับ the Oedipus complex แต่ใช้เฉพาะที่เกิดขึ้นในตัวบุตรสาว หมายถึง “ปมความใคร่ที่เกิดขึ้นในจิตใจของบุตรสาวในบิดาของตน ถึงกับคิดร้ายต่อมารดา และพยายามขจัดเสียให้พ้นทาง”

Electra เป็นชื่อบุคคลในเทพนิยายกรีก บิดาของ Agamemnon กับ Clytemnestra และเป็นพี่สาวของ Orestes เธอได้ชักชวนน้องชายให้สังหาร Clytemnestra กับ Aegisthus ซึ่งเป็นชายชู้ของมารดา เพื่อล้างแค้นให้แก่ Agamemnon ซึ่งถูกมารดาสมคบกับชายชู้ฆ่าตาย

ตัวอย่าง *Freud thought that the Oedipus complex was the most important event of a boy's childhood and had a great effect on*

his subsequent adult life. “พรอยด์คิดว่าปมอีดิพส์เป็นเหตุการณ์สำคัญที่สุดในวัยเด็กของเด็กผู้ชายและมีผลใหญ่หลวงต่อชีวิตในวัยผู้ใหญ่ในเวลาต่อมา”

- **สำนวน** *a Caesarean/Caesarian operation; a Caesarean/Caesarian section; a Caesarean/Caesarian; a C-section*

ความหมาย/วิธีใช้ “การผ่าท้องทำคลอดทางหน้าท้อง”

ที่มา *Caesarean* หรือ *Caesarian* (ภาษาแบบอเมริกันเขียนเป็น *Cesarean* หรือ *Cesarian*) เป็นรูปคุณศัพท์ของ *Caesar* (หรือ *Cesar*) อันเป็นนามของแม่ทัพและรัฐบุรุษคือ Julius Caesar ซึ่งคลอดออกมาด้วยการผ่าหน้าท้องมารดา คำว่า *Caesar* มาจากคำลาตินว่า *caesus* ซึ่งเป็นรูป past participle ของคำกริยา *caedere* “ตัด; ผ่า”

ตัวอย่าง *My two children were both born by Caesarean section.* “ลูกผมทั้งสองคนคลอดโดยการผ่าออกทางหน้าท้อง”

- **สำนวน** *Queen Anne is dead*

ความหมาย/วิธีใช้ “เขารู้กันมาตั้งนานแล้ว” ใช้พูดถึงข่าวที่ไม่สด ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้น เพราะคนส่วนใหญ่รู้กันแล้ว

ที่มา *Queen Anne* เป็นชื่อราชินีแห่งอังกฤษครองราชย์ระหว่างค.ศ. 1702–1714

ตัวอย่าง *Did you say your brother is engaged in July? Yes, and Queen Anne is dead. I knew about their engagement weeks ago.* “คุณบอกว่าพี่ชายคุณจะหมั้นในเดือนกรกฎาคมหรือนั่นไม่ใช่ข่าวใหม่อะไร ผมรู้เรื่องที่พวกเขาจะหมั้นเมื่อหลายสัปดาห์ที่แล้ว”

- **สำนวน** *a maverick*

ความหมาย/วิธีใช้ “คนที่มีความคิดอ่านเป็นอิสระของตนเอง ไม่ยอมยอมกับกลุ่ม ไม่มีใคร

ควบคุมได้”

ที่มา *Maverick* เป็นชื่อวิศวกรซึ่งเป็นเจ้าของคอกปศุสัตว์ในรัฐเท็กซัสของอเมริกา (ค.ศ. 1803–1870) ที่ไม่ตีตราวัวในคอกของตน คำว่า *maverick* เดิมใช้หมายถึงลูกวัวที่ไม่ตีตรา ต่อมาจึงใช้หมายถึงนักคิด ศิลปิน หรือนักการเมืองที่มีวิธีคิดและการประพฤติตัวอันเป็นแบบฉบับของตนเอง และมักจะประสบความสำเร็จด้วย

ตัวอย่าง *Programmers are often thought of as the mavericks of the computer business* “นักเขียนโปรแกรมมักถือกันว่าเป็นผู้มีความคิดอ่านเป็นอิสระของตนเองในธุรกิจคอมพิวเตอร์”

- **สำนวน** *Uncle Sam*

ความหมาย/วิธีใช้ “ประเทศสหรัฐอเมริกา หรือรัฐบาลสหรัฐอเมริกา”

ที่มา *Uncle Sam* เป็นชื่อที่ใช้เรียกเล่นๆ โดยขยายมาจากอักษรย่อ US (= United States) ซึ่งหมายถึง “สหรัฐอเมริกา” บางทีเขียนเป็นรูปชายรูปร่างสูง มีหนวดยาวสีขาว ใส่หมวกเส้าสูง”

ตัวอย่าง *He owed \$20,000 in tax to Uncle Sam.* “เขาเป็นหนี้ภาษีสหรัฐ 20,000 เหรียญ”

- **สำนวน** *and Bob's your uncle*

ความหมาย/วิธีใช้ “ทุกอย่างก็จะเรียบร้อยเอง (หากเป็นไปตามครรลอง)”

ที่มา เชื่อกันว่าสำนวนนี้น่าจะมาจากเหตุการณ์ที่ Arthur James Balfour ได้รับตำแหน่งสูงทางการเมืองอย่างรวดเร็วทั้งที่อายุยังน้อย แต่เพราะเป็นหลานชายของ Bob (อันเป็น nickname ของ Robert) ซึ่งในที่นี้หมายถึง Lord Robert Salisbury นายกรัฐมนตรีของอังกฤษในช่วงปลายศตวรรษที่ 19

ตัวอย่าง *It's quite simple, really. Turn this knob to the right, then this other knob to the right, press the red button, switch*

on—and Bob's your uncle. “[เครื่องนี้] ใช้ง่ายจริงๆ หมุนปุ่มนี้ไปทางขวา แล้วหมุนอีกปุ่มไปทางขวา กดปุ่มสีแดง เปิดสวิตช์ แล้วทุกอย่างก็จะเรียบร้อยเอง”

□ **สำนวน to out-Herod Herod**

ความหมาย/วิธีใช้ “เหยียมนิ่งกว่าจอมเหยียมน”

ที่มา Herod เป็นชื่อกษัตริย์ในคัมภีร์ไบเบิล ผู้ปกครองปาเลสไตน์ เมื่อพระเยซูประสูติ กษัตริย์องค์นี้สั่งฆ่าเด็กทุกคนในเมือง Bethlehem และบริเวณใกล้เคียง ที่มีอายุ 2 ขวบลงมา

ตัวอย่าง *His refusal to allow his former wife to visit her two children is an act he should be thoroughly ashamed of; he seems determined to out-Herod Herod.* “การที่เขาไม่ยอมให้ภรรยาเก่าเยี่ยมลูกสองคน เป็นการกระทำที่เขาควรจะต้องละอายใจอย่างยิ่ง ดูเหมือนว่าเขาปากใจที่จะเป็นคนเหยียมนิ่งกว่าจอมเหยียมนเสียอีก”

□ **สำนวน not to know someone from Adam**

ความหมาย/วิธีใช้ “ไม่รู้จักเลยว่าเป็นใคร”

ที่มา Adam เป็นชื่อมนุษย์ผู้ชายคนแรกตามคัมภีร์ไบเบิล จึงใช้หมายถึงคนที่เราไม่อาจรู้จักได้เลย

ตัวอย่าง *He spoke to her in a friendly way, but she didn't know him from Adam.* “เขาพูดกับเธออย่างเป็นมิตร แต่เธอก็ไม่รู้จักเขาเลย”

□ **สำนวน the patience of Job**

ความหมาย/วิธีใช้ “มีความอดทนที่ไม่มีขีดจำกัด”

ที่มา Job เป็นชื่อบุคคลในคัมภีร์ไบเบิล เป็นผู้ที่ผ่านความทุกข์ยากมากมายด้วยความอดกลั้น แต่ก็ยังมีศรัทธาในพระเจ้าอย่างมั่นคง

ตัวอย่าง *He tells the same boring stories every night—you'll need the patience of*

Job if you're going on holiday with him. “เขาจะเล่าเรื่องที่น่าเบื่อเดิมๆ นั้นทุกคืน คุณต้องมีความอดทนชนิดไม่มีขีดจำกัดหากจะเดินทางไปเที่ยวกับเขา”

□ **สำนวน waiting for Godot**

ความหมาย/วิธีใช้ “รอคอยตลอดไป” (เพราะ Godot ไม่มีวันมา)

ที่มา *Waiting for Godot* เป็นชื่อบทละครของ Samuel Becket เดิมแต่งเป็นภาษาฝรั่งเศส เมื่อ ค.ศ. 1952 ต่อมาผู้แต่งแปลเป็นภาษาอังกฤษ เป็นละครเวทีที่มีผู้นิยมมากที่สุดเรื่องหนึ่งในหลายสิบปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอังกฤษและอเมริกา เป็นเรื่องราวของชาย 2 คน ชื่อ Vladimir และ Estragon ที่คอยชายคนที่สามชื่อ Godot ในระหว่างเวลาอันยาวนานที่คอยอยู่ ทั้งสองก็สนทนากันเรื่องปัญหาต่างๆ ในชีวิตของตน แต่ Godot ก็ไม่โผล่มาเลย ละครเรื่องนี้สื่อเป็นนัยว่าชีวิตนี้ไร้ความหมาย และมีแต่ความทุกข์ยาก

ตัวอย่าง *To most people, waiting to win the lottery jackpot is like waiting for Godot.* “สำหรับคนส่วนใหญ่ การรอถูกรางวัลแจ็กพ็อตของลอตเตอรี่ก็คือรอตลอดไป” (=ไม่มีวันถูกรางวัล)

.....

หนังสืออ้างอิง

- Cornog, Mary Wood. 1994. *Merriam Webster's Vocabulary Builder*. Springfield, MA: Merriam-Webster, Incorporated.
- Cowie, A. P., R. Mackin and I. R. McCaig. 1983. *Oxford Dictionary of Current Idiomatic English*. Vol. 2: Phrases, Clause and Sentence Idioms. Oxford: Oxford University Press.
- Crystal, David. 2003. *A Dictionary of Linguistics and Phonetics*. 5th ed. Oxford: Blackwell Publishing.
- . 2003. *The Cambridge Encyclopedia of the English Language*. 2nd ed. Cambridge: Cambridge University Press.
- Fromkin, Victoria, Robert Rodman and Nina Hyams. 2003. *An Introduction to Language*. 7th ed. Boston: Thomson-Heinle.
- Gulland, Daphne M. and David G. Hinds-Howell. 1986. *The Penguin Dictionary of English Idioms*. Harmondsworth: Penguin Books Ltd.
- Knowles, Elizabeth (ed.). 2003. *The Concise Oxford Dictionary of Phrase and Fable*. Oxford: Oxford University Press.
- Kreidler, Charles W. 1998. *Introducing English Semantics*. London: Routledge.
- Long, Thomas Hill (ed.). 1979. *Longman Dictionary of English Idioms*. Harlow: Longman.
- Lyons, John. 1968. *Introduction to Theoretical Linguistics*. Cambridge: Cambridge University Press.
- . 1995. *Linguistic Semantics: An Introduction*. Cambridge: Cambridge University Press.
- McArthur, Tom (ed.). 1992. *The Oxford Companion to the English Language*. Oxford: Oxford University Press.
- Moon, Rosamund (ed.). 1995. *Collins COBUILD Dictionary of Idioms*. London: HarperCollins.
- Seidl, Jennifer and W. McMordie. 1988. *English Idioms*. 5th ed. Oxford: Oxford University Press.
- Stern, Karen (ed.). 1998. *Longman Idioms Dictionary*. Harlow: Longman.
- Terban, Marvin. 1996 [1998]. *Scholastic Dictionary of Idioms*. New York: Scholastic Reference.
- Walter, Elizabeth (ed.). 1998. *Cambridge International Dictionary of Idioms*. Cambridge: Cambridge University Press.

การพัฒนาแบบทดสอบสมรรถภาพ ทางภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ และการสื่อสารนานาชาติของ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และโปรแกรมการทดสอบให้ได้มาตรฐาน

รองศาสตราจารย์ ดร. สุวัฒน์ สุกมลสันต์

ความนำ

ปัจจุบันนี้เป็นยุคของสารสนเทศและเทคโนโลยีเพื่อการสื่อสาร (Information and Communication Technology Age) ที่มีความก้าวหน้าหลาย ๆ ด้าน เช่น วิทยาการคอมพิวเตอร์ การสื่อสาร การทำธุรกิจผ่านทางระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และการเรียนรู้ผ่านทางระบบเครือข่ายดังกล่าว เป็นต้น นอกจากนี้คนทั่วโลกนิยมใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อสากลเพื่อการสื่อสารหรือสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งทางระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ หรือสื่ออื่น ๆ มากที่สุดในโลก กล่าวคือ ประมาณร้อยละ 30 ของผู้ใช้ระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์หรือประมาณ 312,924,679 ล้านคนใช้ภาษาอังกฤษ (Internet World Stat, 2006) นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่ใช้ในสิ่งพิมพ์มากที่สุดในโลก รวมทั้งเป็นภาษาซึ่งผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาใช้เพื่อพูดเป็นจำนวนมากที่สุดในโลกด้วย (Vistawide, 2006) ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปได้ว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต่อการศึกษาค้นคว้าของนิสิตนักศึกษาและคนทั่วไป รวมทั้งมีความสำคัญต่อการประกอบธุรกิจของนักธุรกิจทั่วไปและการประกอบอาชีพของผู้ที่อยู่ในวงการอื่น ๆ อีก

รองศาสตราจารย์ ดร. สุวัฒน์ สุกมลสันต์

- ก.ศบ. (เกียรตินิยม), (อังกฤษ-ชีววิทยา), วิทยาลัยการศึกษามหาสารคาม พ.ศ. 2513
- ค.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2517
- Cert. in TEFL/TESL, RELC/Singapore พ.ศ. 2520
- Dip. in Computer Programming, Edinburgh University, Scotland พ.ศ. 2521
- M.Sc. (Applied Linguistics), Edinburgh University, Scotland พ.ศ. 2522
- Cert. in CALL, Lancaster University, England พ.ศ. 2525
- ค.ด. (การวัดและประเมินผลการศึกษา), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2528

มีความชำนาญในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การทดสอบทางภาษา สถิติเพื่อการวิจัย วิธีวิทยาการวิจัยทางภาษาศาสตร์และการศึกษา การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการวิจัยและเพื่อช่วยการเรียนการสอน มีผลงานทางวิชาการหลายเล่ม ทั้งเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ หลายแห่ง

อนึ่ง มหาวิทยาลัยมีหน้าที่และความรับผิดชอบโดยตรงต่อสังคมในการช่วยสร้างบัณฑิตให้มีความรู้และความสามารถทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม และจากการวิจัยเชิงสำรวจจำนวนมากมักพบว่านักศึกษา บัณฑิตและหน่วยงานต่าง ๆ ของราชการ องค์กรของรัฐวิสาหกิจ และบริษัทห้างร้านเอกชนมีความต้องการและมีการใช้ภาษาอังกฤษในการบริหารกิจการในระดับปานกลางถึงในระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เป็นนักวิชาการและบุคคลในระดับบริหารกิจการต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการอ่าน เขียน ฟัง และพูดในระดับมากตามลำดับ ปริมาณความต้องการเช่นนี้มีมานานแล้ว และมีแนวโน้มว่าจะมีมากขึ้นเรื่อย ๆ (อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, 2523:20; บังอร สว่างโรธ, 2527:38 สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ, 2529:63-68)

ดังนั้น ในปี พ.ศ. 2533 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้เล็งเห็นความจำเป็นอย่างยิ่งในการสื่อสารระหว่างประเทศ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง โดยเชื่อว่าหากบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความสามารถทั้งทางเนื้อหาวิชาการ และการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถติดต่อทำความเข้าใจกับชาวต่างประเทศได้ ก็จะทำให้บัณฑิตมีคุณค่าเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานและสังคมมากขึ้น ซึ่งจะทำให้เป็นแรงผลักดันให้สังคมไปสู่สังคมอุตสาหกรรมได้ทันเวลาและปลอดภัย ดังนั้น ฝ่ายวิชาการของมหาวิทยาลัยจึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องปรับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตให้ได้มาตรฐานที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนด และวิธีหนึ่งที่จะทำได้ก็คือ การทดสอบสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 3-4 หรือ 2 ปีสุดท้ายของหลักสูตรต่าง ๆ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้อาจารย์และนิสิตตื่นตัวและให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการต่าง ๆ (อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, 2535; สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ, 2533) ดังนั้นในปี พ.ศ. 2533 ฝ่ายวิชาการของมหาวิทยาลัย จึงได้ร่วมกับฝ่ายวิจัยและพัฒนาของสถาบันภาษา ทำการวิจัยและพัฒนาแบบทดสอบวัดสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (Chulalongkorn University Test of English Proficiency หรือ CU-TEP) ขึ้นตามแนวแบบทดสอบ TOEFL (Test of English as a Foreign Language) โครงการวิจัยนี้เป็นโครงการต่อเนื่องเป็นเวลา 3 ปีระหว่างปี พ.ศ. 2533 ถึง 2536 (สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ, 2536) แต่หลังจากนั้นสถาบันภาษาได้มีการสร้างและพัฒนาแบบทดสอบดังกล่าวติดต่อกันเรื่อยมาเพื่อให้บริการการทดสอบแก่นิสิตนักศึกษา และบุคคลทั่วไปที่สนใจ ทั้งภาครัฐ รัฐวิสาหกิจและเอกชน จนเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในวงการศึกษา และวงการธุรกิจบางสาขา และทำให้มหาวิทยาลัยจัดตั้งศูนย์ทดสอบทางวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (Academic Testing Center of Chulalongkorn University) ขึ้นเพื่อให้บริการดังกล่าวในปัจจุบันนี้

แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากแบบทดสอบ CU-TEP เป็นแบบทดสอบสำหรับผู้ที่ต้องการวัดความสามารถทั่วไปทางภาษาอังกฤษของตนเอง จึงยังไม่เหมาะสำหรับการทดสอบความสามารถเฉพาะทางเพื่อวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติ ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่สังคมมีความต้องการมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากมีแบบทดสอบที่นิยมใช้ทั่วไปขณะนี้ คือแบบทดสอบ TOEIC (Test of English for International Communication) ของ ETS (Educational Testing Service) แห่งสหรัฐอเมริกา แต่ค่าบริการทดสอบของแบบทดสอบนี้ยังสูงมากสำหรับคนทั่วไป

ดังนั้น สถาบันภาษาจึงเห็นความสำคัญที่จะจัดให้มีโครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบทดสอบวัดสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือ CU-TEPOIC (Chulalongkorn University Language Institute Test of English Proficiency for Occupational and International Communication Purposes) เพื่อสร้างแบบทดสอบที่ได้มาตรฐานและทำการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่จำเป็นต้องใช้เพื่อการพัฒนาข้อทดสอบและการทดสอบให้ทันสมัยยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้ระบบการทดสอบของสถาบันภาษามีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นด้วย

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้มีคุณภาพและได้มาตรฐาน จำนวน 3 ชุด

2. เพื่อพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการพัฒนาแบบทดสอบและการทดสอบให้ทันสมัย 5 โปรแกรม

ขอบข่ายของการวิจัย

1. แบบทดสอบที่สร้างและพัฒนาเป็นแบบทดสอบวัดสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติจำนวน 3 ชุดๆ ละ 100 ข้อในลักษณะที่คล้ายคลึงกับแบบทดสอบ TOEIC กล่าวคือแบบทดสอบแต่ละชุดประกอบด้วยส่วนต่างๆ ดังนี้

ก. การฟัง (Listening) จำนวน 50 ข้อ ประกอบด้วย

- Part 1: ฟังข้อความประกอบรูปภาพ (Photographs) จำนวน 10 ข้อ
- Part 2: ฟังคำถามและตอบ (Question – Response) จำนวน 10 ข้อ
- Part 3: ฟังข่าวและประกาศ (News and Announcements) จำนวน 10 ข้อ
- Part 4: ฟังบทสนทนาสั้นๆ (Short Conversations) จำนวน 10 ข้อ
- Part 5: ฟังการพูดสั้นๆ (Short Talks) จำนวน 10 ข้อ

ข. การเขียนและอ่าน (Writing and Reading) จำนวน 50 ข้อ ประกอบด้วย

- Part 6: อ่านและเติมคำในประโยค (Sentence Completion) จำนวน 15 ข้อ
- Part 7: อ่านหาข้อผิดพลาด (Error Recognition) จำนวน 15 ข้อ
- Part 8: อ่านเข้าใจความ (Reading Comprehension) จำนวน 20 ข้อ

ค. ระยะเวลาในการทดสอบทั้งหมดรวม 1.40 ชั่วโมง คือ

- การฟัง (ก) ใช้เวลา 40 นาที
- การอ่าน (ข) ใช้เวลา 60 นาที

2. แบบทดสอบที่สร้างและพัฒนาเป็นแบบทดสอบที่เน้นเรื่องการสื่อสารเพื่อวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติสำหรับนิสิต/นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยและบุคคลทั่วไปที่สนใจ
3. โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการพัฒนาแบบทดสอบและการทดสอบมีจำนวน 5 โปรแกรม คือ โปรแกรมวิเคราะห์ข้อทดสอบแบบประเพณีนิยม (Classical Model) โปรแกรมวิเคราะห์ข้อทดสอบแบบราซ (Rasch Model) โปรแกรมธนาคารข้อทดสอบ (Item Banking) โปรแกรมการทดสอบแบบปรับเปลี่ยน (Adaptive Testing) และโปรแกรมกำหนดระดับคะแนน (Grade Assignment)
4. โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่สร้างขึ้นทั้งหมดเป็นการพัฒนามาจากโปรแกรมเดิมที่ใช้ในระบบ DOS (Disk Operation System) เป็นระบบ Windows (Window Operation System)

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อตกลงเบื้องต้น (หรือข้อสันนิษฐานเบื้องต้น) ที่เชื่อว่าเป็นจริงดังต่อไปนี้คือ

1. ผู้สอบแบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้พยายามมากที่สุดในการตอบแบบทดสอบ เพื่อให้ได้คะแนนมากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เพราะการทดสอบแต่ละครั้งเป็นการทดสอบจริงเพื่อทดสอบความรู้และความสามารถของตนเองว่ามีมากน้อยเพียงใด หรือเพื่อนำผลการทดสอบไปประกอบการพิจารณาสมัครเข้าทำงานของตนเอง ซึ่งเป็นความต้องการของผู้สอบแต่ละคน
2. โปรแกรมคอมพิวเตอร์ทั้ง 5 โปรแกรมที่ใช้ในระบบ DOS เป็นโปรแกรมที่ทำงานได้ผลการคำนวณถูกต้องและเชื่อถือได้ เนื่องจากเป็นโปรแกรมที่ได้พัฒนาและตรวจสอบผลการทำงานมานานแล้ว ว่าถูกต้องและเชื่อถือได้ (แต่ที่จำเป็นต้องปรับปรุงและพัฒนาให้สามารถทำงานได้ในระบบ Windows เนื่องจากปัจจุบันนี้เครื่องคอมพิวเตอร์โดยทั่วไปไม่ได้ใช้ระบบ DOS แล้ว)

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยนี้มีข้อจำกัดบางอย่างดังนี้

1. แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ชุด คือ CULI-TEPOIC ชุด 1 ชุด 2 และชุด 3 แบบทดสอบทั้ง 3 ชุดนี้ สร้างจากตารางกำหนดลักษณะเฉพาะของข้อทดสอบ (Table of Test Specifications) เดียวกัน แต่ทำการทดสอบกับกลุ่มผู้สอบที่แตกต่างกัน แม้ว่าจะอยู่ในระดับอุดมศึกษาและบุคคลทั่วไป เช่นเดียวกันก็ตาม ดังนั้น ค่าสถิติที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อทดสอบแต่ละชุดอาจแตกต่างกันบ้าง
2. การคำนวณหาความตรงร่วมสมัย (Concurrent Validity) ของแบบทดสอบที่สร้างขึ้นทั้ง 3 ชุด อาศัยคะแนนผลการสอบจากแบบทดสอบ TOEIC กับคะแนนผลการสอบจากแบบทดสอบที่สร้างขึ้น ผู้วิจัยได้สุ่มเลือกผู้สอบได้คะแนนในระดับต่างๆ อย่างมีระบบจำนวนชุดละ 25 คนเพื่อให้ไปสอบแบบทดสอบ TOEIC แต่ปรากฏว่ามีผู้ไปสอบเพียงชุดละ 19-24 คนเท่านั้น ซึ่งเป็นจำนวนที่ค่อนข้างน้อย ดังนั้น สมการพยากรณ์คะแนนผลการทดสอบแบบทดสอบ TOEIC จึงยังมีความคลาดเคลื่อนค่อนข้างมาก

คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

1. **นิสิต/นักศึกษาไทย** หมายถึงผู้สอบซึ่งเป็นคนไทยที่มีความรู้ความสามารถในระดับอุดมศึกษาและสมัครสอบแบบทดสอบวัดสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือ CULI-TEPOIC (Chulalongkorn University Language Institute Test of English Proficiency for Occupational and International Communication Purposes) เพื่อการศึกษาต่อในประเทศหรือต่างประเทศ บุคคลเหล่านี้มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และมีภูมิหลังทางการศึกษา สังคม และเศรษฐกิจต่างกัน
2. **แบบทดสอบสมรรถภาพ (Proficiency Test)** หมายถึงแบบทดสอบที่ประกอบด้วยข้อทดสอบที่มุ่งทดสอบความรู้ความสามารถทั่วไปที่จำเป็นต่อการกระทำกรอย่างใดอย่างหนึ่งในอนาคต เช่น เพื่อการศึกษาต่อ เพื่อการสื่อสารนานาชาติ และเพื่อใช้ในวิชาชีพเป็นต้น และเนื้อหาเหล่านี้ไม่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตรของรายวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ
3. **สมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติ** หมายถึงความรู้ความสามารถของผู้สอบที่ได้จากคะแนนสอบของแบบทดสอบวัดสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือ CULI-TEPOIC (Chulalongkorn University Language Institute Test of English Proficiency for Occupational and International Communication Purposes) คะแนนเหล่านี้บ่งบอกถึงความรู้ความสามารถทั่วไปทางภาษาอังกฤษของผู้สอบที่ไม่ได้ระบุไว้ในรายวิชาใดรายวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ แต่มีความจำเป็นต่อการสื่อสารในวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติทั่วไป
4. **โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการพัฒนาแบบทดสอบและการทดสอบ** หมายถึง โปรแกรมวิเคราะห์ข้อทดสอบแบบประเพณีนิยม (Classical Model) โปรแกรมวิเคราะห์ข้อทดสอบแบบราช (Rasch Model) โปรแกรมธนาคารข้อทดสอบ (Item Banking) โปรแกรมการทดสอบแบบปรับเปลี่ยน (Adaptive Testing) และโปรแกรมกำหนดระดับคะแนน (Grade Assignment)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และหน่วยงานที่นำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. นิสิต/นักศึกษาและบุคคลทั่วไปเมื่อทำการทดสอบแล้วจะได้ทราบว่าจะระดับสมรรถภาพทั่วไปเพื่อวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติทางภาษาอังกฤษของตนมีมากน้อยเพียงใด ซึ่งจะเป็นตัวกระตุ้น

ให้นิสิต/นักศึกษาและบุคคลทั่วไปมีความสนใจ หรือแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น และเป็นผลดีต่อสภาพการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษในประเทศได้ทางหนึ่ง

2. สถาบันต่างๆ หน่วยงานของรัฐ และบริษัทห้างร้านต่าง ๆ ของเอกชนอาจใช้ผลคะแนนการทดสอบประกอบการพิจารณาเพื่อคัดเลือกรับนิสิต/นักศึกษาและบุคคลทั่วไปเข้าทำงานในหน่วยงานของตน โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการพัฒนาแบบทดสอบของตนเองให้สิ้นเปลืองงบประมาณ
3. คณะต่างๆ ของมหาวิทยาลัยอาจพิจารณาเกณฑ์ความสามารถจากระดับคะแนนสอบเป็นเกณฑ์ความสามารถขั้นต่ำของนิสิต/นักศึกษาของตนก่อนที่จะจบการศึกษา เพื่อเป็นการควบคุมคุณภาพทางภาษาของบัณฑิตของตนได้
4. ประเทศชาติจะสามารถประหยัดเงินตราของประเทศได้ปีละจำนวนมาก หากเกณฑ์คะแนนสอบได้รับการยอมรับทั่วไป เพราะนิสิต/นักศึกษาและบุคคลทั่วไปไม่จำเป็นต้องไปทดสอบแบบทดสอบอื่นของต่างประเทศที่ต้องเสียค่าสมัครสอบแพงมาก และในขณะเดียวกันก็เป็นการส่งเสริมการใช้ภูมิปัญญาไทยในการประหยัดเงินตราของประเทศได้ด้วย
5. สถาบันภาษาจะได้แบบทดสอบที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานจำนวน 3 ชุด หรือ 300 ข้อ เพื่อเก็บไว้ใช้ในธนาคารข้อทดสอบสำหรับใช้ทดสอบวัดสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติในโอกาสต่าง ๆ ที่ต้องการทันที
6. สถาบันภาษาสามารถให้บริการทดสอบวัดสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติแก่หน่วยงานและองค์กรต่างๆ ที่ขอรับบริการได้ทันที ทำให้งานบริการทางวิชาการด้านการทดสอบมีประสิทธิภาพและสนองความต้องการของผู้รับบริการได้มากยิ่งขึ้นนอกเหนือจากการทดสอบวัดสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษอื่นที่มีอยู่แล้ว
7. สถาบันภาษาจะได้โปรแกรมคอมพิวเตอร์จำนวน 5 โปรแกรม ซึ่งทันสมัยสำหรับใช้ในระบบการทดสอบ โดยไม่ต้องเสียเงินไปซื้อจากต่างประเทศด้วยราคาที่แพงมาก และอาจเป็นประโยชน์กับหน่วยงานหรือองค์กรอื่นที่ดำเนินการด้านการทดสอบ หรือให้บริการทดสอบได้อีกด้วย

วิธีการวิจัย

ส่วนที่ 1 การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบ CULI-TEPOIC

ประชากร (population)

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และบุคคลภายนอกที่สนใจสอบแบบทดสอบวัดสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือ CULI-TEPOIC (Chulalongkorn University Language Institute Test of English Proficiency for Occupational and International Communication Purposes) ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและภายนอกมหาวิทยาลัย ที่สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ประชาสัมพันธ์ให้ใช้บริการทดสอบโดยไม่ต้องเสียค่าสมัครสอบ และผู้เข้าสอบบางคนมีโอกาสดำเนินการสอบแบบทดสอบ TOEIC (Test of English for International Communication) ของ ETS (Educational Testing Service) อีกด้วย ดังนั้นจึงไม่สามารถทราบจำนวนประชากรที่แน่นอนได้

พลวิจัย (subjects)

พลวิจัยของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และบุคคลภายนอกที่สนใจสอบแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ชุดที่ 1, 2 และ 3 บุคคลเหล่านี้ มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษหลากหลาย และสมัครมาสอบเองด้วยวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน เช่น เพื่อเตรียมตัวสอบชิงทุนไปศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ เพื่อเตรียมตัวสอบคัดเลือก

ไปดูงาน ณ ต่างประเทศ เพื่อเตรียมตัวสอบเลื่อนขั้นเงินเดือน หรือตำแหน่ง เพื่อให้ผ่านเกณฑ์ระดับความสามารถทางภาษาตามที่หน่วยงานกำหนดไว้ และเพื่อทดสอบความรู้ทั่วไปทางภาษาอังกฤษของตนเอง เป็นต้น การทดสอบด้วยวัตถุประสงค์ต่างๆ เหล่านี้ มีผู้เข้าสอบ จำนวนดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1: จำนวนพลวิจัย

ที่	ชื่อแบบทดสอบ	จำนวนผู้สอบ
1	CULI-TEPOIC ชุด 1	116
2	CULI-TEPOIC ชุด 2	124
3	CULI-TEPOIC ชุด 3	120
	รวมทั้งสิ้น	360

เครื่องมือการวิจัย

ก. ลักษณะทั่วไป

เครื่องมือการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แบบทดสอบ CULI-TEPOIC จำนวน 3 ชุด คือ ชุด 1, 2 และ 3 แต่ละชุดเป็นข้อทดสอบปรนัยแบบเลือกคำตอบ 4 ตัวเลือก และมี 2 ส่วน รวมเป็น 100 ข้อ คือ

1. ข้อทดสอบการฟังเข้าใจความ 50 ข้อ
2. ข้อทดสอบการเขียนและอ่านเข้าใจความ 50 ข้อ

ข. การสร้างและการพัฒนา

แบบทดสอบทั้ง 3 ชุด เป็นแบบทดสอบที่จัดสร้างและพัฒนาขึ้นโดยคณะกรรมการสร้างและพัฒนาแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี 2546 โดยการอิงแนวคิดและรูปแบบของแบบทดสอบ TOEIC แต่มีวัตถุประสงค์ในการทดสอบแตกต่างกัน กล่าวคือ แบบทดสอบ CULI-TEPOIC สร้างขึ้นเพื่อใช้ทดสอบสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพและการสื่อสารนานาชาติ แต่แบบทดสอบ TOEIC สร้างขึ้นเพื่อใช้ทดสอบสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไป ขั้นตอนการสร้างและพัฒนาแบบทดสอบดังกล่าวมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เสนอแต่งตั้งคณะกรรมการสร้างและพัฒนาแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี 2546 จำนวน 7 คน เพื่อสร้างและพัฒนาแบบทดสอบ CULI-TEPOIC จำนวน 3 ชุด
2. คณะกรรมการฯ ศึกษาวัตถุประสงค์และรูปแบบของแบบทดสอบ TOEIC เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบที่ต้องการ
3. คณะกรรมการฯ ศึกษาหนังสือและตำราในการสร้างแบบทดสอบภาษาอังกฤษต่างๆ เช่น Alderson (2000), Bachman (1990), Bachman and Palmer (1996), Bloom and Others (1956), Brown (2001), Canale and Swain (1980), Canale (1983), Dunkel (1999), Osterlind (1989) และ Valette (1969) เป็นต้น
4. ผู้วิจัยศึกษาคู่มือและขั้นตอนในการสร้างและพัฒนาแบบทดสอบให้เป็นแบบทดสอบมาตรฐานจากหนังสือบทความ และตำราต่างๆ เช่น Devine and Yaghlian (2000), Anderson (1972), Zimmerman and Others (1990), Miller and Sundre (2000) และ Burton and Others (1991) เป็นต้น ซึ่งสรุปได้เป็น

7 ขั้นตอนดังนี้ คือ

1. สร้างตารางลักษณะข้อทดสอบที่ต้องการเพื่อกำหนดสัดส่วนของข้อทดสอบ สำหรับแต่ละวัตถุประสงค์ (Create a table of specifications to determine the proportion of items on the test devoted to measuring each objective)
 2. สร้างข้อทดสอบตามลักษณะข้อทดสอบที่กำหนดไว้จำนวนหนึ่ง (Construct an initial pool of items according to the test specifications)
 3. ให้ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและความตรงเชิงเนื้อหาของข้อทดสอบ (Use expert review and revision of items to ensure that the content and language are appropriate and that each item matches its objective)
 4. ทดลองสอบข้อทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของประชากรเป้าหมาย (Pilot test the items using a representative sample :เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2546)
 5. ทำการวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อเพื่อตัดสินใจว่าควรปรับปรุงแก้ไขหรือตัดข้อทดสอบบางข้อทิ้ง (Conduct item analysis to inform decisions about items that need to be revised or discarded)
 6. ทดลองสอบข้อทดสอบที่ปรับปรุงแล้วอีกครั้งหนึ่ง (Pilot test the revised set of items)
 7. คำนวณหาค่าความเที่ยงและความตรงของแบบทดสอบ (Assess reliability and validity of test scores)
5. ดำเนินการสร้างและพัฒนาแบบทดสอบตามขั้นตอนต่างๆ ดังกล่าวแล้ว ยกเว้นขั้นตอนที่ 6 เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า มีผลวิจัยในการทดสอบแบบทดสอบแต่ละชุดจำนวนมากพอที่จะทำให้ค่าสถิติในขั้นที่ 5 คงที่เพียงพอ และค่าสถิติต่างๆ ที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อ รวมทั้งแบบทดสอบทั้งฉบับสูงมากพอที่จะสามารถนำแบบทดสอบไปใช้ต่อไปได้ นอกจากนี้ยังพบว่าข้อทดสอบที่ต้องปรับปรุงแก้ไขจำนวนไม่มากนัก สามารถที่จะปรับปรุงให้ดีขึ้นแล้วนำไปใช้สำหรับการทดสอบจริงได้ในอนาคต
- ดังนั้น ในขั้นที่ 6 จึงเป็นการสุ่มผู้ที่เข้าสอบแบบทดสอบแต่ละชุดประมาณ 40 คน เพื่อไปสอบแบบทดสอบ TOEIC ในวันที่ 23 สิงหาคม 2546 เพื่อนำคะแนนผลการทดสอบมาคำนวณหาค่าความตรงร่วมสมัย (Concurrent Validity) และสร้างตารางพยากรณ์ผลการทดสอบแบบทดสอบ TOEIC จากผลการทดสอบแบบทดสอบ CULI-TEPOIC แทนที่จะทำการทดลองสอบแบบทดสอบอีกครั้งหนึ่ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อทดสอบของแบบทดสอบแต่ละชุด ด้วยวิธีประเพณีนิยม (Classical Model) เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบรายข้อและทั้งฉบับ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ชื่อ CTIA/Grading (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2542: 30-65)
2. ทดสอบหาความเป็นเอกมิติ (Unidimensionality) ของแบบทดสอบทั้ง 3 ชุด โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบของแบบทดสอบโดยใช้โปรแกรม SPSS/PC แล้วนำค่า factor loading มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับค่า Biserial Correlation ซึ่งได้จากขั้นตอนที่ 1 และได้ค่า $r_{xy} = 0.87 - 0.93$ แสดงว่าแบบทดสอบแต่ละชุดมีความเป็นเอกมิติ (Warm, 1978: 101)
3. วิเคราะห์ข้อทดสอบของแบบทดสอบแต่ละชุด ด้วยวิธีโลจิสต์แบบราช (Logist/Rasch Model) เพื่อวิเคราะห์หาค่าความยาก (β) ที่ไม่เปลี่ยนแปลงของข้อทดสอบ ทั้งนี้เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจในการเรียงลำดับข้อทดสอบตามความยากง่ายโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ชื่อ Rasch (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2542: 67-84)
4. นำผลการวิเคราะห์ในขั้นที่ 1 มาศึกษาข้อดี และข้อบกพร่องที่ควรปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ข้อทดสอบรายข้อ

มีคุณภาพดียิ่งขึ้น โดยอาศัยเกณฑ์การคัดเลือกข้อทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือกที่เป็นแบบทดสอบสมิทธิภาพทั่วไปดังนี้ (Cheung and Bucat, 2002; DIIA, 2003; Runte, 2001; Jerard, 1995; สุพรรณ สุกมลสันต์, 2542; Ebel, 1979)

ก. ตัวเลือกที่ถูก

1. มีค่าดัชนีความยาก (Difficulty Index: p) = 0.15 – 0.85
2. มีค่าดัชนีอำนาจจำแนก (Discrimination Index: d) = > 0.20
3. มีค่าดัชนีความตรงรายข้อ (Item Validity Index: r_{pb}) = > 0.20 หรือ มีนัยสำคัญ

ข. ตัวเลือกที่ผิด

1. มีค่าดัชนีความยาก (Difficulty Index: p) = 0.15 – 0.85
2. มีค่าดัชนีอำนาจจำแนก (Discrimination Index: d) = > 0.20 และติดลบ
3. มีค่าดัชนีความตรงรายข้อ (Item Validity Index: r_{pb}) = > 0.20 และติดลบ หรือ ไม่มีนัยสำคัญ

ค. ตัวเลือกที่ควรปรับปรุง

1. มีค่าดัชนีความยาก (Difficulty Index: p) ของข้อที่ถูก < 0.15 หรือ > 0.85
2. ตัวเลือกที่ผิดมีอัตราส่วนของดัชนีความยากแตกต่างจากตัวเลือกที่ผิดอื่นมาก
3. มีค่าดัชนีอำนาจจำแนก (Discrimination Index: d) < 0.20 หรือมีค่าเป็นบวก
4. ตัวเลือกที่ผิดมีอัตราส่วนของดัชนีอำนาจจำแนกแตกต่างจากตัวเลือกที่ผิดอื่นมาก
5. มีค่าดัชนีความตรงรายข้อ (Item Validity Index: r_{pb}) < 0.25 หรือมีค่าเป็นบวก
6. ตัวเลือกที่ผิดมีอัตราส่วนของดัชนีความตรงรายข้อแตกต่างจากตัวเลือกที่ผิดอื่นมาก
7. ข้อที่ตัวเลือกที่ถูกมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเกณฑ์ (Mean Criterion Score) น้อยกว่าของตัวเลือกที่ผิด

ง. ดัชนีความเที่ยง (reliability index)

1. แบบ KR₂₀ หรือ Cronbach's Alpha = 0.70 – 0.80 หมายความว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงในระดับดี
 2. แบบ KR₂₀ หรือ Cronbach's Alpha = 0.81 – 0.90 หมายความว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงในระดับดีมาก
 3. แบบ KR₂₀ หรือ Cronbach's Alpha > 0.91 หมายความว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงในระดับดีเยี่ยม
 4. แบบ KR₂₀ หรือ Cronbach's Alpha < 0.60 หมายความว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงต่ำและควรปรับปรุงแก้ไข เว้นแต่มีข้อทดสอบจำนวนน้อย เช่น 10 เป็นต้น
5. คัดเลือกข้อทดสอบที่ดีและข้อที่ควรปรับปรุงแก้ไขจากแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ เพื่อนำไปแก้ไขสำหรับใช้ในการทดสอบจริงต่อไป

สถิติที่ใช้

1. ความยากง่ายของข้อทดสอบแบบประเพณีนิยม (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2538:18-19)

$$p = \frac{N_a}{N_i}$$

เมื่อ N_a = จำนวนผู้สอบทั้งหมดที่เลือกตอบตัวเลือก i
 N_i = จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

2. อำนาจจำแนกของข้อทดสอบ (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2538:21)

$$d = \frac{N_u - N_l}{N}$$

เมื่อ d = ค่าอำนาจจำแนก
 N_u = จำนวนคนในกลุ่มเก่งจำนวน 27% ที่เลือกตัวเลือก i
 N_l = จำนวนคนในกลุ่มอ่อนจำนวน 27% ที่เลือกตัวเลือก i
 N = จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่ม 27%

3. ความตรงรายข้อของข้อทดสอบ (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2538:21)

$$r_{pb} = \frac{\overline{x_r} - \overline{x_w}}{S.D._i} \cdot \sqrt{p(1-p)}$$

เมื่อ X_r = ค่าเฉลี่ยของคะแนนผู้สอบที่ตอบข้อทดสอบนั้นถูก
 X_w = ค่าเฉลี่ยของคะแนนผู้สอบที่ตอบข้อทดสอบนั้นผิด
 SD_i = ค่า SD ของคะแนนรวมของผู้สอบทั้งหมด
 p = อัตราส่วนของผู้ที่ตอบข้อทดสอบนั้นถูก
 y = ความสูงของแกน Y ในโค้งปกติ ณจุดที่ค่า P
 r_{pb} = ค่าอำนาจจำแนกแบบพอยท์ไบซีเรียล (Point Biserial Correlation)

4. การทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าความตรงรายข้อของข้อทดสอบ (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2538:21)

$$t = \frac{r_{xz}}{\sqrt{(1 - r_{xz}^2)/(n - 2)}}$$

เมื่อ r_{xz} = ค่าความเที่ยงแบบ r_{pb} หรือ r_{bs}
 n = จำนวนผู้สอบทั้งหมดที่ตอบข้อทดสอบนั้น

5. ความเที่ยงของแบบทดสอบ (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2538:21)

$$KR_{20} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum p_i q_i}{S_i^2} \right]$$

- เมื่อ k = จำนวนข้อทดสอบ
 p = อัตราส่วนของผู้ที่ตอบถูกแต่ละข้อ
 q = $(1 - p)$
 S_i^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรวมของผู้สอบทั้งหมด
 KR_{20} = ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบชนิดหนึ่ง

6. ความตรงร่วมสมัย (concurrent validity) ของแบบทดสอบ

ความตรงร่วมสมัยคำนวณจากค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลการทดสอบของแบบทดสอบ 2 ชุด ที่มุ่งทดสอบความรู้ความสามารถอย่างเดียวกัน จากสูตรความสัมพันธ์อย่างง่ายแบบเพียร์สัน (Simple Pearson Product-moment Correlation) ดังนี้ (Downie and Heath, 1970 : 92)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

- เมื่อ X = คะแนนสอบแบบทดสอบชุดที่ 1 ของผู้สอบคนที่ i
 Y = คะแนนสอบแบบทดสอบชุดที่ 2 ของผู้สอบคนที่ i
 N = จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด
 r_{xy} = ค่าความตรงร่วมสมัยของแบบทดสอบ

7. ความยากของข้อทดสอบแบบราช (Rasch Model)

การคิดค่าความยากของข้อทดสอบแบบราช มีค่าโดยประมาณดังนี้ (Lord 1980 : 34)

$$\beta_i \approx \frac{\Delta_i}{r_{bis}}$$

- เมื่อ Δ_i = ค่าความยากของข้อทดสอบแบบหนึ่ง
 r_{bis} = ค่าอำนาจจำแนกของข้อทดสอบแบบไบซีเรียล
 β_i = ค่าความยากของข้อทดสอบแบบราช

8. ความสามารถของผู้สอบ (Wright and Mead, 1977 : 8)

$$\theta_i = H + X \ln \left[\frac{r_v}{(1-r_v)} \right]$$

- เมื่อ H = ค่าเฉลี่ยของระดับความยากง่ายทั้งหมด
 X = ค่าแก้ไขความคลาดเคลื่อนของ β_i ซึ่งได้จาก

$$X = \sqrt{\frac{1+W^2}{2.89}}$$

- เมื่อ W^2 = ความแปรปรวนของค่าความยาก
 L = ความยาวของข้อทดสอบทั้งหมด
 r_v = คะแนนของผู้สอบที่มีระดับความสามารถ r
 $\ln$ = natural log(arithm)
 θ_i = ค่าความสามารถของผู้สอบแต่ละคน

สรุปผลการวิจัย

ผลของการวิจัยตามวัตถุประสงค์ทั้ง 2 ข้อมีรายละเอียดโดยสรุปดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบ CULI-TEPOIC

1. ค่าสถิติโดยสรุปของแบบทดสอบ CULI-TEPOIC แต่ละชุด

ตารางที่ 2: ค่าสถิติโดยสรุปของแบบทดสอบ CULI-TEPOIC แต่ละชุด

ค่าสถิติ	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3
จำนวนข้อทดสอบทั้งหมด	100	100	100
$\bar{X}$ ของคะแนนสอบ	57.871	55.323	53.692
$\bar{X}$ ของค่าความยาก	0.579	0.553	0.537
$\bar{X}$ ของค่าความยากแบบ Δ	12.029	12.376	12.579
$\bar{X}$ ของค่าอำนาจจำแนก	0.334	0.405	0.403
$\bar{X}$ ของค่าความตรงเชิงรายข้อแบบ r_{pb}	0.383	0.459	0.441
$\bar{X}$ ของค่าความตรงเชิงรายข้อแบบ r_{bs}	0.292	0.353	0.343
ค่าความเที่ยงแบบ KR_{20}	0.893	0.930	0.926
ค่าความเที่ยงแบบ KR_{21}	0.871	0.914	0.914
ค่าความเที่ยงแบบ Alpha	0.893	0.930	0.926
ค่าความเที่ยงแบบ Split-half	0.865	0.925	0.925

ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบ CULI-TEPOIC แต่ละชุดมีลักษณะทั่วไปโดยสรุปใกล้เคียงกันมาก เช่น มีค่าความยากโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเหมือนกัน ($p = 0.553 - 0.579$) มีค่าอำนาจจำแนกโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับที่ดี (DIIA, 2003) และใกล้เคียงกันโดยเฉพาะชุดที่ 2 และ 3 ($d = 0.334 - 0.405$) มีค่าความตรงรายข้อแบบ r_{pb} โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับที่ดี (DIIA, 2003) และใกล้เคียงกันโดยเฉพาะชุดที่ 2 และ 3 ($r_{pb} = 0.292 - 0.353$) และแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ชุดที่ 1 มีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับดีมาก ส่วนชุดที่ 2 และ 3 มีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับดียอดเยี่ยม(DIIA, 2003) แต่แบบทดสอบทั้ง 3 ชุดต่างก็มีค่าดังกล่าวแตกต่างกันไม่มากนัก($KR_{20} = 0.893 - 0.930$)

2. ค่าความตรงร่วมสมัย (concurrent validity) ของแบบทดสอบทั้ง 3 ชุด และสมการพยากรณ์

ตารางที่ 3: ค่าความตรงร่วมสมัยของแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ทั้ง 3 ชุดกับแบบทดสอบ TOEIC

Form	Beta	a (constant)	b	error	n of testees
CULI-TEPOIC 1	0.976	-88.791	12.001	34.990	24
CULI-TEPOIC 2	0.943	-14.464	10.766	52.659	22
CULI-TEPOIC 3	0.904	16.379	10.610	71.537	19

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผู้สอบแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ชุดที่ 1, 2 และ 3 กับคะแนนสอบแบบทดสอบ TOEIC อยู่ในระดับสูงมากและสูง คือ r_{xy} หรือ Beta = 0.976, 0.943 และ 0.904 ตามลำดับ แสดงว่าแบบทดสอบทั้ง 3 ชุดมีความตรงร่วมสมัยกับแบบทดสอบ TOEIC มาก และจากค่าสถิติต่างในตารางที่ 3 สามารถเขียนเป็นสมการเพื่อพยากรณ์คะแนนสอบ TOEIC จากการทดสอบแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ชุดที่ 1, 2 และ 3 ได้ดังนี้

CULI-TEPOIC ชุดที่ 1

$$y' = 12.001 \times \text{คะแนน CULI-TEPOIC 1} + (-88.791)$$

CULI-TEPOIC ชุดที่ 2

$$y' = 10.766 \times \text{คะแนน CULI-TEPOIC 2} + (-14.464)$$

CULI-TEPOIC ชุดที่ 3

$$y' = 10.610 \times \text{คะแนน CULI-TEPOIC 3} + 16.376$$

ดังนั้น จากผลการวิจัยในตารางที่ 24-25 จึงสามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่าแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ทั้ง 3 ชุดที่สร้างและพัฒนาขึ้นเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพสูง เช่น มีความยากโดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง ($p = 0.537-0.579$) มีความตรงรายข้อในระดับค่อนข้างสูง ($r_{pb} = 0.292-0.353$) มีความเที่ยงในระดับสูง ($KR_{20} = 0.893-0.930$) และมีความตรงร่วมสมัยกับแบบทดสอบที่มีชื่อเสียงคือแบบทดสอบ TOEIC ในระดับสูงและสูงมาก ($r_{xy} = 0.904-0.976$) เป็นต้น

ส่วนที่ 2 การสร้างและพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการพัฒนาแบบทดสอบและการทดสอบ

1. ดำเนินการจัดหาและจัดจ้างผู้มีความชำนาญในการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ด้วยภาษา Visual BASIC เพื่อใช้กับระบบ Windows และมีความเข้าใจภาษา Quick BASIC, FORTRAN และ Fox Pro เป็นอย่างดี เนื่องจากโปรแกรมต่างๆ ที่ต้องการพัฒนานั้นเดิมผู้วิจัยเขียนด้วยภาษาดังกล่าวแต่ใช้งานได้เฉพาะในระบบ DOS (Disk Operation System) เท่านั้น
2. อธิบายให้ผู้เขียนโปรแกรมเข้าใจการทำงานของทั้ง 5 โปรแกรมที่ผู้วิจัยต้องการพัฒนาให้ใช้ได้กับระบบ Windows รวมทั้งความต้องการให้ผู้เขียนโปรแกรมเขียนด้วยภาษา Visual BASIC เพราะว่าโครงสร้างของภาษาดังกล่าวคล้ายคลึงกันกับของภาษา Quick BASIC และ FORTRAN จะทำให้ผู้เขียนโปรแกรมทำงานได้รวดเร็วและถูกต้องยิ่งขึ้น ส่วนระบบฐานข้อมูลให้ใช้ภาษา Microsoft Access แทนภาษา Fox Pro อนึ่งโปรแกรมทั้ง 5 โปรแกรมได้แก่

1. โปรแกรมวิเคราะห์ข้อทดสอบแบบประเพณีนิยม (Classical Model)
 2. โปรแกรมวิเคราะห์ข้อทดสอบแบบราช (Rasch Model)
 3. โปรแกรมธนาคารข้อทดสอบ (Item Banking)
 4. โปรแกรมการทดสอบแบบปรับเปลี่ยน (Adaptive Testing) และ
 5. โปรแกรมกำหนดระดับคะแนน (Grade Assignment)
3. มอบรหัสต้นฉบับ (Source Codes) ทั้งที่เป็นสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ (Soft Copy) และสำเนาแสดงผล (Hard Copy) ให้กับผู้เขียนโปรแกรม เพื่อให้ดำเนินการพัฒนาตามที่ได้ตกลงกันไว้
 4. ตรวจสอบการทำงานของโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นเป็นระยะๆ และให้คำแนะนำแก่ผู้เขียนโปรแกรมเป็นระยะๆ เพื่อให้ผลงานเป็นไปตามที่ต้องการและถูกต้องมากที่สุด
 5. เมื่อโปรแกรมเสร็จสมบูรณ์แล้ว ผู้วิจัยทำการตรวจสอบการทำงานของโปรแกรมใหม่ทั้ง 5 โปรแกรม โดยการเปรียบเทียบกับผลการทำงานของโปรแกรมเดิมว่าเหมือนกันหรือไม่

ผลของการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 มีดังต่อไปนี้

1. โปรแกรมที่สร้างและพัฒนาขึ้นทั้ง 5 โปรแกรมสามารถทำงานได้ถูกต้อง และครบถ้วนเช่นเดียวกับโปรแกรมเดิม แต่ใช้งานได้สะดวกกว่าโปรแกรมชุดเดิมเนื่องจากทั้ง 5 โปรแกรม ทำการติดตั้งแยกกัน 2 ครั้งและทำงานร่วมกันได้ แทนที่จะเป็น 4 ครั้งเหมือนโปรแกรมชุดเดิมซึ่งมีบางโปรแกรมทำงานเป็นอิสระ
2. โปรแกรมที่สร้างและพัฒนาขึ้นหนึ่งโปรแกรมสามารถทำงานได้ก้าวหน้ากว่าโปรแกรมเดิม คือโปรแกรมธนาคารข้อทดสอบ กล่าวคือสามารถจัดเก็บภาพประกอบ (Graphics) ตรวจสอบรหัสความปลอดภัยของฐานข้อมูล และจัดการฐานข้อมูลตามอนุกรมวิธานได้ซับซ้อนมากกว่าโปรแกรมเดิม

ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงผลการวิจัยของส่วนที่ 2 ได้แก่ผลการเปรียบเทียบการทำงานของโปรแกรม Classical Model กับโปรแกรม CTIA 7.0 และผลการเปรียบเทียบการทำงานของโปรแกรม Item Banking กับโปรแกรม ITB Pro

1. การเปรียบเทียบผลการทำงานของโปรแกรม Classical Model กับโปรแกรม CTIA 7.0

ตารางที่ 4: การเปรียบเทียบผลการทำงานของโปรแกรม Classical Model กับโปรแกรม CTIA 7.0 จากการวิเคราะห์แบบทดสอบชุดเดียวกัน

ค่าสถิติ *	Classical Model	CTIA 7.0
1. จำนวนข้อทดสอบทั้งหมด	100	100
2. $\bar{X}$ ของคะแนนสอบ	57.871	57.871
3. $\bar{X}$ ของค่าความยาก	0.579	0.579
4. $\bar{X}$ ของค่าความยากแบบ Δ	12.029	12.029
5. $\bar{X}$ ของค่าอำนาจจำแนก	0.334	0.334
6. $\bar{X}$ ของค่าความตรงรายข้อแบบ r_{bis}	0.383	0.383
7. $\bar{X}$ ของค่าความตรงรายข้อแบบ r_{pb}	0.292	0.292

ค่าสถิติ *	Classical Model	CTIA 7.0
8. ค่าความเที่ยงแบบ KR ₂₀	0.893	0.893
9. ค่าความเที่ยงแบบ KR ₂₁	0.871	0.871
10. ค่าความเที่ยงแบบ Alpha	0.893	0.893
11. ค่าความเที่ยงแบบ Split-half	0.865	0.865
12. จำนวนข้อทดสอบที่ควรปรับปรุง	15	15

* $r_{xy} = 1.00$ ($p < 0.05$)

ผลจากการวิเคราะห์แบบทดสอบชุดเดียวกันในตารางที่ 4 ปรากฏว่าทุกค่าในมิติต่างๆ เช่น ค่าความยากเฉลี่ย ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ย ค่าความตรงรายข้อเฉลี่ย และค่าความเที่ยงแบบต่างๆ มีขนาดเท่ากันพอดี และเมื่อทำการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างค่าสถิติต่างๆ ที่ได้จากโปรแกรมทั้งสองปรากฏว่า $r_{xy} = 1.00$ ($p < 0.05$) หมายความว่าทุกค่ามีขนาดเท่ากันพอดี ซึ่งแสดงว่าโปรแกรม Classical Model ทำการคำนวณได้ค่าสถิติต่างๆ โดยสรุปจากการวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อแบบประเพณีนิยมได้ถูกต้องเช่นเดียวกับโปรแกรม CTIA 7.0

2. ความสามารถในการทำงานของโปรแกรม Item Banking กับโปรแกรม ITB Pro

ตารางที่ 5: การเปรียบเทียบความสามารถในการทำงานของโปรแกรม Item Banking กับโปรแกรม ITB Pro

ความสามารถในการทำงาน	Item Banking	ITB Pro
1. การสร้างข้อทดสอบ	ทำได้ถูกต้อง	ทำได้
2. การแก้ไขข้อทดสอบ	ทำได้ถูกต้อง	ทำได้
3. การลบข้อทดสอบทิ้ง	ทำได้ถูกต้อง	ทำได้
4. การเพิ่มข้อทดสอบ	ทำได้ถูกต้อง	ทำได้
5. การเปลี่ยนรหัสข้อทดสอบ	ทำได้ถูกต้อง	ทำได้
6. การเก็บภาพประกอบ	ทำได้ถูกต้อง	ทำไม่ได้
7. การสุ่มเลือกข้อทดสอบ	ทำได้	ทำได้
8. การแสดงข้อทดสอบที่เลือกแล้ว	ทำได้ถูกต้อง	ทำได้
9. การจัดพิมพ์ข้อทดสอบ	ทำได้ถูกต้อง	ทำได้
10. การจัดรูปแบบของแบบทดสอบ	ทำได้	ทำได้
11. การสำรวจฐานข้อมูล	ทำได้ถูกต้อง	ทำได้
12. การตรวจรหัสความปลอดภัยของฐานข้อมูล	ทำได้ถูกต้อง	ทำไม่ได้
13. การจัดการฐานข้อมูลตามอนุกรมวิธาน	ทำได้ซับซ้อนกว่า	ทำได้
14. การใช้กับภาษาไทยและภาษาอังกฤษ	ทำได้ถูกต้อง	ทำได้
15. การจัดการต่างๆดังกล่าวกับแบบทดสอบ	ทำได้ถูกต้อง	ทำได้

จากการเปรียบเทียบความสามารถในการทำงานของโปรแกรม Item Banking กับโปรแกรม ITB Pro จากฐานข้อมูลชุดเดียวกัน ปรากฏว่าโปรแกรมใหม่ที่พัฒนาขึ้นสามารถทำงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของธนาคารข้อทดสอบได้ดีเช่นเดียวกับโปรแกรมเดิม เช่น การเตรียมข้อทดสอบและแบบทดสอบชนิดต่างๆ เข้าเก็บไว้ในฐานข้อมูล การปรับปรุงแก้ไข การคัดเลือกข้อทดสอบหรือแบบทดสอบ และการจัดพิมพ์สิ่งที่ได้เลือกแล้วในรูปแบบที่ต้องการได้ นอกจากนี้ยังพบว่าโปรแกรม Item Banking ยังสามารถทำงาน 3 อย่างได้ดีกว่าโปรแกรม ITB Pro คือ สามารถตรวจรหัสความปลอดภัยของฐานข้อมูลได้ และจัดเก็บภาพประกอบข้อทดสอบหรือแบบทดสอบได้ ซึ่งความสามารถดังกล่าวนี้ไม่มีในโปรแกรม ITB Pro รวมทั้งสามารถจัดการเก็บและเลือกข้อมูลจากฐานข้อมูลที่แยกประเภทตามอนุกรมวิธาน (Taxonomy) ได้ซับซ้อนมากกว่า

อภิปรายผล

ผลของการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

1. ทำไมแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ที่สร้างขึ้นแต่ละชุดจึงมีคุณภาพสูงและมีความตรงร่วมสมัยกับแบบทดสอบ TOEIC สูงมาก ทั้งที่มีจำนวนข้อทดสอบน้อยกว่า

การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลต่อไปนี้ คือ

1. คณะกรรมการสร้างแบบทดสอบเป็นผู้ที่มีความสามารถและประสบการณ์ในการสร้างแบบทดสอบมาเป็นอย่างดี รวมทั้งมีความรู้และความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่ดี ทั้งนี้เพราะว่าเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษในสถาบันภาษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นสถาบันที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป ดังนั้นผลงานในการสร้างแบบทดสอบจึงมีคุณภาพสูง โดยเฉพาะในด้านความตรงรายข้อ (Item Validity) และความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ ดังปรากฏในผลการวิจัยครั้งนี้ กล่าวคือแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ชุดที่ 1, 2 และ 3 มีความตรงรายข้อโดยเฉลี่ย = 0.383, 0.459 และ 0.441 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ทั่วไปคือ 0.25 (Cheung and Bucat, 2002; DIIA, 2003; Runte, 2001; Jerard, 1995; สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2542; Ebel, 1972) และมีความเที่ยงแบบ $KR_{20} = 0.893, 0.930$ และ 0.926 ซึ่งสูงในระดับดีมาก และดียอดเยี่ยม เนื่องจากสูงกว่าเกณฑ์ทั่วไปคือ $KR_{20} \Rightarrow 0.80$ (Jerard, 1995)
2. รูปแบบ (Format) ของแบบทดสอบ CULI-TEPOIC มีลักษณะคล้ายกับแบบทดสอบ TOEIC มาก กล่าวคือแบบทดสอบทั้งสองชนิดเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มีตัวเลือกจำนวน 4 ตัวเลือก เพื่อทดสอบความรู้และความสามารถทั่วไปทางด้านการฟังเข้าใจความ และการเขียนและการอ่านเข้าใจความเหมือนกัน แต่ต่างกันที่จำนวนข้อทดสอบ เพราะว่าแบบทดสอบ CULI-TEPOIC มีจำนวนข้อทดสอบส่วนละ 50 ข้อรวมเป็นข้อทดสอบทั้งหมด 100 ข้อ แต่ว่าแบบทดสอบ TOEIC มีจำนวนข้อทดสอบส่วนละ 100 ข้อรวมเป็นข้อทดสอบทั้งหมด 200 ข้อ ทำให้แบบทดสอบทั้งสองชนิดใช้เวลาสอบแตกต่างกันด้วย นอกจากนี้แบบทดสอบทั้งสองชนิดยังมุ่งทดสอบความรู้และความสามารถของผู้สอบที่คล้ายคลึงกันมาก กล่าวคือแบบทดสอบ TOEIC มีเนื้อหาที่มุ่งทดสอบความรู้และความสามารถทั่วไปในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทต่างๆ ในชีวิตประจำวัน แต่ว่าแบบทดสอบ CULI-TEPOIC มีเนื้อหาที่มุ่งทดสอบความรู้และความสามารถทั่วไปในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทต่างๆ ของวิชาชีพในชีวิตประจำวัน
3. ผู้สอบแบบทดสอบ CULI-TEPOIC แม้ว่ามีจำนวนไม่มากนักแต่มีความรู้และความสามารถทางภาษาอังกฤษหลากหลายระดับ (Heterogeneous Group) ซึ่งอาจสังเกตได้จากพิสัย (Range) ของคะแนนสอบและดัชนีการกระจายของคะแนนสอบ (Coefficient Of Variation) กล่าวคือแบบทดสอบชุดที่ 1, 2 และ 3 มีพิสัยของคะแนน = 65, 67 และ 71 และดัชนีการกระจายของคะแนน = 22.98%, 29.19% และ

30.17% ตามลำดับ นอกจากนี้เมื่อสังเกตดูค่าความเบ้ (Skewness) ของแบบทดสอบทั้ง 3 ชุด มีค่า = -0.02, 0.09 และ 0.19 ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกับ 0.00 แสดงว่าประมาณร้อยละ 50 ของผู้สอบแบบทดสอบแต่ละชุดมีคะแนนจากการทดสอบมากกว่าหรือน้อยกว่าคะแนนค่าเฉลี่ยของแบบทดสอบค่าต่างๆ ดังกล่าวแล้วข้างต้นแสดงให้เห็นว่าความรู้และความสามารถของผู้สอบแบบทดสอบแต่ละชุดมีความหลากหลายและอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ค่าทางสถิติของแบบทดสอบแต่ละชุดเป็นค่าที่สูงและน่าเชื่อถือ (Jerard, 1995; Cronbach, 1960: 133) เพราะว่ากลุ่มผู้สอบที่มีความสามารถหลากหลายเป็นลักษณะของตัวแทนที่ดีของประชากรของผู้เข้ารับการทดสอบแม้ว่าจำนวนจะไม่มากนัก

4. ผู้สอบแบบทดสอบ TOEIC มีความสามารถหลากหลายเนื่องจากการได้รับการสุ่มอย่างมีระบบ (Systematic Random Sampling Technique) จากผู้วิจัยโดยอาศัยคะแนนสอบจากแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ที่เรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดไปหาคะแนนต่ำสุดเป็นเกณฑ์ ดังนั้นคะแนนสอบที่ได้จากการสอบแบบทดสอบทั้ง 2 ชุดจึงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กันสูงมาก กล่าวคือ มีค่า r_{xy} ของแบบทดสอบชุดที่ 1, 2 และ 3 = 0.976, 0.943 และ 0.904 ตามลำดับ

2. การที่แบบทดสอบ CULI-TEPOIC แต่ละชุดมีคุณภาพสูงและมีความตรงร่วมสมัยกับแบบทดสอบ TOEIC สูงมาก ผู้สอบสามารถใช้ผลการสอบของแบบทดสอบ CULI-TEPOIC แทนผลการสอบของแบบทดสอบ TOEIC ได้หรือไม่

คำตอบของประเด็นข้างต้นคือ “ไม่ได้โดยตรง” แต่ “สามารถเทียบเคียงได้” เพราะเหตุผลดังนี้ คือ

1. แบบทดสอบ CULI-TEPOIC และ TOEIC ต่างก็เป็นแบบทดสอบวัดสมรรถภาพทั่วไปในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แต่แบบทดสอบ CULI-TEPOIC เน้นการสื่อสารในบริบททั่วไปในวิชาชีพ ส่วนแบบทดสอบ TOEIC เน้นการสื่อสารในบริบททั่วไปในชีวิตประจำวัน ดังนั้นหน้าที่ของภาษา (Language Functions) ในข้อทดสอบแม้ว่าจะมีบางส่วนเหมือนกัน แต่ก็ไม่เหมือนกันทั้งหมด
2. แบบทดสอบ CULI-TEPOIC และ TOEIC ไม่ได้เป็นแบบทดสอบคู่ขนานจริง (True Parallel Forms) กล่าวคือ ไม่ได้สร้างจากตารางกำหนดลักษณะเฉพาะ (Test Specification Table) เดียวกันจึงมีเนื้อหาต่างกัน จำนวนข้อทดสอบแตกต่างกัน มีระดับความยากต่างกัน และการกระจายของคะแนนต่างกัน กล่าวคือ แบบทดสอบ CULI-TEPOIC ชุดที่ 1, 2 และ 3 มีคะแนนเฉลี่ย = 57.871, 55.323 และ 53.692 และค่า S.D. = 13.30, 16.15 และ 16.20 ตามลำดับ ส่วนแบบทดสอบ TOEIC มีคะแนนเฉลี่ยของผู้สอบจำนวน 65 คน = 124.318 และ S.D. = 39.28 หรือ = 62.153 และ 19.64 เมื่อเทียบเป็นคะแนนเต็มเท่ากับ 100 คะแนนเท่ากัน
3. ตารางเปรียบเทียบคะแนนเกิดจากสมการพยากรณ์ทางสถิติที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ หรือ ค่า Beta (β) ยังไม่สมบูรณ์ กล่าวคือยังมีค่าน้อยกว่า 1.0 แม้ว่าจะมีค่าสูงมาก คือ 0.904 – 0.976 จึงยังมีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์

3. ทำไมโปรแกรมที่สร้างและพัฒนาขึ้นทั้ง 5 โปรแกรมจึงสามารถทำงานได้ถูกต้องและครบถ้วนเหมือนกับโปรแกรมเดิม และมีบางโปรแกรมทำงานได้มากกว่าและดีกว่าโปรแกรมเดิม

การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลต่อไปนี้ คือ

1. โปรแกรมใหม่ทั้ง 5 โปรแกรมสร้างจากรหัสต้นฉบับ (Source Codes) ทั้งที่เป็นสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ (Soft Copy) และสำเนาแสดงผล (Hard Copy) ทำให้ผู้เขียนโปรแกรมที่มีความรู้ความสามารถในภาษาเดิม คือ Quick BASIC, FORTRAN และ Fox Pro และภาษาใหม่คือ Visual BASIC และ Microsoft Access 2000 สามารถปรับเปลี่ยนหรือถ่ายโอน (Transfer) ภาษาของโปรแกรมเดิม

ให้เป็นภาษาใหม่ได้ไม่ยากนัก ดังนั้นรูปลักษณะของผลลัพธ์ (Output) ของโปรแกรมเดิมและโปรแกรมใหม่จึงเหมือนกัน

- รหัสต้นฉบับ (Source Codes) ของแต่ละโปรแกรมมีขั้นตอนวิธีการทำงาน (Algorithm) แฝงอยู่ ดังนั้นโปรแกรมใหม่ที่สร้างขึ้นจึงมีกระบวนการในการทำงานเหมือนเดิมทุกประการ ดังนั้น การทำงานของโปรแกรมใหม่ย่อมถูกต้องและครบถ้วนเหมือนกับของโปรแกรมเดิม
- การที่มีบางโปรแกรม คือโปรแกรมธนาคารข้อทดสอบสามารถทำงานบางอย่างได้มากกว่าและดีกว่าโปรแกรมเดิมนั้น เป็นเพราะว่าภาษาคอมพิวเตอร์และเครื่องคอมพิวเตอร์ในปัจจุบันนี้มีความก้าวหน้ามากกว่าตอนที่เขียนโปรแกรมเดิมมาก กล่าวคือ ปัจจุบันนี้เครื่องคอมพิวเตอร์และภาษาที่ใช้เขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์บางภาษาสามารถจัดเก็บไฟล์รูปภาพ ไฟล์เสียง และไฟล์ภาพเคลื่อนไหวได้ด้วยเหตุนี้ โปรแกรมธนาคารข้อทดสอบใหม่จึงเขียนขึ้นเพื่อจัดเก็บไฟล์รูปภาพด้วยนอกเหนือจากไฟล์ตัวอักษร ส่วนไฟล์เสียง และไฟล์ภาพเคลื่อนไหวนั้นยังไม่ได้จัดเก็บเนื่องจากมีปัญหาในการสุ่มเลือกเมื่อต้องการสร้างแบบทดสอบชุดใหม่

ข้อเสนอแนะ

สืบเนื่องจากผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวแล้วข้างต้นทั้ง 3 ข้อ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้ และเพื่อการวิจัยต่อไปในอนาคต ดังต่อไปนี้

ก. เพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

- เนื่องจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบของแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ชุดที่ 1, 2 และ 3 กับคะแนนสอบของแบบทดสอบ TOEIC ยังไม่สมบูรณ์ดังได้กล่าวมาแล้ว ทำให้การพยากรณ์คะแนนผลการทดสอบของแบบทดสอบ TOEIC จากคะแนนผลการสอบของแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ยังมีค่าความคลาดเคลื่อน ดังนั้น ในกรณีที่ผู้สอบแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับคะแนนเปรียบเทียบผลการสอบ CULI-TEPOIC และ TOEIC ของตน ผู้จัดสอบและหน่วยงานที่รับผิดชอบควรแจ้งให้ผู้สอบทราบค่าความคลาดเคลื่อนดังกล่าวด้วยทุกครั้ง รวมทั้งควรบันทึกค่าความคลาดเคลื่อนนี้ไว้เพื่อการอ้างอิงต่อไปด้วย
- เนื่องจากแบบทดสอบ CULI-TEPOIC และ TOEIC ไม่ได้เป็นแบบทดสอบคู่ขนานจริง (True Parallel Forms) ดังได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้น ผู้ให้บริการการทดสอบแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ควรทำความเข้าใจกับผู้ขอรับบริการให้ถูกต้องว่า คะแนนเปรียบเทียบระหว่างผลการสอบจากแบบทดสอบ CULI-TEPOIC กับ TOEIC เป็นเพียงคะแนนพยากรณ์ทางสถิติที่คาดว่าผู้สอบจะสามารถสอบได้เท่านั้น ไม่ใช่คะแนนที่เป็นจริง และคะแนนจากแบบทดสอบ CULI-TEPOIC ไม่สามารถใช้แทนคะแนนของแบบทดสอบ TOEIC ได้ทุกกรณี กล่าวคือ คะแนน “ใช้แทนกันไม่ได้โดยตรง” แต่ “สามารถเทียบเคียงกันได้”
- เนื่องจากโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นบางโปรแกรมอาศัยแนวคิดจากทฤษฎีการตอบสนองของข้อทดสอบ (Item Response Theory) เช่น โปรแกรมการวิเคราะห์ข้อทดสอบแบบราช (Rasch Model) และโปรแกรมทดสอบแบบปรับเปลี่ยน ดังนั้น ผู้ที่จะใช้โปรแกรมดังกล่าวควรมีพื้นฐานความรู้ทางด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องการแนวคิดของทฤษฎีดังกล่าวด้วยจึงจะสามารถเข้าใจผลลัพธ์ (Output) จากการวิเคราะห์ข้อสอบจากโปรแกรมดังกล่าวได้
- หน่วยงานใดที่ให้บริการการประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียน เช่น งานทะเบียนของสถานศึกษาหรือหน่วยงานที่ให้บริการการพัฒนาแบบทดสอบให้เป็นมาตรฐาน รวมทั้งให้บริการการสอบแก่บุคคลอื่น เช่น ศูนย์บริการการสอบ และสถาบันการทดสอบต่างๆ ควรจะนำโปรแกรมที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ในหน่วยงานดังกล่าว เพื่อทำให้งานประจำสามารถดำเนินไปได้อย่างถูกต้อง รวดเร็วและน่าเชื่อถือ

ได้มากยิ่งขึ้น และที่สำคัญมากก็คือ เพื่อให้งานการทดสอบ วัดและประเมินผลเป็นงานเชิงวิทยาศาสตร์ ที่สามารถตรวจสอบได้ทุกขั้นตอน

ข. เพื่อการวิจัยต่อไปในอนาคต

1. เนื่องจากขณะนี้แบบทดสอบ CULI-TEPOIC ทั้ง 3 ชุดอยู่ในความรับผิดชอบของศูนย์ทดสอบของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังนั้นศูนย์ทดสอบควรดำเนินการวิจัยต่อเนื่องเพื่อพัฒนาแบบทดสอบทั้ง 3 ชุดให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะการปรับแก้ข้อทดสอบจำนวนหนึ่งที่มีคุณภาพยังไม่ดี และตัวเลือกจำนวนหนึ่งที่ยังไม่ดีของข้อทดสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่เป็นข้อทดสอบที่ดี และถ้าเป็นไปได้ ควรทำการวิจัยเพื่อหาค่าความตรงร่วมสมัยกับแบบทดสอบมาตรฐานอีกภายหลังการปรับปรุงแก้ไขข้อทดสอบต่างๆ แล้ว
2. ศูนย์ทดสอบของสถาบันภาษาควรรับผิดชอบทำการวิจัยเพื่อสร้างและพัฒนาแบบทดสอบ CULI-TEPOIC และแบบทดสอบอื่นๆอีกตามความต้องการของสังคมและผู้ขอรับบริการ โดยก่อนที่จะให้บริการแบบทดสอบแต่ละชุดควรจะได้ผ่านการวิเคราะห์ข้อทดสอบอย่างน้อยที่สุดในระดับความตรงเชิงเนื้อหา ทั้งนี้เพื่อเป็นการประกันคุณภาพขั้นต่ำของแบบทดสอบ และหากทำได้ก็ควรทำการวิเคราะห์ข้อทดสอบเพื่อหาคุณภาพด้านอื่นๆ ที่จำเป็นต่อไป
3. ผู้สนใจควรทำการวิจัยเพื่อสร้างโปรแกรมการทดสอบแบบปรับเปลี่ยนที่ยึดเนื้อหาเป็นเกณฑ์ (Computerized Content-based Adaptive Testing Program) และโปรแกรมการทดสอบแบบปรับเปลี่ยนตามแนวทฤษฎีการตอบสนองต่อข้อทดสอบ เช่นอาศัยแนวคิดของรูปแบบ 1 พารามิเตอร์ (One-Parameter Model) รูปแบบ 2 พารามิเตอร์ (Two-Parameter Model) และรูปแบบ 3 พารามิเตอร์ (Three-Parameter Model) เนื่องจากแนวโน้มของการทดสอบในอนาคตจะมีการทดสอบแบบปรับเปลี่ยนมากขึ้น
4. ผู้สนใจควรทำการวิจัยเพื่อพัฒนาโปรแกรมธนาคารข้อทดสอบและแบบทดสอบด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ที่สามารถจัดเก็บไฟล์ต่างๆ นอกเหนือจากไฟล์ตัวอักษรและไฟล์รูปภาพ เช่น ไฟล์เสียง ไฟล์ภาพเคลื่อนไหว (Animation) ไฟล์ภาพยนตร์ และไฟล์วีดิทัศน์ เป็นต้น เนื่องจากแนวโน้มของการทดสอบในอนาคตจะเป็นการทดสอบตามสภาพจริง (Authentic Assessment) ดังนั้นไฟล์ต่างๆเหล่านี้จึงมีความจำเป็นต่อการทดสอบในอนาคตอันใกล้

.....

บรรณานุกรม

- บังอร สว่างวโรรส. (2527). “การศึกษาความสอดคล้องระหว่างภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับความต้องการของวงการธุรกิจ.” รายงานการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. (2529). “การประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐาน.” รายงานการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. (2533). “แนวโน้มระดับสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และบุคคลภายนอกที่สนใจปี พ.ศ. 2533” รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์. (2536). “การสอบสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษครั้งที่ 3 ปี พ.ศ. 2535 ในโครงการสร้างและพัฒนาคุณภาพแบบทดสอบสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษและระบบการทดสอบที่เกี่ยวข้อง.” รายงานการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์. (2538). การวิเคราะห์ข้อทดสอบแนวโน้มด้วยคอมพิวเตอร์. กรุงเทพฯ: บริษัทวิทยพัฒน์ จำกัด.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์. (2539). ธนาการข้อทดสอบและการทดสอบปรับเปลี่ยนด้วยคอมพิวเตอร์. กรุงเทพฯ: บริษัทวิทยพัฒน์ จำกัด.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์. (2542). การวิเคราะห์ข้อทดสอบและตัดเกรดด้วยคอมพิวเตอร์. กรุงเทพฯ: บริษัทวิทยพัฒน์ จำกัด.
- อัจนรา วงศ์โสธร และคณะ.(2523). “การสำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ.” รายงานการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจนรา วงศ์โสธร และคณะ.(2535). “การสอบสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษครั้งที่ 2 ปี พ.ศ. 2534 ในโครงการสร้างและพัฒนาคุณภาพแบบทดสอบสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษและระบบการทดสอบที่เกี่ยวข้อง.” รายงานการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Alderson, J. C. (2000). *Assessing reading*. Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Anderson, R. C. (1972). “How to construct achievement tests to assess comprehension.” *Review of Educational Research* 42: 145-170.
- Bachman, L. F. (1990). *Fundamental considerations in language testing*. Oxford: Oxford University Press.
- Bachman, L. F. and Palmer, A. S. (1996). *Language testing in practice*. Oxford: Oxford University Press.
- Bloom, B. and Others (1956). *Taxonomy of educational objectives: The classification of educational goals. Handbook I: Cognitive domain*. New York, Toronto: Longmans, Green.
- Brown, J. D. (2001). “Pragmatic tests: Different purposes, different tests.” In G. Kasper and K. R. Rose (Eds.), *Pragmatics in language teaching* (pp. 301-325). Cambridge: Cambridge University Press
- Burton, S.J. and Others. (1991). *How to Write Better Multiple-Choice Items*. Brigham Young University Testing Service. Retrieved from <http://testing.byu.edu/info/handbooks/betteritems.pdf> on June 2002.
- Canale, M. and Swain, M. (1980). “Theoretical bases of communicative approaches to second-language teaching and testing.” *Applied Linguistics*, 1 (1), 1-47.
- Canale, M. (1983). “On Some Dimensions of Language Proficiency.” In J. Oller (ed.) *Issues in Language Testing Research*. Rowley, Mass.: Newbury House. 333-342.

- Cheung, D. and Bucat, R. (2002). *How can we construct good multiple-choice items*. Retrieved from <http://www3.fed.cuhk.edu.hk/chemistry/files/constructMC.pdf> on July 12, 2004.
- Devine, M. and Yaghlian, N. (2000). *Construction of an Objective Test*. Retrieved from <http://www.clt.cornell.edu/campus/teach/faculty/Materials/TestConstructionManual.pdf> on June 2, 2004.
- DIIA. (2003). *Test Item Analysis and Decision Making*. Division of Instructional Innovation and Assessment, University of Texas at Austin. <http://www.utexas.edu/academic/diia> on June 8, 2004.
- Downie, M. N. and Heath, R.W. (1970). *Basic Statistics*. New York: Harper and Row.
- Dunkel, P. A. (1999). "Considerations in developing or using second /foreign language proficiency computer-adaptive tests." *Language Learning & Technology* 2, 2, 77-93
- Ebel, R.L. (1972). *Essentials of Educational Measurement*. New Jersey: Englewood Cliffs, Prentice Hall.
- Internet World Stat. (2006). *Internet Users by Language*. Retrieved from <http://www.internetworldstats.com/stats7.htm> on August 7, 2006.
- Jerard, K. (1995). *Basic Item Analysis for Multiple-Choice Tests*. ERIC Clearing House. Retrieved from http://www.eric.ed.gov/ERICDocs/data/ericdocs2/content_storage_01/00000000b/80/2a/26/4c.pdf on July 10, 2005.
- Lord, F.M. (1980). *Applications of Item Response Theory to Practical Testing Problems*. Hillsdale: Lawrence Erlbaum.
- Miller, B.J. and Sundre, D.L. (2000). *Assessment in General Education: A Case Study in Scientific and Quantitative Reasoning*. Retrieved from <http://www.jmu.edu/assessment> on June 8, 2002.
- Osterlind, S. J (1989). *Constructing Test Items*. Londres: Kluwer Academic Publishers.
- Runte, N. (2001). *Item analysis without complicated statistics*. Retrieved from <http://www.uleth.ca/edu/runte/tests/itemanalysis.html> on July 8, 2005.
- Valette, R. M. (1969). *Directions in foreign language testing*. NY: Modern Language Association.
- Vistawide. (2006). *World Languages and Cultures*. Retrieved from http://www.vistawide.com/languages/language_statistics.htm on August 7, 2006.
- Warm, T.A. (1978). *Primer of Item Response Theory*. Oklahoma: US Coast Guard Institute.
- Wright, B.D. and Mead, R.J. (1977). *BICAL: Calibrating Items and Scales with the Rasch Model (Research Memorandum 23)*. Chicago, Illinois: Statistical Laboratory, Department of Education, University of Chicago.
- Zimmerman, B.B. and Others. (1990). *How to Prepare Better Tests*. Retrieved from http://www.idea.ksu.edu/papers/Idea_Paper_16.pdf on July 12, 2004.

การสำรวจความคิดเห็นในการใช้แบบสอบ คอมพิวเตอร์เพื่อทดสอบความสามารถ ทางภาษาอังกฤษของนิสิต คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ชั้นปีที่ 4 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดร. นัตราพร เปี่ยมใส

ความนำ

บทความนี้เป็นการรายงานเนื้อหาส่วนหนึ่งของงานวิจัยซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ในการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษด้วยแบบสอบคอมพิวเตอร์ (Piamsai, 2005) ในการทำวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสอบคอมพิวเตอร์ English as an International Language Computer-based Listening Test (EIL CBT) เพื่อวัดความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนิสิตพาณิชยศาสตร์และการบัญชีชั้นปีที่ 4 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก่อนนำแบบสอบไปใช้ ผู้วิจัยได้สำรวจความคิดเห็นของนิสิตว่ามีความเห็นอย่างไรต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อประเมินความพร้อมของนิสิตในการทำแบบสอบคอมพิวเตอร์ บทความนี้รายงานความคิดเห็นของนิสิตกลุ่มดังกล่าวที่มีต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์ และเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตกลุ่มที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษสูงและกลุ่มที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษต่ำในเรื่องดังกล่าว

อาจารย์ ดร. นัตราพร เปี่ยมใส

เป็นอาจารย์ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จบการศึกษาระดับปริญญาโทในด้าน TESOL จาก Michigan State University และปริญญาเอกในด้านการวัดและประเมินผล หลักสูตร English as an International Language จาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์นัตราพรมีความสนใจในงานวิจัยทั้งด้านการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องกลวิธีการเรียน (learning strategies) ของผู้เรียนภาษาอังกฤษ

ความสำคัญและที่มา

การนำแบบสอบคอมพิวเตอร์มาใช้เพื่อวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษในทักษะต่างๆ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน และการพัฒนาแบบสอบให้ได้มาตรฐานเพื่อวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้จริงนั้นเป็นเรื่องยาก ครูและอาจารย์สอนภาษาอังกฤษอาจต้องเผชิญกับปัญหาหลายรูปแบบตั้งแต่การออกแบบแบบสอบ การพัฒนาตัวแบบสอบ และค่าใช้จ่ายในการสร้างโปรแกรมดังกล่าว นอกจากนี้ ปัญหาที่ยุ้งยากที่สุด คือ ความพร้อมและทัศนคติของผู้สอบที่มีต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์

1. ประโยชน์ของการใช้แบบสอบคอมพิวเตอร์

จากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องทำให้ทราบว่า การนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการพัฒนาแบบสอบนั้น มีประโยชน์ Alessi และ Trollip (1991) กล่าวว่า เราสามารถนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการช่วยพัฒนาแบบสอบและจัดสอบ โดยใช้คอมพิวเตอร์สร้างแบบสอบ จัดสอบ คิดคะแนนและจัดเก็บผลการสอบของผู้เข้าสอบ

สำหรับผู้สอบ ข้อดีของคอมพิวเตอร์มีหลายประการ Alessi และ Trollip (1991) เห็นว่า คอมพิวเตอร์ให้ความสำคัญแก่ปัจเจกบุคคล (individualism) แบบสอบคอมพิวเตอร์บางประเภท เช่น adaptive test สามารถปรับระดับความยากง่ายของคำถามให้เหมาะสมกับผู้สอบได้ นอกจากนี้ Bachman (2000) กล่าวว่า เราสามารถพัฒนาแบบสอบคอมพิวเตอร์ให้สามารถวัดและประเมินผลได้ตามสภาพความเป็นจริง (authentic) และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอบ (interactive) มากกว่าข้อสอบทั่วไปหรือข้อสอบแบบ paper and pencil การสร้างแบบสอบสามารถทำได้ในรูปแบบที่หลากหลาย ไม่ได้จำกัดอยู่ที่ข้อสอบแบบหลายตัวเลือก (multiple choice) นอกจากนี้ ผู้สอบสามารถเริ่มทำข้อสอบในแต่ละข้อเมื่อพร้อม และสามารถควบคุมการสอบด้วยตัวเอง แบบสอบคอมพิวเตอร์ยังสามารถรายงานผลการสอบให้ผู้สอบทราบได้ในทันที

2. ความพร้อมและความเหมาะสมในการนำแบบสอบคอมพิวเตอร์ไปใช้

สิ่งที่ครูสอนภาษากังวลคือ ทัศนคติ ความคิดเห็นและความรู้ที่ผู้สอบมีต่อการใช้คอมพิวเตอร์ในการวัดความสามารถทางภาษา งานวิจัยโดย Bocij และ Greasley (1996) แสดงให้เห็นทัศนคติที่ดีของผู้สอบที่มีต่อการสอบด้วยแบบสอบคอมพิวเตอร์ ในงานวิจัยดังกล่าว ผลสอบของนักเรียนที่ใช้แบบสอบคอมพิวเตอร์นั้นสูงกว่าที่ใช้ข้อสอบแบบ paper and pencil ทั้งนี้ ผู้วิจัยให้เหตุผลว่า ผลการสอบที่ดีกว่าอาจเป็นผลมาจากเวลาที่ผู้สอบใช้ในการตอบคำถามนั้นน้อยลง ส่งผลให้มีเวลาคิดมากขึ้น นอกจากนี้ ผู้สอบยังรู้สึกผ่อนคลายมากกว่าเมื่อสอบในห้องปฏิบัติการทางภาษาเมื่อเปรียบเทียบกับสอบในห้องสอบทั่วไป โดยให้ความเห็นว่าการสอบที่ใช้แบบสอบคอมพิวเตอร์สะดวกและทำให้ทำข้อสอบได้รวดเร็ว นอกจากนี้ โปรแกรมคอมพิวเตอร์กระตุ้นให้เกิดความระมัดระวังในการตอบคำถามมากขึ้น เนื่องจากโปรแกรมให้ยืนยันคำตอบก่อนผ่านไปยังข้อถัดไป

Shaaban (2001) อ้างถึงความคิดเห็นของ Cohen (1984) ซึ่งกล่าวว่า ความกังวลของผู้สอบในการทำข้อสอบโดยใช้คอมพิวเตอร์อาจมาจากรูปแบบของข้อสอบ เช่น นักเรียนเห็นว่าข้อสอบบางประเภท เช่น ข้อสอบแบบ cloze test นั้นเป็นข้อสอบที่ยากที่สุด และข้อสอบในลักษณะปลายเปิด (open-ended questions) นั้นเป็นที่ชื่นชอบของนักเรียนมากกว่าข้อสอบแบบหลายตัวเลือก (multiple choice)

อย่างไรก็ตาม ทัศนคติของผู้สอบนั้นอาจแตกต่างกันไป เราจึงควรศึกษาความคิดเห็นและความพร้อมของผู้สอบ นิสิต หรือนักศึกษา ก่อนที่จะนำแบบสอบคอมพิวเตอร์มาใช้ ตลอดจนศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบสอบคอมพิวเตอร์ที่ดี Parshall et al (2001) กล่าวว่า องค์ประกอบต่างๆ ของโปรแกรมข้อสอบต้องมีความชัดเจน ความสอดคล้อง และยืดหยุ่นการออกแบบโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ดีเป็นหลัก

3. ขั้นตอนในการพัฒนาแบบสอบคอมพิวเตอร์

Fulcher (2003) เน้นถึงความสำคัญของการออกแบบหน้าจอ (interface design) ซึ่งหมายถึงความถึงการลดตัวแปรที่อาจมีผลต่อการประเมินผลให้เหลือน้อยที่สุด เป้าหมายสูงสุดคือคะแนนที่ได้จากการสอบโดยใช้คอมพิวเตอร์นั้นควรสะท้อนความสามารถของผู้สอบอย่างแท้จริง ไม่ใช่ได้รับผลกระทบจากปัจจัยอื่นๆ ซึ่งจะส่ง

ผลกระทบต่อความตรงทางทฤษฎี (construct validity) ของแบบสอบดังกล่าว และทำให้การตีความความสามารถของผู้สอบผิดพลาดในที่สุด

ขั้นตอนของการออกแบบแบบสอบคอมพิวเตอร์ของ Fulcher (2003) มี 3 ขั้นตอน ได้แก่

3.1. การวางแผนและการออกแบบเบื้องต้น

ขั้นตอนแรก คือจัดหาทีมผู้ออกแบบโปรแกรมแบบสอบคอมพิวเตอร์ ระบุกลุ่มผู้เข้าสอบ ระบุจุดประสงค์ของแบบสอบ และระบุพฤติกรรมที่ต้องการจะทดสอบ (test constructs) หลังจากนั้น จึงกำหนดเนื้อหา ตัวอย่างข้อคำถาม และออกแบบระบบการคิดคะแนน ในขั้นตอนนี้ ต้องพิจารณาองค์ประกอบต่างๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบหน้าจอ เช่นการนำเข้าสู่แบบสอบ คำศัพท์ที่ใช้ในคำสั่ง รูปแบบการวางหน้าจอ ตัวหนังสือ สี และไอคอนที่ต้องการใช้

Alessi และ Trollip (1991) ได้กล่าวถึงขั้นตอนที่คล้ายกัน ขั้นตอนแรกคือต้องตั้งวัตถุประสงค์ว่าจะสร้างแบบสอบแบบใด เช่นแบบอิงกลุ่ม (norm-referenced tests) หรือแบบอิงเกณฑ์ (criterion-referenced tests) และกำหนดพฤติกรรม (constructs) ที่ต้องการจะวัดและประเมินผล เช่น ต้องการวัดความสามารถในการเดาคำศัพท์จากบริบท การอนุมาน ฯลฯ และทำรายการพฤติกรรมที่ต้องการจะวัดผล เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบ

3.2. การทดสอบการใช้งานแบบสอบคอมพิวเตอร์เบื้องต้น

ในขั้นตอนนี้ ผู้สร้างแบบสอบจะต้องทดสอบแบบสอบที่สร้างขึ้นกับผู้สอบกลุ่มเล็กๆ ที่มีคุณลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มเป้าหมายเพื่อศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้น และเพื่อหาทางแก้ไขปัญหานั้น โดย Fulcher (2003) เสนอให้มีการสังเกตการณ์และบันทึกพฤติกรรมและความสามารถ (performance) ของผู้สอบ หรือใช้วิธี think aloud เพื่อบันทึกความรู้สึก พฤติกรรมและความสามารถของผู้สอบขณะที่ทำข้อสอบ หลังจากนั้นควรมีการสัมภาษณ์ผู้สอบเพื่อรับทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในการทำแบบสอบและแก้ไขปัญหาดังกล่าว

3.3. การทดสอบและการปรับแบบสอบคอมพิวเตอร์

การทดสอบในขั้นตอนนี้เป็นการทดลองแบบสอบกับประชากรกลุ่มใหญ่ ซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายที่จะปรับแบบสอบให้ได้มาตรฐาน โดยจะไม่มีมีการปรับเปลี่ยนรายละเอียดใดๆ ในขั้นตอนนี้

Bachman (2003) กล่าวว่า การกำหนดขอบเขตของการใช้ภาษาที่ต้องการจะวัดและประเมินผล (target language use domain หรือ TLU) และลักษณะคำถามหรืองาน (tasks) ที่ใช้ในแบบสอบนั้นสำคัญมากเพราะเป็นสิ่งที่จะสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถจริงของผู้สอบ ปัจจัยอื่นๆ เช่นความยาวของแบบสอบ การนำเสนอการประเมินผลก็ต้องนำมาพิจารณาเช่นเดียวกัน สำหรับแบบสอบคอมพิวเตอร์นั้น ประการแรก เราต้องคำนึงถึงการเข้าถึงข้อมูลที่ต้องการ เช่น ผู้สอบอาจต้องการอ่านคำสั่งอีกครั้ง หรือครูต้องการเข้าไปดูผลการสอบของผู้สอบ ประการที่สอง ผู้สอบควรสามารถควบคุมโปรแกรมได้ โดยสามารถตัดสินใจว่าจะทำอะไรต่อไปมากกว่าที่จะต้องทำตามคำสั่งของคอมพิวเตอร์เพียงอย่างเดียว และโปรแกรมแบบสอบคอมพิวเตอร์ต้องมีกลไกป้องกันไม่ให้ผู้สอบ log out ออกจากโปรแกรมโดยไม่ได้ตั้งใจ

4. แบบสอบคอมพิวเตอร์กับการวัดและประเมินผลทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

Coniam (1998) กล่าวว่า แบบสอบคอมพิวเตอร์สำหรับทักษะการฟังภาษาอังกฤษในปัจจุบันยังไม่สามารถวัดและประเมินผลได้ตามสภาพความเป็นจริง นอกจากนี้ ยังขาดการเข้าปฏิสัมพันธ์ (interactiveness) กับผู้สอบ Bachman และ Palmer (1996) กล่าวว่า แบบสอบคอมพิวเตอร์ในปัจจุบันยังไม่ได้มาตรฐาน และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือขาดความตรงทางทฤษฎี (construct validity) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวในการกำหนดและเลือกหัวข้อที่ต้องการจะวัดและประเมินผลพฤติกรรมทางภาษา (language constructs) ของผู้สอบ

Dunkel (1991) สำรวจตัวอย่างแบบสอบคอมพิวเตอร์ทักษะการฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) และทักษะการฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) และพบว่ายังมีลักษณะเป็นข้อสอบแบบหลายตัวเลือก

(multiple choice) แต่เมื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้สอบพบว่า ผู้สอบชอบทำแบบสอบที่ใช้คอมพิวเตอร์มากกว่า ฟังจากเทปและทำข้อสอบในกระดาษคำตอบ นอกจากนี้ ครูผู้สอนภาษาควรพิจารณาปัจจัยต่อไปนี้ด้วย

1. สถานการณ์ที่นำมาใช้ในข้อสอบต้องหลากหลาย
2. เนื้อหาที่ให้ฟังต้องมีการพูดซ้ำได้บ้างให้เหมือนในสถานการณ์จริง และลดความเร็วในการพูดลง
3. ตัวหนังสือบนหน้าข้อสอบต้องเหมือนกัน และมีขนาดใหญ่
4. ควรมีรูปภาพใส่ไว้ในแบบสอบ

กล่าวโดยสรุป จากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนำแบบสอบคอมพิวเตอร์มาใช้ในการวัดผลความสามารถทางภาษาอังกฤษ พบว่า มีทั้งข้อดีและข้อจำกัด ดังนั้น จึงต้องมีการเตรียมการให้พร้อมตั้งแต่การสร้างโปรแกรมแบบสอบ จนกระทั่งถึงการจัดสอบ และบันทึกข้อมูลของผู้สอบ นอกจากนี้ ความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมายที่จะใช้ข้อสอบที่สร้างขึ้นก็มีความสำคัญ เนื่องจากว่า ความวิตกกังวลในการใช้แบบสอบคอมพิวเตอร์ อาจส่งผลกระทบต่อคะแนนสอบ ซึ่งอาจทำให้การสะท้อนความสามารถทางภาษาของผู้สอบนั้นบิดเบือนไปจากความเป็นจริง

จุดประสงค์ในการทำวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้มีจุดประสงค์หลักคือ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนแบบปริชาน (cognitive) และแบบอภิปริชาน (metacognitive) และความสามารถในการทำแบบสอบคอมพิวเตอร์ที่วัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ชั้นปีที่ 4 และ 2) เพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีในการเรียนดังกล่าวของนิสิตที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษสูงและนิสิตที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษต่ำ โดยในบทความนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการสร้างแบบสอบคอมพิวเตอร์เพื่อวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นและทัศนคติของนิสิตที่มีต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ชั้นปีที่ 4 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในภาคปลายปีการศึกษา 2548 จำนวน 186 คน โดยนิสิตอาสาสมัครเข้าร่วมทำแบบสอบคอมพิวเตอร์ที่วัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยในส่วนของสร้างแบบสอบและการสำรวจความคิดเห็นของนิสิต ได้แก่

1. แบบสอบคอมพิวเตอร์ที่ใช้วัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ (EIL CBT) ที่ได้รับการตรวจสอบความเที่ยงและความตรงแล้วโดยมีค่าความเชื่อมั่น [reliability coefficient (KR-20)] อยู่ที่ .836 แบบสอบประกอบด้วย 4 ตอน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

- ตอนที่ 1 : ฟังคำถามหรือข้อความและเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (15 คะแนน)
 - ตอนที่ 2 : ฟังบทพูด monologue สั้นๆ และตอบคำถามโดยเลือกคำตอบที่ถูกต้อง หรือเรียงลำดับคำตอบตามขั้นตอน (15 คะแนน)
 - ตอนที่ 3 : ฟังบทสนทนาขนาดสั้น และเติมคำตอบให้สมบูรณ์ (สามารถจดบันทึกขณะฟังได้) (10 คะแนน)
 - ตอนที่ 4 : ฟังบทสนทนาขนาดยาว และเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (สามารถจดบันทึกขณะฟังได้) (10 คะแนน)
- แบบสอบคอมพิวเตอร์ชุดนี้ เริ่มจากหน้า tutorial ซึ่งเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับข้อสอบ และการตอบคำถาม

ในข้อสอบ ลักษณะพิเศษของข้อสอบคือ มีรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่ผู้สอบฟังอยู่ปรากฏบนหน้าจอ และใช้สำเนียงภาษาอังกฤษของทั้งเจ้าของภาษาและผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้แบบสอบชุดนี้มีจุดประสงค์เพื่อวัดความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนิสิต หัวข้อที่ใช้ทดสอบจะเหมือนกับหัวข้อที่ใช้ในข้อสอบ TOEIC เช่น เรื่องการเงิน การทำงาน สุขภาพ บ้านเหิง และการเดินทาง เป็นต้น

แบบสอบคอมพิวเตอร์นี้ได้ผ่านการประเมินความเที่ยงและความตรง โดยเริ่มจากการศึกษาพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการฟัง (listening constructs) และหัวข้อที่ต้องการจะประเมิน และได้ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องในด้านเนื้อหา และรูปแบบของแบบสอบคอมพิวเตอร์ตามหลักการของการออกแบบที่เหมาะสมก่อนนำมาทดลองกับนิสิตที่มีความสามารถที่ไม่แตกต่างกับนิสิตกลุ่มประชากร ผู้วิจัยได้วิเคราะห์แบบสอบ (item analysis) และได้ปรับแบบสอบให้มีความเที่ยง ความตรง และความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นก่อนนำมาใช้จริง

2. แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อข้อสอบ จุดประสงค์ของแบบสอบถามคือ เพื่อนำความคิดเห็นของนิสิตไปปรับปรุงข้อสอบให้ได้มาตรฐานยิ่งขึ้น และเพื่อสำรวจความพร้อมและทัศนคติของนิสิตในการทำแบบสอบคอมพิวเตอร์

แบบสอบถามมี 3 ส่วน ส่วนแรกเป็นคำถามทั่วไป ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่นิสิตมีต่อแบบสอบโดยใช้มาตรวัดของลิเกิร์ต (Likert scale) และส่วนสุดท้ายเป็นคำถามปลายเปิด

การเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้ คือ

1. ผู้วิจัยอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับแบบสอบที่อยู่ในส่วนของ tutorial ให้นิสิตฟังและดูตามไปด้วย
2. นิสิตเริ่มสอบ และเมื่อเสร็จสิ้นการสอบ คะแนนและกลวิธีการเรียนที่นิสิตใช้ได้ถูกบันทึกลงในเครื่องคอมพิวเตอร์
3. นิสิตตอบแบบสอบถามเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบสอบคอมพิวเตอร์
4. ผู้วิจัยนำคำตอบในแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติ และนำคะแนนมาวิเคราะห์เพื่อแบ่งนิสิตออกเป็น 3 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษสูง กลาง และต่ำ โดยจะนำกลุ่มที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษสูงและต่ำเหล่านั้นมาทำการศึกษา นิสิตที่ได้คะแนนสอบเท่ากับหรือมากกว่าระดับ +1 S.D. จัดเป็นนิสิตที่มีความสามารถสูง ส่วนนิสิตที่ได้คะแนนสอบเท่ากับหรือน้อยกว่า -1 S.D. จัดเป็นนิสิตที่มีความสามารถต่ำ ทั้งนี้เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างการใช้กลวิธีในการเรียนของนิสิต 2 กลุ่ม และเพื่อให้รับทราบความคิดเห็นของนิสิตที่มีระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในส่วนของการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของผู้สอบต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์ในด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติแบบพรรณนา ได้แก่ เปอร์เซนต์และความถี่มาวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาจากการตอบแบบสอบถาม

ผลการวิจัย

การรายงานผลการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของนิสิตที่มีต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์ชุดนี้จะแบ่งออกเป็น 3 ส่วนได้แก่ 1) ทัศนคติของนิสิตทั้งหมดที่เข้าสอบที่มีต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์ 2) ทัศนคติต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์ของนิสิตกลุ่มที่มีความสามารถสูงเปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีความสามารถต่ำ และ 3) ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากคำถามปลายเปิด

1) ทศนคติของนิสิตทั้งหมดที่เข้าสอบที่มีต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์
 ตารางที่ 1: ความคิดเห็นที่นิสิตมีต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์

ข้อคำถาม	ความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.
	5 เห็นด้วย มากที่สุด	4	3	2	1 เห็นด้วย น้อยที่สุด		
1. คำถามในข้อสอบชุดนี้วัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวันและในการทำงาน	46 (24.7%)	105 (56.5%)	32 (17.2%)	3 (1.6%)	-	4.04	.696
2. เนื้อหาในข้อสอบชุดนี้เป็นเรื่องที่นิสิตคิดว่าจะพบในชีวิตประจำวัน และในการทำงาน	58 (31.2%)	101 (54.3%)	23 (12.4%)	4 (2.2%)	-	4.15	.709
3. เนื้อหาในข้อสอบโดยรวมเหมาะสมที่จะนำมาใช้วัดความสามารถในการฟังของนิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีชั้นปีที่ 4	30 (16.1%)	106 (57.0%)	38 (20.4%)	11 (5.9%)	1 (.5%)	3.82	.789
4. นิสิตเห็นว่าข้อสอบการฟังภาษาอังกฤษในปัจจุบันควรทดสอบความสามารถในการเข้าใจสำเนียงที่หลากหลายเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน และในการทำงาน	84 (45.2%)	64 (34.4%)	29 (15.6%)	9 (4.8%)	-	4.20	.875
5. สำเนียงของผู้พูดในข้อสอบที่ไม่ได้เป็นสำเนียงของเจ้าของภาษามีผลทำให้ความเข้าใจภาษาอังกฤษของนิสิตน้อยลง	35 (18.9%)	54 (29.2%)	68 (36.8%)	21 (11.4%)	7 (3.8%)	3.48	1.043
6. นิสิตคิดว่าคะแนนที่ได้จากข้อสอบนี้สามารถบอกความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และการทำงานของนิสิตได้จริง	15 (8.1%)	83 (44.9%)	75 (40.5%)	12 (6.5%)	-	3.55	.737
7. นิสิตชอบที่ไม่จำกัดเวลาในการทำข้อสอบแต่ละข้อ	57 (30.6%)	64 (34.4%)	46 (24.7%)	11 (5.9%)	8 (4.3%)	3.81	1.072
8. นิสิตคิดว่าในอนาคตนายจ้างสามารถใช้คะแนนจากข้อสอบเป็นเกณฑ์ในการตัดสินความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนิสิตได้	25 (13.4%)	84 (45.2%)	56 (30.1%)	18 (9.7%)	3 (1.6%)	3.59	.897
9. ข้อสอบนี้ยากเกินไปสำหรับนิสิต	3 (1.7%)	27 (15.3%)	85 (48.0%)	50 (28.2%)	12 (6.8%)	2.77	.851
10. นิสิตมีเวลาเพียงพอที่จะตอบคำถามทั้งหมดในข้อสอบ	76 (42.9%)	63 (35.6%)	30 (16.9%)	6 (3.4%)	2 (1.1%)	4.16	.903
11. ข้อสอบนี้ยากเนื่องจากใช้คอมพิวเตอร์	2 (1.1%)	7 (4.0%)	27 (15.3%)	62 (35.2%)	78 (44.3%)	1.82	.912

ตารางที่ 1: ความคิดเห็นที่นิสิตมีต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์

ข้อคำถาม	ความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.
	5 เห็นด้วย มากที่สุด ←	4	3	2	1 เห็นด้วย น้อยที่สุด →		
12. ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ไม่เป็นอุปสรรคต่อการทำข้อสอบ	92 (52.6%)	52 (29.7%)	21 (12.0%)	8 (4.6%)	2 (1.1%)	4.28	.926
13. ความสามารถในการพิมพ์ไม่เป็นอุปสรรคต่อการทำข้อสอบ เนื่องจากมีเวลาเพียงพอ	82 (46.6%)	62 (35.2%)	26 (14.8%)	4 (2.3%)	2 (1.1%)	4.24	.868
14. ภาษาที่ใช้ในคำสั่งและคำถามชัดเจนและเข้าใจง่าย	47 (26.6%)	71 (40.1%)	49 (27.7%)	7 (4.0%)	3 (1.7%)	3.86	.915
15. นิสิตชอบที่นำรูปภาพมาใช้ในข้อสอบ	35 (20.0%)	61 (34.9%)	58 (33.1%)	16 (9.1%)	5 (2.9%)	3.60	1.000
16. นิสิตชอบที่รูปแบบข้อสอบมีความหลากหลาย เช่น คลิปภาพที่ถูกต้อง เรียงลำดับภาพ เดิมคำ	56 (31.6%)	81 (45.8%)	33 (18.6%)	6 (3.4%)	1 (.6%)	4.05	.831
17. รูปภาพในข้อสอบทำให้เข้าใจเนื้อหาดียิ่งขึ้น	28 (16.0%)	62 (35.4%)	52 (29.7%)	28 (16.0%)	5 (2.9%)	3.46	1.032
18. รูปแบบการตอบคำถามที่หลากหลาย เช่น เรียงลำดับภาพ และเดิมคำทำให้ข้อสอบยากขึ้น	7 (4.0%)	38 (21.6%)	81 (46.0%)	39 (22.2%)	11 (6.3%)	2.95	.921
19. กระบวนการสอบด้วยคอมพิวเตอร์ยุ่งยาก	1 (.6%)	6 (3.4%)	28 (15.8%)	73 (41.2%)	69 (39.0%)	1.85	.847
20. นิสิตรู้สึกพอใจในการทำข้อสอบลักษณะนี้ (ข้อสอบคอมพิวเตอร์ที่ใช้รูปภาพประกอบ และมีรูปแบบการตอบคำถามที่หลากหลาย)	41 (23.2%)	87 (49.2%)	41 (23.2%)	6 (3.4%)	2 (1.1%)	3.90	.833

จากตารางที่ 1 เราสามารถแบ่งคำตอบของนิสิตออกเป็น 3 ส่วน ส่วนแรกคือความคิดเห็นที่นิสิตมีต่อความเที่ยงและความตรงของแบบสอบ กล่าวคือ นิสิตเห็นด้วยว่าแบบสอบนี้วัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันตามจุดประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ($\bar{X} = 4.04$) นอกจากนี้ นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่าหัวข้อต่างๆ ในแบบสอบเป็นสถานการณ์ที่พบได้ในชีวิตประจำวัน ($\bar{X} = 4.15$) และมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้กับกลุ่มเป้าหมาย ($\bar{X} = 3.82$) และเนื่องจากแบบสอบนี้ใช้สำเนียงของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ผู้วิจัยจึงถามความคิดเห็นที่นิสิตมีต่อการฟังสำเนียงที่หลากหลาย ซึ่งนิสิตเห็นว่า การวัดความสามารถในการฟังสำเนียงภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่สำเนียงของเจ้าของภาษานั้นมีความสำคัญ ($\bar{X} = 4.20$) อย่างไรก็ตาม สำหรับคำถามที่ว่า การฟังสำเนียงดังกล่าวมีผลกระทบต่อความเข้าใจของนิสิตหรือไม่นั้น นิสิตโดยเฉลี่ยมีความเห็นในระดับกลางค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 3.48$) และเห็นว่าคะแนนที่ได้จากการสอบสามารถสะท้อนความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและในการทำงานของนิสิตได้ ($\bar{X} = 3.55$) และนิสิตส่วนใหญ่เห็นด้วยที่ไม่มีการจำกัดเวลาในการทำแบบสอบแต่ละข้อ ($\bar{X} = 3.81$) นิสิตเห็นว่า

เวลาเพียงพอในการทำข้อสอบ ($\bar{X} = 4.16$) และยังเห็นด้วยว่านายจ้างในอนาคตสามารถนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบไปเป็นเกณฑ์ในการตัดสินความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของตนได้ ($\bar{X} = 3.59$) และเมื่อถามว่าข้อสอบยากหรือไม่ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับกลาง ($\bar{X} = 2.77$)

ในส่วน of ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการใช้และทัศนคติที่มีต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์ เราจะเห็นจากตารางว่า นิสิตส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าการสอบโดยใช้คอมพิวเตอร์ทำให้ข้อสอบยากขึ้น ($\bar{X} = 1.82$) และนิสิตจำนวนมากเห็นว่าความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ไม่มีผลกระทบต่อคะแนนสอบ ($\bar{X} = 4.28$) และนิสิตไม่มีปัญหาในการพิมพ์คำตอบในการตอบคำถามตอนที่ 3 เนื่องจากพวกเขามีเวลาเพียงพอ ($\bar{X} = 4.24$)

ในส่วน of ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบหน้าจอ นิสิตส่วนมากเห็นว่าภาษาที่ใช้ในคำสั่งและคำถามนั้นชัดเจนและเข้าใจง่าย ($\bar{X} = 3.86$) นิสิตส่วนใหญ่ชอบที่แบบสอบมีรูปภาพประกอบสถานการณ์ ($\bar{X} = 3.60$) นิสิตจำนวนหนึ่งเห็นว่าการใช้รูปภาพประกอบทำให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.46$) นิสิตมีความคิดเห็นว่าการใช้ลักษณะคำถามที่หลากหลาย เช่นการเรียงลำดับภาพ การเติมคำ ทำให้แบบสอบมีระดับความยากเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$) อย่างไรก็ตาม นิสิตส่วนใหญ่ตอบว่าชอบทำแบบสอบที่มีลักษณะคำถามที่หลากหลายเหมือนกับแบบสอบคอมพิวเตอร์นี้ ($\bar{X} = 4.05$) นิสิตจำนวนน้อยมากที่เห็นว่าการสอบด้วยแบบสอบคอมพิวเตอร์นั้นยุ่งยาก ($\bar{X} = 1.85$)

ทั้งนี้ โดยรวมแล้วนิสิตมีความรู้สึกที่ดีต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์ ไม่ว่าจะเป็นด้านความเที่ยงและความตรง ด้านทัศนคติที่มีต่อการสอบโดยใช้คอมพิวเตอร์ และด้านการออกแบบหน้าจอ

2) ทัศนคติของนิสิตที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษสูง และกลุ่มที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษต่ำต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์

จำนวนนิสิตที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษสูงมีจำนวน 30 คน ในขณะที่จำนวนนิสิตที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษต่ำมีจำนวน 36 คน และมีนิสิตบางคนตอบคำถามไม่ครบทุกข้อ ทั้งนี้ เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างไม่เท่ากัน จึงได้มีการเปรียบเทียบค่าทางสถิติเพื่อยืนยันค่า equal variances โดยใช้ Levene's Test ผลปรากฏว่า นิสิตทั้ง 2 กลุ่มที่มีจำนวนไม่เท่ากันไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ดังตารางข้างล่างนี้

ตารางที่ 2: Levene's Test for Equality of Variances of the Two Sample Groups

	F	Sig.	T	df
Equal variances assumed	1.486	.227	-36.280	64

และในตารางที่ 3 ต่อไปนี้แสดงการเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์ของนิสิตที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษในระดับที่ต่างกัน

ตารางที่ 3: การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อแบบสอบถามพิพาทของนิติกรที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษในระดับที่ต่างกัน

	นิติกรที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษสูง (1)					นิติกรที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษต่ำ (2)					t					
	1					1										
	5	4	3	2	เห็นด้วยน้อยที่สุด	$\bar{X}$	S.D	เห็นด้วยมากที่สุด	4	3		2	เห็นด้วยน้อยที่สุด	$\bar{X}$	S.D	
6. นิสิตคิดว่าคะแนนที่ได้จากข้อสอบนี้สามารถบอกความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและการทำงานของนิสิตได้จริง	2	13	10	5	-	3.40	.855	5	14	15	2	-	3.61	.803	-1.033	ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
7. นิสิตชอบที่ไม่จำกัดเวลาในการทำข้อสอบแต่ละข้อ	9	10	9	1	1	3.83	1.020	5	18	11	1	1	3.69	.856	.602	ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
8. นิสิตคิดว่าในอนาคตนายจ้างสามารถให้คะแนนจากข้อสอบเป็นเกณฑ์ในการตัดสินความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนิสิตได้	7	10	7	5	1	3.57	1.135	4	15	12	3	2	3.44	.998	.465	ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
9. ข้อสอบนี้ยากเกินไปสำหรับนิสิต	-	1	8	15	5	2.17	.759	3	9	14	7	-	3.24	.902	-5.013**	2>1
10. นิสิตมีเวลาเพียงพอที่จะตอบคำถามทั้งหมดในข้อสอบ	22	4	2	1	-	4.62	.775	8	14	7	3	1	3.76	1.032	3.682**	1>2

ตารางที่ 3: การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อแบบสอบถามคอมพิวเตอร์ของนิสิตที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษในระดับที่ต่างกัน

ข้อคำถาม	นิสิตที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษสูง (1)					นิสิตที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษต่ำ (2)					t					
	1					1										
	เห็นด้วยมากที่สุด	4	3	2	เห็นด้วยน้อยที่สุด	$\bar{X}$	S.D	เห็นด้วยมากที่สุด	4	3		2	เห็นด้วยน้อยที่สุด	$\bar{X}$	S.D	
11. ข้อสอบนี้ยากเนื่องจากใช้คอมพิวเตอร์	1	1	2	8	16	1.68	1.020	-	1	8	10	13	1.91	.893	-922	ไม่แตกต่าง
	(3.6%)	(3.6%)	(7.1%)	(28.6%)	(57.1%)				(3.1%)	(25.0%)	(31.3%)	(40.6%)				อย่างมีนัยสำคัญ
12. ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ไม่เป็นอุปสรรคต่อการทำข้อสอบ	16	9	1	3	-	4.31	.967	13	13	4	3	-	4.09	.947	.901	ไม่แตกต่าง
	(55.2%)	(31.0%)	(3.4%)	(10.3%)				(39.4%)	(39.4%)	(12.1%)	(9.1%)					อย่างมีนัยสำคัญ
13. ความสามารถในการพิมพ์เป็นอุปสรรคต่อการทำข้อสอบ เนื่องจากมีเวลาเพียงพอ	18	9	1	1	-	4.52	.738	13	15	5	-	-	4.24	.708	1.495	ไม่แตกต่าง
	(62.1%)	(31.0%)	(3.4%)	(3.4%)				(39.4%)	(45.5%)	(15.2%)						อย่างมีนัยสำคัญ
14. ภาษาที่ใช้ในคำสั่งและคำถามชัดเจนและเข้าใจง่าย	13	10	4	-	2	4.10	1.113	3	13	10	-	-	3.79	.600	1.363	ไม่แตกต่าง
	(44.8%)	(34.5%)	(13.8%)		(6.9%)			(9.1%)	(60.6%)	(30.3%)						อย่างมีนัยสำคัญ
15. นิสิตชอบที่นำรูปภาพมาใช้ในการข้อสอบ	8	8	8	1	4	3.52	1.326	5	9	14	5	-	3.74	.815	-784	ไม่แตกต่าง
	(27.6%)	(27.6%)	(27.6%)	(3.4%)	(13.8%)			(16.1%)	(48.4%)	(29.0%)	(6.5%)					อย่างมีนัยสำคัญ

ในตารางที่ 3 จากค่า t-test พบว่า ทักษะการฟังของนิสิตทั้ง 2 กลุ่มมีต่อแบบทดสอบคอมพิวเตอร์ชุดนี้โดยรวมแล้ว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($t = -0.595$) นิสิตทั้ง 2 กลุ่มมีทักษะการฟังที่ดีต่อแบบสอบ อย่างไรก็ตาม มีบางประเด็นที่ นิสิตมีความเห็นต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ เรื่องของความยากของแบบสอบชุดนี้ นิสิตที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษต่ำเห็นว่า แบบสอบชุดนี้ยากเกินไปสำหรับพวกเขาเมื่อเทียบกับความเห็นของนิสิตอีกกลุ่มหนึ่ง ($t = -5.013$, $p < .01$) ในเรื่องของเวลาที่ให้ในการทำแบบสอบ นิสิตที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษสูงมีความคิดเห็นแตกต่างจากอีกกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ นิสิตเห็นว่ามีเวลาเพียงพอในการทำแบบสอบ ($t = 3.682$, $p < .01$) ในเรื่องของประโยชน์ของรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่นิสิตฟัง นิสิตที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษต่ำเห็นว่า รูปภาพมีประโยชน์ต่อการทำแบบสอบ ซึ่งแตกต่างจากความคิดเห็นของนิสิตอีกกลุ่มหนึ่งอย่างมีนัยสำคัญ ($t = -2.531$, $p < .05$)

3) ความคิดเห็นเพิ่มเติมที่ได้จากคำถามปลายเปิด

จากคำถามปลายเปิด นิสิตกลุ่มที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษสูงมีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการออกแบบ หน้าจอในเชิงบวกว่า หน้าจอสวยงาม ดูแล้วสบายตา อ่านง่าย ส่วนความคิดเห็นในเชิงลบเกี่ยวกับแบบสอบคอมพิวเตอร์นี้คือ รูปที่ใช้เพื่อประกอบสถานการณ์บางรูปไม่ชัดเจน ในเรื่องของคุณภาพของแบบสอบ นิสิตกลุ่มนี้เห็นว่า แบบสอบมีลักษณะคำถามที่หลากหลาย เช่น เรียงลำดับภาพ เลือกภาพที่เป็นคำตอบ และเติมคำอีก ทั้งยังรวมเอาสำเนียงที่หลากหลายของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเข้ามาด้วย อย่างไรก็ตาม นิสิตบางคนเห็นว่าควรเพิ่ม คำศัพท์ในส่วนที่เป็นศัพท์เทคนิคเกี่ยวกับการเงินและการบัญชีให้มากกว่านี้ ความคิดเห็นในส่วนของการใช้งานแบบ สอบคอมพิวเตอร์ชุดนี้ พบว่านิสิตเห็นด้วยว่าโปรแกรมนี้ใช้งานง่าย แต่มีบางคนให้ความเห็นว่าอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการสอบ เช่น เมาส์ หูฟัง และแม้แต่เครื่องคอมพิวเตอร์เองมีคุณภาพไม่ดี และมีนิสิต 2 คนกล่าวว่า การพิมพ์อาจเป็นอุปสรรคในการทำข้อสอบ นอกจากนี้ นิสิตมีความคิดเห็นอื่นๆ อีกเช่น การใช้แบบสอบนี้ไม่น่าเบื่อ และสนุก ไม่ทำให้เครียด ส่วนบางคนมีความเห็นว่า น่าจะให้ฟังได้ 2 ครั้ง

นิสิตกลุ่มที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษต่ำให้ความเห็นเกี่ยวกับการออกแบบหน้าจอว่า แปลกใหม่ ทันสมัย และรูปภาพประกอบ ทำให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ส่วนในเรื่องคุณภาพของแบบสอบ นิสิตเห็นว่า แบบสอบ มีความหลากหลาย น่าเชื่อถือ สามารถวัดความสามารถในการฟังของนิสิต และสามารถนำมาใช้ฝึกทักษะการ ฟังได้ ในประเด็นของการใช้งาน นิสิตเห็นว่าแบบสอบนี้ใช้งานง่าย และสะดวก แต่อาจไม่ยุติธรรมสำหรับบาง คนที่ไม่สามารถฟังจอคอมพิวเตอร์นานๆ และหูฟังมีคุณภาพไม่ดี นอกจากนี้ นิสิตยังให้ความคิดเห็นอื่นๆ อีก เช่น ต้องการฟัง 2 ครั้ง

กล่าวโดยสรุป นิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้แบบสอบคอมพิวเตอร์ เนื่องจากแบบสอบมีลักษณะคำถามที่หลากหลาย ไม่จำกัดแต่เพียงข้อสอบแบบหลายตัวเลือก (multiple choice) การเน้นที่ปัจเจกบุคคลทำให้นิสิตสามารถ ลดความวิตกกังวลในการทำแบบสอบ นอกจากนี้ นิสิตเห็นถึงความสำคัญของการฟังสำเนียงภาษาอังกฤษที่หลากหลาย และเห็นว่าควรวัดและประเมินผลความเข้าใจในการฟังสำเนียงต่างๆ มีความสำคัญอย่างไรก็ตาม นิสิตบาง คนเห็นว่าสำเนียงที่หลากหลายอาจเป็นอุปสรรคในการฟัง และท้ายที่สุด นิสิตเห็นว่าการที่มีรูปภาพในแบบสอบ นั้นน่าสนใจ แต่นิสิตที่เห็นว่ารูปภาพมีส่วนช่วยที่ทำให้เกิดความเข้าใจส่วนใหญ่คือ นิสิตกลุ่มที่มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษต่ำ

อภิปรายผล

การสำรวจทัศนคติของนิสิตที่มีต่อแบบสอบคอมพิวเตอร์ก่อนนำแบบสอบไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมายมีความสำคัญมาก ในงานวิจัยนี้ นิสิตโดยรวมมีทัศนคติที่ดีต่อการสอบโดยใช้แบบสอบคอมพิวเตอร์ เช่นเดียวกับผลวิจัยที่ Bocij และ Greasley (1996) และ Dunkel (1991) ได้รายงานไว้ ทั้งนี้ นิสิตเห็นว่าแบบสอบคอมพิวเตอร์นี้ใช้งานง่าย ทำให้ไม่ต้องวิตกกังวลเรื่องลายมือหรือเสียเวลาไปกับการฝนและลบคำตอบ ส่วนความยากลำบากในการพิมพ์นั้นไม่ใช่อุปสรรคเนื่องจากมีเวลาเพียงพอ อีกทั้ง การวางภาพบนจอและสีที่ใช้นั้นสบายตา

นอกจากนี้ Bachman (2000) กล่าวว่า การพัฒนาแบบสอบคอมพิวเตอร์ควรมีการร่วมปฏิสัมพันธ์กับผู้สอบ กล่าวคือแบบสอบควรให้ผู้สอบได้ใช้ทักษะและความรู้ในการตอบคำถามมากกว่าเพียงให้ผู้สอบเลือกข้อที่ถูกต้องที่สุด จากการวิจัยพบว่าแบบสอบ EIL CBT นำคำถามที่หลากหลายมาใช้ เช่น เรียงลำดับหรือเติมคำในช่องว่าง ซึ่งผลปรากฏว่านิสิตส่วนใหญ่พึงพอใจกับการที่ข้อสอบมีภาพประกอบและมีลักษณะคำถามที่หลากหลาย อย่างไรก็ดี ผู้พัฒนาแบบสอบต้องระวังในการเลือกภาพ จากการศึกษาพบว่า นิสิตส่วนใหญ่ที่มีทักษะการฟังสูงนั้นอาศัยความรู้ในด้านภาษาเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจในการฟังมากกว่าการใช้รูปภาพ ในขณะที่นิสิตกลุ่มที่มีทักษะการฟังต่ำนั้นรู้สึกมั่นใจมากขึ้นเมื่อได้ดูรูปภาพประกอบ Bachman (2003) กล่าวไว้เช่นเดียวกันว่า ระดับความสามารถทางภาษานั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์จากรูปภาพในแบบสอบ ภาพประกอบสถานการณ์ที่นำมาใช้นั้นมีส่วนช่วยเสริมหรือลดความสามารถในการทำข้อสอบของนิสิตได้ จึงต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ Duzer (1997) กล่าวว่า รูปภาพจะช่วยให้เกิดความเข้าใจเมื่อผู้สอบสามารถตีความรูปนั้นได้ถูกต้อง ซึ่งหมายความว่า ถ้ารูปที่นำมาใช้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ก็จะช่วยผู้สอบได้มาก

อนึ่ง การใช้สำเนียงภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่สำเนียงของเจ้าของภาษาในแบบสอบนั้น มีนักวิชาการหลายคนไม่เห็นด้วยที่จะนำสำเนียงดังกล่าวมาใช้ในการวัดและประเมินผล (Major, Fitzmaurice, Bunta et al, 2002; Ross and Langille, 1997) จากความคิดเห็นของนิสิต แม้ว่านิสิตจะเล็งเห็นถึงความสำคัญในการเข้าใจสำเนียงที่หลากหลาย แต่ก็เห็นด้วยว่าอาจมีผลกระทบต่อความสามารถในการทำข้อสอบของตน

ในประเด็นสุดท้าย ตามที่ Alessi and Trollip (1991) กล่าวว่า ข้อดีของการใช้แบบสอบคอมพิวเตอร์คือการเน้นความสำคัญในตัวผู้สอบแต่ละคน ผลปรากฏว่า นิสิตรู้สึกเช่นเดียวกัน คือตื่นเต้นและกังวลน้อยลงในการทำข้อสอบ เนื่องจากนิสิตสามารถผ่านไปตอบคำถามข้อถัดไปได้เมื่อพร้อมแทนที่จะต้องฟังจากเครื่องขยายเสียงไปพร้อมๆ กับผู้สอบคนอื่น

โดยสรุป จากการวิจัยพบว่า นิสิตในกลุ่มนี้มีทัศนคติที่ดี และพร้อมที่จะใช้แบบสอบคอมพิวเตอร์เพื่อวัดและประเมินผลทางภาษา นิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ลักษณะคำถามที่หลากหลาย การให้ความสำคัญกับปัจเจกบุคคล ซึ่งส่งผลทำให้ลดความกดดันและความวิตกกังวลเวลาทำแบบสอบ และการออกแบบหน้าจอ อย่างไรก็ตาม การนำภาพหรือนำสำเนียงภาษาอังกฤษที่หลากหลายมาใช้ต้องมีการพิจารณาให้ดี เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อความสามารถที่แท้จริงของผู้สอบ

สรุปและข้อเสนอแนะ

การสำรวจความคิดเห็นในการใช้แบบสอบคอมพิวเตอร์ก่อนนำแบบสอบนั้นไปใช้ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อหลีกเลี่ยงการบิดเบือนของคะแนนที่เป็นผลกระทบจากปัจจัยอื่น เช่น ความวิตกกังวล ความไม่ถนัดในการใช้คอมพิวเตอร์ ประเด็นที่ครูและอาจารย์ผู้พัฒนาแบบสอบควรพิจารณาคือ

- 1) ความพร้อมและทัศนคติของผู้สอบ
- 2) เนื้อหาและคุณภาพของแบบสอบว่ามีความเที่ยง และความจริง และตรงตามจุดประสงค์หรือไม่
- 3) ความพร้อมของห้องปฏิบัติการทางภาษา และอุปกรณ์ไม่ว่าจะเป็นคอมพิวเตอร์ ลำโพง หูฟัง หรือแม้กระทั่งโปรแกรมแบบสอบว่ามีความพร้อมและมีคุณภาพดีหรือไม่

4) กฎในการออกแบบหน้าจคอมพิวเตอร์ เช่น การวางองค์ประกอบต่างๆ บนหน้าจอ การใช้สี ความยากง่ายในการใช้โปรแกรม ความสามารถที่จะควบคุมโปรแกรมของผู้สอบ ฯลฯ

5) หากจะนำรูปภาพมาใช้ ให้เลือกภาพที่ไม่ทำให้ผู้สอบสับสน

ท้ายที่สุด ผู้วิจัยเห็นว่า สิ่งที่ครู อาจารย์ หรือนักวิชาการที่พัฒนาแบบสอบคอมพิวเตอร์ต้องการในขณะนี้ คือ คู่มือหรือข้อแนะนำที่สมบูรณ์ที่สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบคอมพิวเตอร์เพื่อวัดทักษะภาษาอังกฤษในด้านต่างๆ ให้เราสามารถได้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์ได้อย่างเต็มที่ และได้แบบสอบที่มีคุณภาพมาใช้ในการจัดสอบในบริบทต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

.....

บรรณานุกรม

- Alessi, S. and Trollip, S. 1991. *Computer-based instruction*. New Jersey: Prentice Hall.
- Bachman, L. F. 2000. Modern language testing at the turn of the century: Assuring that what we count counts. *Language Testing*. 17 (1): 1-42.
- Bachman, L. F. 2003. *Current trends and issues in language assessment*. Bangkok: Faculty of Arts, Chulalongkorn University (presentation).
- Bachman, L. F. and Palmer, A. S. 1996. *Language testing in practice*. Oxford: Oxford University Press.
- Bocij, P. and Greasley, A. 1996. *Can computer-based testing achieve quality and efficiency in assessment?* [Online]. Available from:
<http://www.outreach.uiuc.edu/ijet/v1n1/bocij/index.html> [2005, May 21].
- Cohen, A. D. 1984. On taking language tests. *Language Testing*. 1(1): 70-80.
- Coniam, D. 1998. Interactive evaluation of listening comprehension: How the context may help. *Computer Assisted Language Learning*. 11 (1): 35-53.
- Dunkel, P. 1991. Computerized testing of nonparticipatory L2 listening comprehension proficiency: An ESL prototype development effort. *The Modern Language Learning*. 75: 64-73.
- Duzer, C. V. 1997. Improving ESL learners' listening skills: At the workplace and beyond [Online]. *ERIC DIGESTS*. Available from:
<http://www.cal.org/ncle/DIGESTS/LISTENQA.HTM> [2004, June 2]
- Fulcher, G. 2003. Interface design in computer-based language testing. *Language Testing*. 20(4): 384-408.
- Major, R. C., Fitzmaurice, S.F., Bunta, F. and Balasubramanian, C. 2002. The effects of nonnative accents on listening comprehension: Implications for ESL assessment. *TESOL Quarterly*. 36 (2): 173-190.
- Parshall, C. G., Spray, J. A., Kalohn, J. C. and Davey, T. 2001. *Practical considerations in computer-based testing*. New York: Springer.
- Piamsai, C. 2005. The relationship between learning strategies and English computer-based listening test performance of Thai university students. Doctoral dissertation, English as an International Language Program, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Ross, S. and Langille, J. 1997. Negotiated discourse and interlanguage accent effects. In G. Brindley and G. Wilggesworth (eds.), *Access: Issues in language test design and delivery: Research Series 9*. Sydney: National Center for English Language Teaching and Research, Mcquirie University.
- Shabaan, K. 2001. Persistent issues in assessment of English as a foreign language. *TESL Reporter*. 34 (1): 1-11.

การวิเคราะห์สัมพันธสารภาษาเขียน เพื่อพัฒนาความรู้และการสอน

รองศาสตราจารย์ ผ่าน บาลโพธิ์

ความนำ

ในการสอนภาษาต่างประเทศ การศึกษาหาความรู้ในแต่ละเรื่องอย่างกว้างขวาง และลึกซึ้ง และการหาตัวอย่างมาประกอบการสอนอย่างเพียงพอมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะตัวอย่างจากแบบเรียน พจนานุกรม หรือหนังสือไวยากรณ์ มักมีไม่เพียงพอ หรือตัวอย่างที่มีก็อาจเป็นเพียงวลี หรือประโยคสั้น ๆ และบางครั้งก็ไม่ใช่วิธีอย่าง จากภาษาที่ใช้จริง (authentic) เป็นเพียงตัวอย่างที่เขียนขึ้นเพื่อประกอบการอธิบาย เท่านั้น นอกจากนี้ การที่ผู้สอนจะศึกษาค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมและแสวงหาตัวอย่าง ที่ตรงกับความต้องการจากหนังสือ วารสาร และสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ด้วยวิธีอ่านไปแต่ละ หน้าจนกว่าจะพบคำหรือประโยคที่ต้องการ ดังที่หลายท่านอาจเคยทำในยุคที่ไม่มี คอมพิวเตอร์นั้น เป็นสิ่งที่ยากและต้องใช้เวลาและความพยายามอย่างมากกว่า ที่ได้สิ่งที่ต้องการ บางครั้งอาจใช้เวลาหลายสัปดาห์ หลายเดือน หรืออาจเป็นปี จึงจะได้สิ่งที่ต้องการ นอกจากนี้ ในกรณีการสร้างรายวิชาใหม่ ผู้สร้างบทเรียนอาจ จำเป็นต้องมีข้อมูลที่ต้องการอย่างเพียงพอ ดังนั้น จึงต้องมีวิธีการรวบรวมข้อมูล อย่างเป็นระบบ และในบางกรณีอาจต้องศึกษาวิเคราะห์หิวจัยภาษาอย่างละเอียด ถึงขั้นจึงจะได้ความรู้ใหม่ที่สามารถนำมาสร้างบทเรียนที่ต้องการได้

รองศาสตราจารย์ ผ่าน บาลโพธิ์

เป็นผู้ประสานงานและเป็นผู้สอนรายวิชา Technical English for Medical Science Graduates ซึ่งเน้นการอ่านและการเขียนบทความวิจัย อาจารย์ผ่านสนใจทั้งด้านการอ่าน การเขียน การวิเคราะห์ภาษา และการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ช่วยการเรียนภาษา (CALL) และเป็นวิทยากรรับเชิญบรรยายการเขียนบทความวิจัยทางการแพทย์จากหลายสถาบัน

ในความเป็นจริงผู้สอนจำนวนมาก มีศักยภาพ และมีความสามารถที่จะสร้างความรู้ใหม่และสามารถพัฒนาตนเองให้มีความเชี่ยวชาญได้ เพียงแต่หลายท่านอาจไม่มีเวลา ไม่มั่นใจ หรืออาจยังไม่มีแนวทางที่จะพัฒนาความรู้อย่างชัดเจน และที่สำคัญยิ่งก็คืออาจไม่คุ้นเคยกับการวิเคราะห์วิจัยภาษา ซึ่งเป็นแนวทางสำคัญแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้สอนมีความรู้เพิ่มขึ้นและสามารถพัฒนาศักยภาพของตนได้มากขึ้น ดังนั้น บทความเรื่องนี้จึงเสนอแนะการวิเคราะห์ภาษา (language analysis) เบื้องต้น โดยเน้นเฉพาะการวิเคราะห์ สัมพันธสาร (discourse) ภาษาเขียน เพื่อที่ท่านอาจนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์กับการพัฒนาความรู้และการสอนของท่านต่อไป

ความหมายของสัมพันธสาร

เพื่อที่จะเข้าใจความหมายของการวิเคราะห์ สัมพันธสารได้ง่ายขึ้น จึงขอกล่าวถึงคำที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. Register หมายถึง ภาษาเฉพาะกลุ่ม ภาษาเฉพาะระดับ หรือทำเนียบภาษา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) ซึ่งหมายถึงภาษาที่ใช้ในกลุ่ม หรือชุมชนภาษา (linguistic community) เช่น ชุมชนวิชาการ (academic community) หรือกลุ่มชำนาญการพิเศษเฉพาะทาง (Peters, 2004:467) เช่น กลุ่มแพทย์ นักข่าว หรือ นักกฎหมาย

2. Genre อ่านว่า *ฌองเรอะ* เป็นคำภาษาฝรั่งเศส ในความหมายทั่วไป genre หมายถึง ชนิด ประเภท แบบ หรือ กลุ่ม ในบริบทของการพูด genre หมายถึง ชนิดของการพูด หรือชนิดของข้อความหรือสารที่ใช้ในการพูด เช่นการพูดเพื่อเปิดการสัมมนา การแนะนำวิทยากร หรือการพูดเพื่อการต่อรอง แต่ในบริบทการเขียน genre หมายถึงชนิดของการเขียน (text type) หรือชนิดของข้อความที่มีเนื้อความต่อเนื่องกัน เช่น บทความวิจัย รายงานประจำปี บันทึกการประชุมจดหมาย นิยาย หรือแม้กระทั่งแผ่นโฆษณา

อย่างไรก็ตาม แม้ในรายละเอียด register กับ genre มีความหมายและจุดเน้นที่แตกต่างกัน บางครั้งก็มีการใช้สองคำนี้แทนกันและกัน

3. Discourse หรือ สัมพันธสาร (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) ซึ่งในความหมายกว้างหมายถึงภาษาที่ใหญ่กว่าระดับประโยค (Richards, Platt & Platt, 1992; Crystal, 2005) เช่น ข้อความระดับย่อหน้า หรือบทความ แต่ในบริบทของการวิเคราะห์ภาษา สัมพันธสารการเขียนหมายถึงข้อความหรือสารที่ประกอบด้วยข้อความมากกว่าหนึ่งประโยคขึ้นไป ข้อความเหล่านี้ต้องเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันเพื่อสื่อความหมายใดอย่างหนึ่ง ตัวอย่างเช่น ในบริบทของสัมพันธสารการเขียน บทความวิจัย (research article) ก็เป็นงานเขียนชนิดหนึ่ง (genre / register) ซึ่งมีส่วนประกอบสำคัญหลายส่วน (main sections) แต่ละส่วนส่วนมีรูปแบบการเขียน และมีหน้าที่ด้านการสื่อความหมาย (communicative functions) และมีรายละเอียดภายใน (inner elements) แตกต่างกัน รายละเอียดภายในก็คือข้อความย่อย หรือหน่วยย่อย (move) ซึ่งประกอบกันเป็นสัมพันธสาร ตัวอย่าง สัมพันธสารหลักของบทความวิจัยได้แก่ ความนำ (introduction) วัตถุประสงค์และวิธีการ (materials and methods) ผลการวิจัย (results) และอภิปรายผล (discussion) ซึ่งสัมพันธสารเหล่านี้มีหน้าที่ และมีรายละเอียดแตกต่างกันอย่างชัดเจน

เพื่อช่วยให้เห็นภาพสัมพันธสารการเขียนชัดเจน ขอให้พิจารณาสัมพันธสารความนำ (introduction) ซึ่งเป็นสัมพันธสารแรกของบทความวิจัย สัมพันธสารนี้มีหน้าที่และรูปแบบการเสนอ เนื้อหาการใช้ภาษา รวมทั้งไวยากรณ์และศัพท์แตกต่างจากส่วนอื่นๆ Swales (1990) ได้วิเคราะห์บทความวิจัยทางการแพทย์ และพบว่าบทความในสาขานี้ประกอบด้วยสี่ขั้นตอนหลักคือ การนำเข้าสู่หัวข้อการวิจัย การเสนอผลการวิจัยที่ผ่านมา การบอกสิ่งที่ยังขาดอยู่ (gap) ซึ่งก็คือการบอกเหตุผลความจำเป็นที่ต้องทำการวิจัยนั่นเอง และสุดท้ายจะบอกวัตถุประสงค์ของการวิจัย การใช้ภาษาทั้งสี่ขั้นตอนนี้ต่างเกี่ยวข้อง สัมพันธ์กันเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุผลความจำเป็นในการวิจัย ในขณะที่ส่วนอื่นๆ ของบทความวิจัยมีรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาและการใช้ภาษาแตกต่างไปตามหน้าที่ของแต่ละส่วน อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือสัมพันธสารที่เรียกว่า

กิตติกรรมประกาศ (acknowledgements) ในหนังสือ ตำรา ซึ่งข้อความหรือสารในส่วนนี้ มีหน้าที่ชัดเจน ว่าจะใช้สำหรับขอบคุณหน่วยงานหรือบุคคลที่เป็นกำลังใจ ในการเขียน หรือเป็นผู้ที่ให้ความช่วยเหลือในด้าน ต่าง ๆ เกี่ยวกับการเขียนตำราเล่มนั้น การใช้ภาษา ในส่วนนี้จึงแตกต่างจากส่วนที่เป็นเนื้อหา

จากตัวอย่างที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่างานเขียน แต่ละเรื่อง อาจมีหลายสัมพันธ์สาร และในแต่ละ สัมพันธ์สารอาจมีรายละเอียดภายใน เรียกว่า ข้อความย่อย หรือ หน่วยย่อย (move) หลายหน่วย แต่ละหน่วยมีหน้าที่แตกต่างกัน ดังนั้น โดยทั่วไป การวิเคราะห์สัมพันธ์สาร (discourse analysis) จึง หมายถึงการวิเคราะห์ข้อความหรือสารเพื่อให้ทราบ ว่า ข้อความ หรือ สารนั้น ทำหน้าที่ใด มีส่วนประกอบ ย่อยใดบ้าง และหน่วยย่อยนั้นเกี่ยวข้องกับอย่างไร นอกจากนี้ การวิเคราะห์หรือวิเคราะห์ลึกลงไปถึง โครงสร้างประโยค ศัพท์ และรายละเอียดอื่นๆทาง ไวยากรณ์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ภาษาในแต่ละ ขั้นตอน เช่น จากตัวอย่าง สัมพันธ์สารที่เรียกว่า ความนำ ก็อาจมีการวิเคราะห์รูปประโยคและศัพท์ วิธีเขียนประโยคแรกของ ความนำ ซึ่งเป็นประโยค ที่ต้องดึงดูดความสนใจของผู้อ่านและนำเข้าสู่หัวข้อ การวิจัย และในขั้นตอนเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (related literature) ก็อาจศึกษารูปประโยค ศัพท์ และ การเรียงลำดับผลการวิจัยที่นำมาเสนอ การศึกษา รูปประโยคและศัพท์ที่ใช้ในขั้นตอนการบอกเหตุผลใน การทำการวิจัย และในขั้นตอนการบอกวัตถุประสงค์ ของการวิจัย ตัวอย่างสัมพันธ์สารที่อ่านอาจนำมา วิเคราะห์มีดังนี้

ตัวอย่างสัมพันธ์สาร

คำกล่าวเปิดงาน	บทสรุปสำหรับผู้บริหาร
คำกล่าวปิดงาน	บันทึกการรายงานการประชุม
การแสดงความยินดี	การต่อรอง
การแสดงความเสียใจ	การเชิญชวนเข้าประกวดราคา
ข่าวอาชญากรรม	จดหมายเชิญประชุมทาง
ข่าวเลือกตั้ง	หนังสือพิมพ์
รายงานอากาศ	จดหมายเชิญประชุมวิสามัญ
บทบรรณาธิการ	การต่อรองราคา
ข่าวแจก	การสรุปผลการดำเนินการ
การปฏิเสธข่าว	ข้อเสนอเปิดสาขาใหม่
การแนะนำหน่วยงาน	การแนะนำสินค้าใหม่
การประชุม	รายงานประจำปี

ตัวอย่างสัมพันธ์สาร

ข่าวความก้าวหน้าทาง	ภาษาในคู่มือครู
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	คำสั่งในแบบฝึกหัดและแบบ
โครงการวิทยาศาสตร์	ทดสอบการอ่าน
การเสนอเค้าโครงการวิจัย	การอธิบายความ
ขั้นตอนการทดลอง	การให้เหตุผล
รายงานผลการทดลอง	ภาษาที่ใช้ในใบสมัครเข้าเรียน
การเสนอแนะการนำผลการ	ภาษาในใบสมัครขอรับทุน
ทดลองไปใช้	การศึกษา / วิจัย
การเสนอการค้นพบใหม่	ภาษาที่ใช้ในนิทานสำหรับเด็ก
การโต้แย้งหรือคัดค้าน	ภาษาในระเบียบ / กฎเกณฑ์
การเสนอแนะหัวข้อการวิจัย	ภาษาในจดหมายเชิญเข้าร่วมการ
ในอนาคต	สัมมนาทางวิชาการ

ประโยชน์ของการวิเคราะห์สัมพันธ์สาร

การวิเคราะห์สัมพันธ์สารมีประโยชน์หลาย ประการดังนี้

1. การวิเคราะห์สัมพันธ์สารช่วยให้ผู้สอนสามารถ หาตัวอย่างประโยค หรือส่วนย่อยของสัมพันธ์สาร ที่ต้องการได้สะดวกและรวดเร็ว เพราะสามารถใช้ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยวิเคราะห์และค้นหาสิ่ง ที่ต้องการได้

2. การวิเคราะห์สัมพันธ์สารจะช่วยให้ผู้สอน มีความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาหรือสารชัดเจนยิ่งขึ้น โดย เฉพาะอย่างยิ่งจะทราบในภาพรวมว่าประโยคต่าง ๆ ประกอบกันเป็นสัมพันธ์สารอย่างไร มีหน่วยย่อย ใดบ้าง หน่วยย่อยต่าง ๆ เกี่ยวข้องกันอย่างไร และ มี การเรียงลำดับหน่วยย่อยอย่างไร ความรู้ดังกล่าวจะ ช่วยให้ผู้สอนสามารถคาดเดาได้ว่าในแต่ละสัมพันธ์สาร ที่อ่านนั้น ผู้เขียนควรจะกล่าวถึงสิ่งใดบ้าง และควร เรียงลำดับแต่ละส่วนของเนื้อหาอย่างไร รวมไปถึง การคาดคะเนได้ว่าผู้เขียนอาจใช้รูปประโยคใด และ ใช้ศัพท์ใดบ้าง ในความเป็นจริง ผู้อ่านที่มีทักษะ ในการอ่านต่างก็ใช้วิธีนี้อยู่แล้ว เพียงแต่ส่วนใหญ่ อาจรู้จักวิธีอ่านแบบนี้ใน กระบวนการบนลงล่าง (top-down process) หรือการใช้ ความรู้ภูมิหลัง (schemata)

3. การวิเคราะห์สัมพันธ์สาร เปิดโอกาสให้ ผู้สอนได้ศึกษาไวยากรณ์ และศัพท์อย่างกว้างขวาง และลึกซึ้ง เพราะเมื่อวิเคราะห์แต่ละขั้นตอนหรือ แต่ละหน่วยย่อยของแต่ละสัมพันธ์สารนั้น ผู้สอน

จะเห็นรายละเอียดว่าผู้เขียนใช้รูปประโยคใด และใช้คำพืใด และหากวิเคราะห์สัมพันธ์สารจากชุดข้อมูล (corpus) ที่มีขนาดใหญ่พอ ผู้สอนก็จะสามารถศึกษาบริบทที่คำศัพท์ปรากฏได้อย่างชัดเจน

4. การวิเคราะห์สัมพันธ์สารช่วยให้ผู้วิเคราะห์เรียนรู้กฎเกณฑ์ต่างๆ ทางภาษาจากการศึกษาภาษาที่มีการใช้จริงในชุมชนภาษา Coulthard (2001) กล่าวว่าแท้จริงแล้วภาษาศาสตร์เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาษาเพื่อจะบอกว่ามีการใช้ภาษาอย่างไร (descriptive) ไม่ใช่การศึกษาเพื่อที่จะกำหนดกฎเกณฑ์ทางภาษา (prescriptive) การศึกษาและสร้างความรู้ในลักษณะนี้ยังจะช่วยให้ผู้วิเคราะห์เรียนรู้การเป็นผู้สร้างความรู้ มิใช่เป็นเพียงผู้ที่คอยรับความรู้เท่านั้น

5. การวิเคราะห์สัมพันธ์สารช่วยให้ผู้สอนสามารถพัฒนาความรู้ทางภาษา และการศึกษาภาษาจากชุดข้อมูล (corpus) ซึ่งมาจากภาษาที่ใช้จริงในบริบทที่ชัดเจน ยังอาจช่วยให้ผู้สอนมีความรู้รอบนอกเหนือไปจากความรู้ที่สามารถศึกษาได้จากตำราทั่วไป

6. การวิเคราะห์สัมพันธ์สารจะช่วยให้ผู้สอนสามารถพัฒนาการสอนให้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะการสอนอ่านและการสอนเขียน เพราะผู้สอนจะมีมุมมองใหม่เกี่ยวกับงานเขียน และจะเห็นเค้าโครงและส่วนประกอบของ text หรือส่วนย่อยต่างๆ ได้ชัดเจนขึ้น และที่สำคัญยิ่งก็คือจะเห็นความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างส่วนต่างๆ ของสัมพันธ์สาร

หรือแถบ (label/tag) ให้กับข้อความที่ต้องการศึกษาอย่างครบถ้วน ผู้วิเคราะห์จึงจะสามารถใช้คอมพิวเตอร์วิเคราะห์รายละเอียดที่ต้องการได้ สำหรับรายละเอียดเรื่องนี้ท่านอาจศึกษาได้จากหนังสือเรื่อง Concordances in the Classroom (Tribble & Jones, 1990) แต่หากเป็นการวิเคราะห์ภาษาจาก corpus ที่ไม่ใหญ่มากเพื่อใช้งานเฉพาะเรื่องหรือประเด็น ก็ไม่จำเป็นต้องกำหนดแถบสำหรับรายละเอียด ตัวอย่างวัตถุประสงค์ที่สำคัญของการวิเคราะห์สัมพันธ์สารมีดังนี้

ชนิดของงานเขียน (genre):

- บทความวิจัย

สัมพันธ์สาร (discourse):

- ความนำ (introduction)
- สรุปและอภิปรายผล (discussion and conclusion)
- บทคัดย่อ (abstract)

วัตถุประสงค์ (purpose): เพื่อศึกษา

- ขั้นตอนการเสนอส่วนย่อย (move) ของสัมพันธ์สาร
- รูปประโยคที่ใช้ในแต่ละขั้นตอนของสัมพันธ์สาร
- จำนวนย่อหน้า (paragraph)
- จำนวนคำในแต่ละย่อหน้า
- คำศัพท์หลักที่ใช้ในแต่ละขั้นตอนหรือส่วนย่อย
- กาล (tense)
- วาจก (voice)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนสำคัญของการเก็บรวบรวมข้อมูลมีดังนี้

1. การกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์

ขั้นตอนแรกของการวิเคราะห์สัมพันธ์สารคือการกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์เพราะวัตถุประสงค์เป็นสิ่งที่กำหนดขอบเขตของการวิเคราะห์ วิจัยชนิดของสัมพันธ์สาร ขั้นตอนการวิเคราะห์และรายละเอียดต่าง ๆ เช่น หากผู้วิเคราะห์ต้องการรายละเอียดของการวิเคราะห์มาก วิธีการและขั้นตอนการวิเคราะห์ย่อมจะมากตามไปด้วย เป็นต้นว่าหากต้องการวิเคราะห์ลึกถึงไปถึงหน่วยย่อยของภาษา เช่น ชนิดของคำหรือวลี ก็ต้องมีการกำหนดรหัส (code)

2. การเลือกชนิดภาษาและสัมพันธ์สาร

การเลือกชนิดของงานเขียน (genre) และสัมพันธ์สาร (discourse) ต้องเลือกให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์ ซึ่งท่านได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นแล้วว่าศึกษางานเขียนชนิดใด และจะศึกษาสัมพันธ์สารใด

3. การรวบรวมและเตรียมข้อมูล

ข้อมูลที่จะนำมาวิเคราะห์ในขั้นตอนนี้ก็คือข้อความหรือสาร (text) ซึ่งควรเลือกจากแหล่งที่เชื่อถือได้ เช่น จากหนังสือ ตำรา วารสาร และรายงานประจำปี อย่างไรก็ตาม ข้อมูลที่ต้องการนำมาศึกษา

อาจมาจากแหล่งอื่นตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา เช่น หากผู้วิเคราะห์ต้องการศึกษาข้อความโฆษณาของโรงแรมชั้นหนึ่ง ข้อมูลที่จะนำมาศึกษาอาจมาจากเอกสารประชาสัมพันธ์ของโรงแรมโดยตรง หรืออาจเป็นข้อมูลของโรงแรมที่ลงโฆษณาในสื่อต่างๆ

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล หากเป็นไปได้ท่านควรเก็บจากข้อมูลที่อยู่ในรูปข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ (electronic text) ไม่ใช่ข้อความที่พิมพ์บนกระดาษ (printed text) เพราะเป็นข้อมูลที่พร้อมนำมาใช้ได้ทันทีไม่ต้องพิมพ์ข้อมูลนั้นอีก แหล่งที่อาจมีข้อมูลพร้อมนำมาใช้ได้มีหลายแหล่ง เช่น ฐานข้อมูลไฟล์ข้อมูล และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เช่น หากท่านต้องการศึกษาบทความในวารสารต่างประเทศ ท่านควรสำรวจก่อนว่าวารสารฉบับนั้นเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตด้วยหรือไม่

หลังจากที่ค้นหาข้อมูลที่ต้องการได้แล้ว ท่านควรทำสำเนาข้อมูลนั้น และจัดเก็บให้เป็นระบบจึงจะสะดวกต่อการนำมาใช้ โดยทั่วไปโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลจะรับข้อมูลที่มาจากไฟล์ข้อความ (text file) เช่น Abstr01.txt ไม่ใช่ไฟล์เอกสาร (document file) เช่น Abstr01.doc ดังนั้นเมื่อทำสำเนาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ แล้ว ท่านอาจบันทึกข้อมูลที่ได้อีกในรูปไฟล์เอกสาร (*.doc) แล้วเก็บไว้เป็นต้นฉบับ แล้วจึงบันทึกไฟล์ดังกล่าวเป็น (Save As) ไฟล์ข้อความ (plain text) เพื่อนำไปใช้กับโปรแกรม Concordancer ซึ่งใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ก่อนที่จะนำข้อมูลที่บันทึกไว้มาวิเคราะห์ ท่านต้องพิจารณาก่อนว่าจะวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีใด ซึ่งมีสามวิธีคือการวิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์ วิเคราะห์ด้วยตนเอง หรือจะใช้วิธีแรกและวิธีที่สองร่วมกัน แต่ไม่ว่าจะวิเคราะห์ด้วยวิธีใดก็ตาม ท่านต้องออกแบบแบบฟอร์มที่จะใช้สำหรับบันทึกข้อมูลดิบที่ได้จากการวิเคราะห์ ลักษณะและรูปแบบของแบบฟอร์มจะเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์ ตัวอย่างเช่น ในกรณีของการวิเคราะห์บทคัดย่อ แบบฟอร์มที่จะใช้บันทึกข้อมูลเกี่ยวกับบทคัดย่ออาจเป็นดังนี้

บทคัดย่อที่	แบบที่ 1	แบบที่ 2	แบบที่ 3	แบบที่ 4	แบบที่ ...	แบบที่ ...
1			✓			
2	✓					
3	✓					
...						
...						
n		✓				
Total						

หมายเหตุ ท่านต้องกำหนดไว้ก่อนว่าบทคัดย่อแต่ละแบบเรียงลำดับเนื้อหาอย่างไร

1. วิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่เก็บรวบรวมข้อมูลที่ต้องการและได้บันทึกข้อมูลนั้นเป็นไฟล์ข้อความ (text file) แล้วต่อไปเป็นการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิเคราะห์อาจวิเคราะห์ด้วยตนเอง หรือ ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่เรียกว่า Concordancing program หรือ Concordancer โดยทั่วไปโปรแกรมชนิดนี้จะนำค่าที่ท่านต้องการมาแสดงที่กลางหน้าจอทั้งหมดที่ค่านั้นปรากฏในชุดข้อมูลโดยจะเรียงลำดับตั้งแต่ครั้งแรกที่โปรแกรมตรวจพบไปจนถึงครั้งสุดท้าย และจะเรียงลำดับค่าที่พบจากบรรทัดบนสุดของหน้าจอลงไปตามลำดับจนถึงบรรทัดสุดท้าย ดังตัวอย่างในรูปที่ 1

Word	N	Context	W	Context
study	14	tested the hypothesis that processing style	L	
study	1	offers a brief exposition of individual use	1	
study	29	in 4 phases spanning 6 weeks. Individual	29	
study	48	tested the effects of culture and self-constr	48	
study	46	are focused on two main areas of verbal c	46	
study	45	comparative foreign studies involving exten	45	
study	51	investigated young adults' judgments regar	51	
study	55	of how attachments to celebrities can in	55	
study	46	IN = 143) were consistent with the heurist	46	
study	59	provided a multifactorial social assessment of	59	
study	45	explores the combined influence of numer	45	
study	68	conducted a multimethod multirater compo	68	
study	57	of self-construal measures with the L&M	57	
study	67	Scores on the TSI were not significantly	67	
study	30	formulated and tested a contextual model of	30	
study	114	examined the socialization experiences of R	114	
study	120	examines relationships among individual	120	
study	135	ports that messages used to elicit behav	135	
study	135	hypothesized that messages which evoke	135	
study	141	a pre-termed read a persuasive passage to	141	
study	144	tests the effect of long-term verbal	144	
study	144	in a developmental classroom. Development	144	
study	144	on human-animal interaction, the complex	144	
study	144	of telepresence	144	

รูปที่ 1 : ตัวอย่าง Concordance ของคำว่า study

จากรูปนี้ จะเห็นได้ว่าข้อความทั้งด้านซ้ายและด้านขวาของคำที่ท่านต้องการค้นหา (key word) ในแต่ละบรรทัดจะให้รายละเอียดและบริบท (context) ที่คำนั้นปรากฏ สำหรับวิธีที่สองซึ่งเป็นการวิเคราะห์ด้วยมือ นั้นผู้วิเคราะห์จะวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตนเอง ทั้งนี้เพราะการวิเคราะห์บางประเด็นนั้น ผู้วิจัยต้องใช้ดุลยพินิจและต้องตัดสินใจด้วยตนเอง เพราะหากจะวิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์ ผู้วิเคราะห์จะต้องไปกำหนดรหัส (code) หรือ แท็ก (label/tag) ให้กับข้อความทั้งหมด จึงจะสามารถใช้คอมพิวเตอร์ช่วยวิเคราะห์สิ่งที่ต้องการได้ เป็นต้นว่า หากท่านต้องการทราบว่าประโยคใดบ้างที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง (subjects) ในบทคัดย่อ (abstract) ท่านต้องกำหนดแท็กหรือรหัสให้กับทุกประโยคในแต่ละบทคัดย่อของชุดข้อมูล (corpus) ว่าประโยคใดให้ข้อมูลเรื่องใด รวมทั้งประโยคที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง และเมื่อต้องการทราบประโยคที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างจากทุกบทคัดย่อ ก็สามารถสั่งให้คอมพิวเตอร์ค้นหาประโยคที่ต้องการและให้นำประโยคเหล่านั้นมาแสดงที่หน้าจอทั้งหมดจากตัวอย่างนี้ จะเห็นได้ว่าในบางครั้งนั้นการวิเคราะห์ด้วยมืออาจสะดวกกว่าการวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์มีประโยชน์มาก โดยเฉพาะกับการวิเคราะห์รายละเอียดต่าง ๆ ต่อไปนี้

- การนับว่าคำใดเกิดขึ้นกี่ครั้ง
- การเรียงลำดับคำตามตัวอักษร
- การแสดงคำพร้อมบริบท
- การเชื่อมโยงระหว่างคำที่แสดงบนหน้าจอกับ text เดิม

2. ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลโดยไม่ใช้คอมพิวเตอร์ทำได้ง่าย แต่ใช้เวลามาก ขั้นตอนการวิเคราะห์อาจเริ่มจากการพิมพ์ข้อมูลที่เกิดขึ้นในไฟล์ข้อมูล จากนั้นผู้วิเคราะห์อ่านและวิเคราะห์ภาษาตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เช่นหากเป็นการวิเคราะห์สัมพันธสารบทคัดย่อของบทความวิจัยสาขาแพทยศาสตร์ ผู้วิเคราะห์อาจวิเคราะห์ลำดับขั้นตอนการเสนอ

หน่วยย่อย (move) ของบทคัดย่อว่ามีขั้นตอนการเสนอเนื้อหาอย่างไร เช่น ขั้นแรกอาจบอกวัตถุประสงค์ของการวิจัย จากนั้นเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือการวิจัย ผลการวิจัย สรุปผลการวิจัย และ/หรือการเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้ การที่จะทราบขั้นตอนดังกล่าวนี้ ผู้วิเคราะห์จะต้องพิจารณาตั้งแต่ประโยคแรกไปจนจบสัมพันธสารว่าแต่ละประโยคให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งใด

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มีขั้นตอนที่สำคัญหลายขั้นตอน ดังนี้

1. นำชุดข้อมูล (corpus) ที่เก็บอยู่ในไฟล์ข้อความ (text file) มาเปิดในโปรแกรม Concordancer อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ท่านควรทราบก็คือโปรแกรมชนิดนี้บางโปรแกรมรับไฟล์ขนาดใหญ่ได้ ในขณะที่บางโปรแกรมรับได้เฉพาะไฟล์ขนาดเล็กเท่านั้น นอกจากนี้ บางโปรแกรมนอกจากจะรับไฟล์ขนาดใหญ่ได้แล้วยังสามารถรับได้ครั้งละหลายไฟล์ ตัวอย่างเช่น โปรแกรม Concordance (Watts, 2004) ก็เป็นโปรแกรมหนึ่งที่สามารถรับไฟล์ขนาดใหญ่ได้ครั้งละหลายไฟล์

2. กำหนดคำสำคัญซึ่งที่ต้องการศึกษา (key word) จากนั้นให้ทำตามขั้นตอนการใช้โปรแกรม Concordancer แต่ละโปรแกรม ซึ่งแตกต่างกัน เช่น ถ้าใช้โปรแกรม Longman Mini-Concordancer ท่านต้องพิมพ์ key word ที่ต้องการ ในขณะที่โปรแกรม Concordance ของ Watts นั้น ท่านเพียงคลิกเมาส์ที่คำที่ต้องการ ซึ่งอยู่ด้านซ้ายสุดของหน้าจอโปรแกรมจะแสดงคำนั้นพร้อมด้วยบริบทดังตัวอย่างในรูปที่ 1

3. ผู้วิเคราะห์อาจศึกษาวิเคราะห์สิ่งที่ได้ข้อ 2 จากหน้าจอโดยตรง หรืออาจพิมพ์ออกทางเครื่องพิมพ์ (printer) เพื่อให้อ่านได้ง่ายขึ้น ตัวอย่างเช่น ท่านอาจศึกษาคำกริยาที่ตามหลัง was to ซึ่งใช้ในประโยคบอกวัตถุประสงค์ของการวิจัยว่ามีคำใดบ้าง หรือท่านอาจต้องการทราบว่าคำนามหน้า was to มีคำใดบ้าง ซึ่งหากเป็นการวิเคราะห์บทคัดย่อ (abstract) ท่านอาจพบว่ามีความต่อไปนี้เป็น purpose, aim, objective หรือ goal

4. หากท่านต้องการทราบความถี่ของคำใดคำหนึ่ง ท่านอาจต้องพิมพ์คำนั้น เพื่อให้โปรแกรม

แจ้งว่ามีค่านั้นปรากฏกี่ครั้ง ในขณะที่บางโปรแกรมอาจเรียงลำดับทุกค่าที่มีในชุดข้อมูล พร้อมกับความถี่ (frequency) ไว้ให้แล้ว นอกจากนี้ หากท่านต้องการศึกษารูปประโยคที่ใช้ในแต่ละส่วนย่อย (move) ท่านต้องพิมพ์หรือคลิกที่คำสำคัญที่ใช้ในประโยคที่ทำหน้าที่นั้น เช่น หากต้องการทราบรูปประโยคที่บอกวัตถุประสงค์ของการวิจัย ท่านอาจป้อนคำนามต่อไปนี้ คือ purpose, aim, objective, goal, study, research หรือ อาจป้อนคำกริยา เช่น investigate(d), examine(d), explore(d), determine(d), compare(d), test(ed) และ address(ed)

3. สถิติการวิจัย

เมื่อได้ข้อมูลมาเรียบร้อยแล้ว ท่านต้องนำข้อมูลดิบที่ได้ มาผ่านกระบวนการทางสถิติ ซึ่งอาจไม่จำเป็นต้องใช้สถิติระดับสูงเสมอไปสำหรับการวิจัยหรือการวิเคราะห์ภาษา สถิติที่มักใช้กันอยู่เสมอในการวิเคราะห์ภาษาได้แก่ค่าความถี่ (frequency) เช่น จำนวนคำ จำนวนประโยค และ จำนวนย่อหน้า นอกจากนี้ อาจมีการใช้ค่าร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ซึ่งล้วนเป็นสถิติเชิงพรรณนาหรือสถิติพรรณนา (descriptive statistics) ที่ท่านคุ้นเคยเท่านั้น อย่างไรก็ตาม หากท่านต้องการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม ท่านจำเป็นต้องใช้ t-test หรือ F-test ซึ่งเป็นสถิติเชิงอนุมาน หรือ สถิติอ้างอิง (inferential statistics)

4. การสรุปและการเสนอผลการวิจัย

หลังจากที่ท่านวิเคราะห์ข้อมูล หรือสาร (text) บันทึกลงข้อมูลดิบ (data) ที่ได้จากการวิเคราะห์ในรูปแบบฟอร์มที่ท่านสร้างขึ้น และได้นำข้อมูลดิบไปผ่านกระบวนการทางสถิติแล้ว ท่านต้องเสนอผลการวิเคราะห์แต่ละประเด็นที่ท่านศึกษา หลักสำคัญในการเสนอผลการวิเคราะห์ได้แก่การเสนอผลตามข้อมูลที่มีและเสนอตามกรอบของวัตถุประสงค์การวิจัยที่ท่านกำหนดไว้ตั้งแต่ต้น จากนั้นจึงเขียนออกมาเป็นผลการวิเคราะห์ หรือผลการศึกษาซึ่งเป็นข้อมูลที่ผ่านกระบวนการพิจารณาและพร้อมนำไปใช้

(information) ซึ่งควรนำเสนอทั้งในรูปแบบตาราง พร้อมด้วยคำบรรยายตาราง เช่นเดียวกับการเสนอผลการวิจัยทั่วไป

เครื่องมือการวิเคราะห์

เครื่องมือที่จะใช้ในการวิเคราะห์สัมพันธสาร มีทั้งแบบฟอร์มสำหรับบันทึกข้อมูลดิบ และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ซึ่งอาจแบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือ โปรแกรมสำหรับอำนวยความสะดวกหรือเตรียมข้อมูลและโปรแกรมสำหรับการวิเคราะห์ภาษา

เครื่องมือชนิดแรกเป็นโปรแกรมอำนวยความสะดวก เช่น โปรแกรม Microsoft Word ซึ่งใช้สำหรับพิมพ์ข้อความ (text) และสำหรับนับจำนวนคำ (word count) และโปรแกรม Microsoft Excel ซึ่งใช้สำหรับเตรียมข้อมูลเพื่อการคำนวณค่าสถิติต่าง ๆ นับตั้งแต่ค่าที่ได้จากสถิติพรรณนาไปจนถึงค่าสถิติอ้างอิงในโปรแกรม SPSS เช่น ค่าเฉลี่ย (mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ค่า t-test และ ค่า F-test

เครื่องมือชนิดที่สองเป็นโปรแกรมสำหรับการวิเคราะห์ภาษาโดยตรง คือโปรแกรม Concordancer ดังที่ได้กล่าวถึงมาบ้างแล้ว แต่โปรแกรมชนิดนี้มีจำนวนมาก วิธีใช้และการเสนอผลก็แตกต่างกันไปตามแต่ละโปรแกรม ดังนั้น ก่อนนำโปรแกรมใดมาใช้ท่านควรพิจารณาให้รอบคอบ สำหรับเหตุผลสำคัญที่ผู้เขียนนำโปรแกรม Concordance (Watts, 2004) มาเป็นตัวอย่างก็เพราะเป็นโปรแกรมที่ใช้ได้ผลดีโปรแกรมหนึ่ง และเป็นโปรแกรมที่ท่านสามารถ download จากอินเทอร์เน็ตได้ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย เพียงแต่จะใช้ได้เพียง 30 วันเท่านั้น

เครื่องมือชนิดที่สองอีกชนิดหนึ่งได้แก่แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ท่านออกแบบขึ้นเพื่อใช้บันทึกข้อมูล (datasheet) หลักสำคัญในการออกแบบแบบฟอร์มก็คือต้องออกแบบให้ตรงกับลักษณะข้อมูลที่จะบันทึกและให้สะดวกต่อการอ่านข้อมูล นอกจากนี้ ท่านควรพิจารณาการเสนอตัวแปรต้นและตัวแปรตามด้วย เช่น ตัวแปรต้นอาจใช้แกน X ส่วนตัวแปรตามอาจใช้แกน Y

การนำผลการวิเคราะห์มาใช้

ได้กล่าวไปบ้างแล้วว่า การวิเคราะห์สัมพันธสาร จะช่วยให้ท่านพัฒนาความรู้ทางภาษาให้เพิ่มขึ้น จากเดิม อย่างไรก็ตาม หลังการวิเคราะห์แล้วท่าน ควรนำความรู้ที่ได้นั้นมาทำให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน และเพื่อนร่วมงานด้วย การนำผลการวิเคราะห์ภาษา มาใช้ทำได้หลายวิธีดังนี้

1. นำมาสร้างแบบฝึกหัด

ความรู้ที่ได้จากการศึกษาและวิเคราะห์ สัมพันธสารอาจนำมาสร้างแบบฝึกหัด ทั้งแบบ ฝึกหัดที่เกี่ยวกับข้อความระดับสัมพันธสาร ส่วนย่อย ของสัมพันธสาร โครงสร้างประโยค และศัพท์ที่ใช้ใน แต่ละส่วนของสัมพันธสาร เช่น เมื่อท่านวิเคราะห์ สัมพันธสารความนำ (introduction) ท่านอาจให้ ผู้เรียนเรียงลำดับส่วนย่อยของความนำ ในลักษณะ เดียวกับแบบฝึกหัดที่เรียกว่า jumbled sentences เพียงแต่แบบฝึกหัดในระดับสัมพันธสารจะไม่ใช้การ เรียงประโยค แต่เป็น jumbled moves อย่างไรก็ตาม หากจะเจาะลึกลงไปถึงส่วนย่อย (move) ก็อาจเป็น jumbled sentences ได้เช่นกัน และแบบฝึกหัด ในระดับที่เล็กลงไปอีกอาจให้ผู้เรียนเติมคำ หรือ วลี เช่น อาจให้ผู้เรียนเติมคำกริยาที่ใช้ในประโยคเสนอ ผลการวิจัยที่ผ่านมาและในประโยคบอกวัตถุประสงค์ ของการวิจัย หรือ อาจให้ผู้เรียนแก้ไขประโยคที่ผิด ไวยากรณ์ แต่ให้ระลึกลักษณะว่าส่วนเล็กๆ เหล่านี้ จะต้องประกอบกันเป็นสัมพันธสารไม่ใช่เป็น แบบ ฝึกหัดที่สอนเฉพาะประเด็นเดียว ๆ เท่านั้น

2. นำมาสร้างเอกสารเสริมบทเรียน

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์สัมพันธสาร อาจนำ มาสร้างสื่อการสอน (teaching materials) ที่ผู้สอน ใช้ในการสอน หรือสื่อการเรียนรู้ (learning materials) ที่ผู้เรียนใช้เรียนด้วยตนเอง แต่สิ่งสำคัญที่ควรพิจารณา ในเรื่องนี้ก็คือโดยปกติแล้วเหตุผลสำคัญที่ผู้สอน สร้างเอกสารเสริม (supplement) ก็เพราะบทเรียนหลัก อาจมีเนื้อหาไม่เพียงพอ หรือบทเรียนยากหรือง่าย เกินไป ดังนั้น ท่านควรพิจารณาด้วยว่าท่านจะ สร้างเอกสารเสริมด้วยเหตุผลใด และควรนำความรู้

เกี่ยวกับสัมพันธสารมาประกอบการพิจารณาด้วยจึงจะ สามารถออกแบบและสร้างเอกสารเสริมได้ดียิ่งขึ้น

3. นำมาสร้างบทเรียนหรือแบบเรียน

ความรู้ที่ได้จากการศึกษาและวิเคราะห์ สัมพันธสารอาจนำมาสร้างบทเรียนหรือแบบเรียน ผู้เขียนเองก็มีประสบการณ์ในการสร้างบทเรียน ในลักษณะนี้ด้วยเช่นกัน ทั้งนี้เพราะผู้เขียนต้องการ จะสอนการเขียนบทความวิจัยทางการแพทย์และ สาขาที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นจึงต้องทำการวิเคราะห์ส่วน ประกอบสำคัญของบทความวิจัยในวารสารต่าง ๆ ซึ่งก็คือการวิเคราะห์สัมพันธสารในบทความวิจัยนั่นเอง จากนั้นจึงวิเคราะห์สัมพันธสารแต่ละสัมพันธสาร โดยวิเคราะห์หน้าที่ด้านการสื่อความหมาย (communicative function) ของสัมพันธสารและวิเคราะห์ส่วน ย่อยของสัมพันธสาร ไปจนถึงการศึกษาวิเคราะห์ รูปแบบประโยคและศัพท์ที่ใช้ในแต่ละส่วนย่อย อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนต้องศึกษาการเขียนรายงานการวิจัย ประกอบไปด้วย จึงสามารถเขียนแบบเรียนเรื่อง การอ่านและการเขียนบทความวิจัยได้สำเร็จและ ได้ใช้จริงในการสอน

การเผยแพร่ความรู้ที่ได้จากการวิจัย

ผลการวิเคราะห์สัมพันธสารมีประโยชน์อย่างยิ่ง ดังนั้น นอกจากการนำความรู้ที่ได้มาใช้ในการกับ บทเรียนแล้ว ท่านควรนำผลการวิจัยมาเผยแพร่สู่ สังคมวิชาการ การเผยแพร่อาจทำได้หลายรูปแบบ เช่น อาจจัดประชุมเพื่อเสนอผลการวิจัย (forum) เพื่อ ที่จะรับฟังความคิดเห็นจากเพื่อนร่วมงานและเพื่อน ร่วมวิชาชีพ การจัดประชุมลักษณะนี้อาจจัดภายใน หน่วยงานหรืออาจเปิดกว้างสำหรับผู้สนใจอื่นๆ ข้อมูลป้อนกลับและความคิดเห็นที่ได้รับจากการประชุม จะช่วยให้ผู้วิเคราะห์สามารถปรับปรุงข้อบกพร่อง ต่างๆ โดยเฉพาะวิธีการนำเสนอและการอภิปราย ผลการวิเคราะห์วิจัย

นอกจากนี้ท่านอาจเผยแพร่งานวิเคราะห์ของท่าน ด้วยการเขียนบทความวิจัย ซึ่งอาจเป็นบทความวิจัย สำหรับวารสารที่เสนอทางอินเทอร์เน็ตหรือวารสาร ในรูปแบบปกติที่เราคุ้นเคย

สรุป

งานเขียนหรือข้อความต่อเนื่อง (text) มีหลากหลายชนิด (genre/text type) เช่น บทความวิชาการ จดหมายเชิญประชุมผู้ถือหุ้น บทสรุปสำหรับผู้บริหาร (executive summary) ข่าว และโฆษณา งานเขียนหรือข้อความต่อเนื่องแต่ละชนิดมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนว่าต้องการให้ผู้อ่านทราบสิ่งใดหรือมีการตอบสนองอย่างไร เช่น บทความวิจัยก็ต้องให้รายละเอียดที่สำคัญเกี่ยวกับการวิจัย โดยเฉพาะการให้รายละเอียดเกี่ยวกับความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วิธีวิจัย ผลการวิจัย และสรุปและอภิปรายผล สำหรับงานเขียนที่เป็นบทสรุปสำหรับผู้บริหาร ก็ต้องช่วยให้ผู้บริหารเข้าใจสาระสำคัญของเรื่องที่ต้องพิจารณาและตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว เช่น ต้องทราบว่าต้องพิจารณาเรื่องใด ประเด็นที่ต้องพิจารณาคืออะไร และจะต้องตัดสินใจอย่างไร เช่น จะอนุมัติหรือไม่อนุมัติโครงการ หรือจะให้ชะลอโครงการ และในกรณีของงานเขียนที่เป็นข้อความโฆษณาก็จะมุ่งให้ข้อมูลสำคัญหรือจุดขายของสินค้าหรือบริการที่เสนอนอกจากนี้ ข้อความโฆษณายังต้องการให้ผู้อ่านสนใจสินค้าหรือบริการ และที่สำคัญที่สุดก็คือต้องการให้ผู้อ่านซื้อสินค้าหรือบริการนั้น

ในการสอนภาษา ผู้สอนควรมีความรู้เกี่ยวกับสัมพันธสาร และสามารถวิเคราะห์สัมพันธสาร เพราะความรู้ในหลายเรื่องหลายประเด็นจะได้มาจากการวิเคราะห์วิจัยเท่านั้น นอกจากนี้การวิเคราะห์สัมพันธสารจะช่วยให้ผู้สอนมีความรู้เพิ่มขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะทราบลักษณะโดยรวมของสัมพันธสาร หน่วยย่อย และรายละเอียดภายในแต่ละหน่วยย่อยของแต่ละสัมพันธสาร เช่น รูปประโยคสำคัญ ศัพท์ กาล รวมไปถึงคำปรากฏร่วม (collocation) ซึ่งมักใช้ร่วมกันในแต่ละหน่วยย่อย ผลที่ได้จากการวิเคราะห์สัมพันธสารอาจนำมาสร้างแบบฝึกหัด หรือบทเรียน ใดๆก็ตาม บทความเรื่องนี้เป็นเพียงความรู้เบื้องต้นเท่านั้น ท่านควรศึกษาเพิ่มเติมจากหนังสือเกี่ยวกับการวิเคราะห์สัมพันธสาร และงานวิจัยเกี่ยวกับสัมพันธสาร

เอกสารอ้างอิง

- ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. **ศัพท์ภาษาศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**, กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน
- Coulthard, Malcolm. 2001. On Analysing and Evaluating Written Text. In Malcolm Coulthard (Ed.), **Advances in Written Text Analysis**, London: Routledge.
- Crystal, David. 2005. **The Cambridge Encyclopedia of the English Language** (2nd ed.), Cambridge: Cambridge University Press.
- Peters, Pam. 2004. **The Cambridge Guide to English Usage**, Cambridge: Cambridge University Press.
- Richards, Jack C, John Platt and Heidi Platt. 1992. **Longman Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics** (2nd ed.), Essex, England: Longman.
- Swales, John. 1990. **Genre Analysis: English in Academic and Research Settings**, Cambridge: Cambridge University Press.
- Tribble, Chris and Glyn Jones. 1990. **Concordances in the Classroom: A Resource Book for Teachers**. Essex, England: Longman.
- Watts, J.R.C. 2004. **Concordance**, <http://www.concordance.uk/> (March, 2006).

การประเมินผลบทเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษวิชาชีพทางศิลปะ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พูลสุข รัตโนทยานนท์

ความนำ

รายวิชาภาษาอังกฤษวิชาชีพทางศิลปะ (5500-294 : English for Arts Professions) เป็นรายวิชาเลือกวิชาหนึ่งของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเปิดสอนให้นักศึกษาคณะศิลปศาสตรบัณฑิตทุกคน เพื่อตอบสนองนโยบายของสถาบันภาษาในการสนับสนุนให้นักศึกษามีโอกาสศึกษาหาความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวางมากขึ้น และเพิ่มพูนความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานซึ่งเป็นรายวิชาบังคับ

รายวิชาภาษาอังกฤษวิชาชีพทางศิลปะนี้เปิดสอนเป็นครั้งแรกในปีการศึกษา 2536 เฉพาะภาคปลาย สำหรับนิสิตชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป ที่สอบผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I และ II (5500-115 : Foundation English I และ 5500-116 : Foundation English II)

กล่าวโดยทั่วไปแล้ว บทเรียนในรายวิชาต่างๆ นั้นถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบหลักในการเรียนการสอน Tomlinson (1998) กล่าวถึงลักษณะของบทเรียนที่ดีว่าควรมีความหลากหลาย มีความแปลกใหม่ มีการนำเสนอที่น่าสนใจ มีเนื้อหาที่ผู้เรียนสนใจ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พูลสุข รัตโนทยานนท์

- อ.บ. (ภาษาอังกฤษ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อ.ม. (ภาษาศาสตร์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Cert. in Commerce, Morley College, England
- Cert. in English, R.S.A., England
- Cert. in English, Cambridge, England

ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้เขียนหนังสือ เรื่อง “English for Arts Professions” และ “Developing Reading Skills” มีประสบการณ์การสอนที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 และมีความสนใจทางการเรียนการสอน และการวิจัยทางด้านภาษาอังกฤษ

และให้โอกาสผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ บทเรียนที่ดีควรเป็นบทเรียนที่ช่วยในการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยตรง บทเรียนควรช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความมั่นใจ โดยมีกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถและไม่ง่ายเกินไป ทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์และทักษะการวิเคราะห์ และบทเรียนควรนำเสนอภาษาที่ใช้จริง (authentic) เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เห็นลักษณะของภาษาตามที่มีการใช้จริง ซึ่งมีความหลากหลายและแตกต่างจากภาษาที่พบในหนังสือที่เขียนขึ้นเฉพาะเพื่อสอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป

การที่จะให้ได้มาซึ่งบทเรียนที่ดีและเหมาะสมกับผู้เรียนนั้น การประเมินผลบทเรียนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะการประเมินจะช่วยตอบคำถามว่าบทเรียนใดช่วยในการเรียนรู้ของผู้เรียน (Weir and Roberts, 1994) ดังนั้นการประเมินผลบทเรียนจึงควรกระทำหลังจากที่ได้ใช้บทเรียนไปแล้วระยะหนึ่ง เพื่อที่ผู้สอนจะได้ข้อมูลในการกำหนดว่าบทเรียนเหล่านั้นใช้ได้ผลหรือไม่ ควรจะใช้ต่อไปหรือไม่ กิจกรรมการเรียนรู้ใดที่ประสบผลสำเร็จ กิจกรรมใดที่ไม่ประสบผลสำเร็จ และจะปรับปรุงอย่างไรในการที่จะทำให้บทเรียนมีประสิทธิภาพสำหรับใช้ในอนาคต่อไป (Ellis, 1997:37)

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา สถาบันภาษามิงงานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินผลบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อาทิเช่น งานของ ภัสสร สิงคาลวณิช ที่ได้ทำการประเมินผลบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษบัณฑิตศึกษาทางด้านสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในภาคปลายปีการศึกษา 2544 พบว่า บทเรียนสามารถสนองความต้องการของผู้เรียนได้ และโดยรวมผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์รายวิชา โดยสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ผู้เรียนพอใจกับเนื้อหาบทเรียน ได้เรียนรู้ในสิ่งที่คาดหวัง ได้พัฒนาทักษะในการเรียนของตนในระดับที่น่าพอใจ เห็นประโยชน์จากบทเรียน และมีความสนใจในเนื้อหาซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับความต้องการและการนำไปใช้จริงของผู้เรียน (ภัสสร สิงคาลวณิช 2545-2546)

ในปี 2547 สุพัฒน์ สุกมลสันต์ ได้ทำการประเมินผลความต่อเนื่องและความเหมาะสมของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในคณะต่างๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ในด้านของหลักสูตรมีความเหมาะสมค่อนข้างมาก กล่าวคือ เนื้อหามีความยากง่ายในระดับที่เหมาะสม มีความน่าสนใจ มีประโยชน์ และเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนค่อนข้างมาก มีวิธีการเรียนการสอนเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน มีกิจกรรมการเรียนการสอนเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ มีประโยชน์และเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนในระดับค่อนข้างมาก (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2547)

นอกจากนี้ สาวิตรี วุฒิคะโร ได้ทำการประเมินผลความต่อเนื่อง และความเหมาะสมของหลักสูตรวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษที่ใช้ในคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า เมื่อพิจารณาภาพรวมพลวิสัยส่วนใหญ่มีความเห็นว่าหลักสูตรมีความเหมาะสมค่อนข้างมาก ความต่อเนื่องของหลักสูตรมีค่อนข้างมาก และความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนกับปัจจัยต่างๆ มีค่อนข้างมาก (สาวิตรี วุฒิคะโร, 2548)

ดังนั้นในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นผู้รับผิดชอบการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษวิชาชีพทางศิลปะ จึงได้ทำการประเมินผลบทเรียนในรายวิชานี้ขึ้นในปีการศึกษา 2547 ตามแนวคิดของ Ellis (1997) เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อบทเรียนในรายวิชานี้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาบทเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการประเมินผลบทเรียนที่ใช้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษวิชาชีพทางศิลปะ สำหรับนิสิตทุกคนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์หลัก 4 ประการคือ

1. เพื่อประเมินผลบทเรียนใน 5 ด้าน คือ
 - 1.1 ความยาก
 - 1.2 ความน่าสนใจ
 - 1.3 ความเหมาะสม

- 1.4 ปริมาณ
- 1.5 ประโยชน์
2. เพื่อศึกษาว่าบทเรียนสนองความต้องการของผู้เรียนได้มากน้อยเพียงใด
3. เพื่อศึกษาเจตคติโดยรวมของผู้เรียนที่มีต่อการเรียน
4. เพื่อนำเสนอแนวทางที่จะปรับปรุงและพัฒนาบทเรียนต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

การประเมินผลบทเรียนรายวิชานี้มีขอบเขตดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาโดยรวมของบทเรียน (content)
2. กิจกรรมก่อนบทอ่าน (warm-up, pre-reading activities)
3. บทอ่าน (reading text)
4. แบบฝึกหัดประกอบการอ่าน (during reading exercises)
5. กิจกรรมหลังบทอ่าน (post-reading activities)
6. แบบฝึกหัดเรียนรู้ (learning materials)

เนื้อหาของบทเรียนในรายวิชานี้

เนื่องจากแหล่งที่มาของเนื้อหาบทเรียนนำมาจากตำรา บทความ วารสาร และสิ่งพิมพ์อื่นๆ ภาษาที่ปรากฏในบทเรียนจึงเป็นภาษาที่มีการใช้จริง บทเรียนในรายวิชานี้มี 6 บท ได้แก่

1. Entertainment
2. Famous People
3. Fine & Applied Arts and Technology
4. Fine & Applied Arts in the World
5. Thai Art
6. The Art of Making a Presentation

รูปแบบการประเมินผล

ในการประเมินผลบทเรียนครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามแนวความคิดของ Ellis (1997) คือ ประเมินแบบย้อนหลัง โดยเน้นที่ผู้เรียน (Student-based evaluation) เพื่อพิจารณาว่าวัสดุการสอนใช้ได้ผลดีหรือไม่ และเพื่อศึกษาเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียน ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้น 1 ชุด เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนหลังเรียนจบแต่ละบท แบบสอบถามชุดนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นแบบเลือกตอบ โดยมีคำตอบแบบมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ และส่วนที่ 2 เป็นคำถามแบบปลายเปิด ซึ่งถามความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียนโดยทั่วไป

เกณฑ์การประเมินผล

การประเมินผลครั้งนี้ใช้แบบสอบถามแบบมาตรวัด 5 ระดับ ซึ่งสามารถแปลความของค่ามัธยฐานเลขคณิต (arithmetic mean) ได้ดังนี้ คือ

0.00 – 1.50	น้อยที่สุด
1.51 – 2.50	น้อย
2.51 – 3.50	ปานกลาง

3.51 – 4.50	มาก
4.51 – 5.00	มากที่สุด

ข้อจำกัดในการวิจัย

ในการประเมินครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาถึงความแตกต่างทางด้านเพศ อายุ ชั้นปี คณะ และภูมิภาคหลังทางการศึกษา รวมทั้งระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนิสิตที่ให้ข้อมูลสำหรับการประเมิน

ข้อตกลงเบื้องต้น

นิสิตตอบแบบสอบถามด้วยความจริงใจ และตรงตามความเป็นจริงเพราะแบบสอบถามไม่มีข้อความใดที่จะทำให้เกิดผลเสียแก่นิสิตและไม่มีผลเสียใดๆ ต่อการเรียนรายวิชาดังกล่าว แต่ข้อมูลที่ได้รับจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้รับผิดชอบรายวิชาและผู้สอนจะได้ทราบข้อดี ข้อบกพร่อง ความเหมาะสม และประโยชน์ ของบทเรียนในรายวิชานี้ เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการพัฒนาบทเรียนให้ดียิ่งขึ้น
2. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ มีประโยชน์สำหรับการปรับปรุงบทเรียนรายวิชานี้ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น
3. นิสิตจะได้เรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจ
4. ผลการวิจัยนี้สามารถใช้เป็นแนวทางในการวิจัยประเมินผลบทเรียนรายวิชาอื่นๆ ต่อไป

วิธีการประเมินผล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

ประชากรและพลวิจัย

ก. ประชากร

ประชากรของการประเมินผลคือ นิสิตชั้นปีที่ 2-4 จากทุกคณะที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชานี้ ซึ่งเป็นวิชาเลือกของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในภาคปลาย ปีการศึกษา 2547 จำนวน 23 คน โดยให้ตอบแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อบทเรียนหลังเรียนจบบทเรียนแต่ละบท

ข. พลวิจัย

จากนิสิตจำนวน 23 คน เมื่อกำหนดให้ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มไม่เกินร้อยละ 5 และความเชื่อถือได้ร้อยละ 95 ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างอย่างง่ายเพื่อการวิจัยที่เหมาะสม จึงได้กลุ่มพลวิจัยจำนวน 21 คน (Krejcie and Morgan, 1970:607)

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียน 1 ชุด มี 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 : คำถามแบบเลือกตอบ ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ

1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
2. ข้อมูลเพื่อการประเมินผลบทเรียนแต่ละบทเป็นแบบ Likert scale ที่มี 5 ระดับคือ ความยาก ความน่าสนใจ ความเหมาะสม ปริมาณ และประโยชน์

ส่วนที่ 2 : คำถามแบบปลายเปิด (open-ended question) เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

แบบสอบถามนี้มีค่าความตรงเชิงเนื้อหา (I-O index) = 0.87 และค่าความเที่ยงแบบ Cronbach's alpha = 0.95

การเก็บรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. แจกแบบสอบถามให้ผู้เรียนรายวิชานี้แสดงความคิดเห็น หลังจากเรียนบทเรียนจบแต่ละบท
2. นำแบบสอบถามมาเตรียมข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์อ่านผลการตอบของผู้เรียนแต่ละคน
3. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) version 11.50
4. ผู้วิจัยทำการรวบรวมและสรุปผลข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายเปิดที่เป็นความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การประเมินผลบทเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น เป็นหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของผู้สอนทุกคนดังที่ McDonough and Shaw (1993:63) ได้กล่าวไว้ว่า “The ability to evaluate teaching materials effectively is a very important professional activity for all ELT teachers.”

J.Thomas Hastings (1965:27) ได้แบ่งจุดประสงค์ของการประเมิน ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. เพื่อรวบรวมข้อมูลสำหรับใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ในการที่จะปรับปรุงบทเรียนและวิธีการ (revision of materials and methods) ถ้าปราศจากข้อมูลย้อนกลับนี้แล้ว การตัดสินใจที่จะปรับปรุงบทเรียนหรือไม่ หรือจะปรับปรุงบทเรียนอย่างไรจะขึ้นอยู่กับความรู้สึกร่วมกันของผู้เกี่ยวข้องเท่านั้น
2. เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจเพื่อพัฒนาเนื้อหาของบทเรียนทั้งหมด (adoption of course-content-improvement packages)

Ellis (1997) ได้แบ่งการประเมินบทเรียนเป็น 2 ประเภทคือ การประเมินแบบทำนาย (predictive evaluation) และการประเมินแบบย้อนหลัง (retrospective evaluation)

การประเมินแบบทำนาย (predictive evaluation) เป็นการประเมินเพื่อช่วยให้ผู้สอนหรือผู้เกี่ยวข้องตัดสินใจเลือกวัสดุการสอนที่เหมาะสม

การประเมินแบบย้อนหลัง (retrospective evaluation) เป็นการประเมินเพื่อใช้ในการพิจารณาว่าวัสดุการสอนที่ใช้แล้วนั้นได้ผลดีหรือไม่ การประเมินแบบนี้มีความสำคัญมากเพราะช่วยให้ผู้สอนตัดสินใจว่าบทเรียนและกิจกรรมใดใช้ได้ผลจริง ส่วนที่ไม่ได้ผลควรปรับเปลี่ยนอย่างไรให้ดีขึ้น การประเมินแบบนี้ยังเป็นการทดสอบประสิทธิภาพของการประเมินแบบทำนายอีกด้วย

การประเมินแบบย้อนหลังนี้สามารถทำได้ทั้งในระดับมหภาคเพื่อประเมินบทเรียนทั้งหมด และในระดับจุลภาค โดยการเลือกกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งในบทเรียนมาทำการประเมินโดยละเอียด

การประเมินแบบย้อนหลังนี้มี 3 วิธี ได้แก่

1. การประเมินโดยเน้นที่ผู้เรียน (student-based evaluation) เพื่อศึกษาเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนและเพื่อสำรวจความเห็นของผู้เรียนว่ามีความพอใจกับบทเรียนและกิจกรรมหรือแบบฝึกหัดหรือไม่ และคิดว่าบทเรียนเป็นประโยชน์หรือไม่ ถ้าผู้เรียนมีความสนุกสนาน พอใจ และเห็นว่ามีความเป็นประโยชน์ก็แสดงว่าบทเรียนนั้นใช้ได้ผล การประเมินวิธีนี้ทำได้โดยใช้การตอบแบบสอบถาม

หรือสัมภาษณ์ผู้เรียน เป็นการประเมินที่ทำได้ง่ายที่สุด

2. การประเมินโดยเน้นที่ผล (response-based evaluation) หมายถึงการประเมินที่ดูผลลัพธ์ขั้นสุดท้าย (product) และกระบวนการ (process) ที่เกิดขึ้น โดยที่ผู้สอนอาจใช้วิธีสังเกตผู้เรียนขณะที่ทำกิจกรรม หรือใช้วิธีจัดบันทึกปฏิกิริยาของผู้เรียนเพื่อการวิเคราะห์ขั้นต่อไป อนึ่งถึงแม้ว่าการประเมินวิธีนี้จะใช้เวลามาก แต่จะได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการที่จะตัดสินใจว่ากิจกรรมใดประสบความสำเร็จ
3. การประเมินโดยเน้นการเรียนรู้ (learning-based evaluation) เป็นการประเมินเพื่อดูว่าผู้เรียนได้พัฒนาทักษะและกลวิธีในการเรียนขึ้นหรือไม่ การประเมินแบบนี้ซับซ้อนที่สุด เพราะผู้ประเมินจำเป็นต้องรู้ถึงความรู้ความสามารถของผู้เรียนทั้งก่อนและหลังการเรียน

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการประเมินผลรายวิชาต่างๆ มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อกระบวนการเรียนการสอน เนื่องจากการประเมินเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนมากยิ่งขึ้นและผลที่ได้จากการประเมินสามารถนำมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้ (Wheeler, 1983:30)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 : คำถามแบบเลือกตอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษวิชาชีพทางศิลปะ ในแต่ละบทมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 : ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียน บทที่ 1 : Entertainment

	หัวข้อคำถามในแบบสอบถามความคิดเห็น	เนื้อหาโดยรวมของบทเรียน		กิจกรรมก่อนบทอ่าน		บทอ่าน		แบบฝึกหัดประกอบการอ่าน		กิจกรรมหลังบทอ่าน		แบบฝึกหัดเรียนรู้	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1	ความยาก	3.24	.62	3.10	.54	3.19	.60	3.38	.67	3.05	.51	2.80	.62
2	ความน่าสนใจ	4.54	.73	3.86	.91	3.95	.74	3.95	.80	3.95	.76	3.55	.89
3	ความเหมาะสม	-	-	3.71	1.06	4.54	.73	3.90	.89	3.95	.83	3.85	.88
4	ปริมาณ	3.29	.64	3.30	.47	3.29	.64	3.33	.58	3.30	.57	3.15	.49
5	ประโยชน์	-	-	3.90	1.02	4.10	.77	4.59	.75	4.00	.86	4.05	.76

*เกณฑ์การประเมินผล 0.00-1.50=น้อยที่สุด 1.51-2.50=น้อย 2.51-3.50=ปานกลาง 3.51-4.50=มาก 4.51-5.00=มากที่สุด

เมื่อวิเคราะห์จากข้อมูลของตารางที่ 1 นี้ สามารถสรุปได้ว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อบทเรียนนี้ในระดับปานกลาง ถึงมากที่สุด กล่าวคือ ความน่าสนใจของเนื้อหาโดยรวมของบทเรียน ความเหมาะสมของบทอ่าน และประโยชน์ของแบบฝึกหัดประกอบการอ่านอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.54, S.D.=.73 ถึง $\bar{X}$ =4.59, S.D.=.75) ส่วนกิจกรรมอื่นๆ อยู่ในระดับมากที่สุดทั้งหมด ($\bar{X}$ =3.55, S.D.=.89 ถึง $\bar{X}$ =4.10, S.D.=.77) ส่วนความยาก และปริมาณของทุกกิจกรรมจะอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =2.80, S.D.=.62 ถึง $\bar{X}$ =3.38, S.D.=.67)

ตารางที่ 2 : ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียน บทที่ 2 : Famous People

	หัวข้อคำถามในแบบสอบถามความคิดเห็น	เนื้อหาโดยรวมของบทเรียน		กิจกรรมก่อนบทอ่าน		บทอ่าน		แบบฝึกหัดประกอบ การอ่าน		กิจกรรมหลังบทอ่าน		แบบฝึกหัดเรียนรู้	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1	ความยาก	3.58	.51	3.24	.54	3.53	.60	3.38	.74	3.19	.60	3.19	.75
2	ความน่าสนใจ	3.81	.81	3.76	.70	3.62	.80	3.76	.83	3.67	.66	3.58	.59
3	ความเหมาะสม	-	-	3.62	.74	3.90	.70	3.76	.83	3.81	.68	3.52	.75
4	ปริมาณ	3.52	.68	3.29	.46	3.58	.68	3.40	.60	3.29	.46	3.05	.59
5	ประโยชน์	-	-	3.81	.60	3.90	.70	3.75	.72	3.62	.74	3.57	.68

*เกณฑ์การประเมินผล 0.00-1.50=น้อยที่สุด 1.51-2.50=น้อย 2.51-3.50=ปานกลาง 3.51-4.50=มาก 4.51-5.00=มากที่สุด

จากข้อมูลตารางที่ 2 นี้ สรุปได้ว่า เกือบทุกกิจกรรมในบทเรียนบทนี้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =3.52, S.D.=.68 ถึง $\bar{X}$ =3.90, S.D.=.70) ส่วนความยากและปริมาณของกิจกรรมก่อนบทอ่าน แบบฝึกหัดประกอบการอ่าน กิจกรรมหลังบทอ่าน และแบบฝึกหัดเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =3.05, S.D.=.59 ถึง $\bar{X}$ =3.40, S.D.=.60)

ตารางที่ 3 : ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียน บทที่ 3 : Fine & Applied Arts and Technology

	หัวข้อคำถามในแบบสอบถามความคิดเห็น	เนื้อหาโดยรวมของบทเรียน		กิจกรรมก่อนบทอ่าน		บทอ่าน		แบบฝึกหัดประกอบ การอ่าน		กิจกรรมหลังบทอ่าน		แบบฝึกหัดเรียนรู้	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1	ความยาก	3.71	.78	3.35	.81	3.95	.92	3.86	.85	3.45	.60	3.24	.62
2	ความน่าสนใจ	4.54	.91	3.80	.70	4.50	.89	3.96	1.02	3.80	.70	3.67	.80
3	ความเหมาะสม	-	-	4.05	.76	4.59	.81	3.95	.86	3.85	.75	3.76	.89
4	ปริมาณ	4.05	.86	3.50	.76	3.95	.80	3.86	.73	3.40	.60	3.38	.67
5	ประโยชน์	-	-	4.05	.94	4.05	.97	4.63	.68	4.51	.81	3.95	.80

*เกณฑ์การประเมินผล 0.00-1.50=น้อยที่สุด 1.51-2.50=น้อย 2.51-3.50=ปานกลาง 3.51-4.50=มาก 4.51-5.00=มากที่สุด

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตารางที่ 3 นี้ สรุปได้ว่า ความเหมาะสมของบทอ่าน ความน่าสนใจของเนื้อหา โดยรวมของบทเรียน และประโยชน์ของกิจกรรมหลังบทอ่าน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.51, S.D.=.81 ถึง $\bar{X}$ =4.59, S.D.=.81) และความยากและปริมาณของแบบฝึกหัดเรียนรู้ กิจกรรมก่อนบทอ่านและของกิจกรรมหลังบทอ่านอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =3.24, S.D.=.62 ถึง $\bar{X}$ =3.50, S.D.=.76) ส่วนกิจกรรมอื่นๆ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =3.67, S.D.=.80 ถึง $\bar{X}$ =4.50, S.D.=.89)

ตารางที่ 4 : ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียน บทที่ 4 : Fine & Applied Arts in the World

	หัวข้อคำถามในแบบสอบถามความคิดเห็น	เนื้อหาโดยรวมของบทเรียน		กิจกรรมก่อนบทอ่าน		บทอ่าน		แบบฝึกหัดประกอบ การอ่าน		กิจกรรมหลังบทอ่าน		แบบฝึกหัดเรียนรู้	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1	ความยาก	3.38	.50	3.19	.81	3.29	.64	3.35	.59	2.95	.78	2.90	.55
2	ความน่าสนใจ	3.71	.56	3.29	.64	3.58	.81	3.60	.68	3.26	.81	3.10	.72
3	ความเหมาะสม	-	-	3.58	.51	3.86	.65	3.57	.81	3.68	1.00	3.55	.75
4	ปริมาณ	3.33	.58	3.05	.67	3.40	.50	3.33	.73	3.21	.79	2.95	.51
5	ประโยชน์	-	-	3.53	.58	3.71	.72	3.62	.74	3.26	.81	3.25	.72

*เกณฑ์การประเมินผล 0.00-1.50=น้อยที่สุด 1.51-2.50=น้อย 2.51-3.50=ปานกลาง 3.51-4.50=มาก 4.51-5.00=มากที่สุด

จากข้อมูลตารางที่ 4 สรุปได้ว่าความน่าสนใจ ความเหมาะสม และประโยชน์ของเกือบทุกกิจกรรมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =3.53, S.D.=.58 ถึง $\bar{X}$ =3.86, S.D.=.65) ส่วนกิจกรรมอื่นๆ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =2.90, S.D.=.55 ถึง $\bar{X}$ =3.40, S.D.=.50)

ตารางที่ 5 : ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียน บทที่ 5 : Thai Art

	หัวข้อคำถามในแบบสอบถามความคิดเห็น	เนื้อหาโดยรวมของบทเรียน		กิจกรรมก่อนบทอ่าน		บทอ่าน		แบบฝึกหัดประกอบ การอ่าน		กิจกรรมหลังบทอ่าน		แบบฝึกหัดเรียนรู้	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1	ความยาก	3.68	.50	3.14	.36	3.38	.50	3.48	.51	3.21	.54	3.14	.36
2	ความน่าสนใจ	4.10	.70	3.86	.57	3.95	.50	3.86	.79	3.74	.81	3.95	.59
3	ความเหมาะสม	-	-	3.90	.62	3.95	.67	3.95	.67	3.47	.70	3.81	.68
4	ปริมาณ	3.67	.58	3.48	.51	3.52	.60	3.71	.64	3.26	.45	3.29	.56
5	ประโยชน์	-	-	4.05	.59	4.05	.59	4.05	.56	3.89	.66	3.81	.81

*เกณฑ์การประเมินผล 0.00-1.50=น้อยที่สุด 1.51-2.50=น้อย 2.51-3.50=ปานกลาง 3.51-4.50=มาก 4.51-5.00=มากที่สุด

จากข้อมูลตารางที่ 5 สามารถสรุปได้ว่าความยาก ความน่าสนใจ และปริมาณของเนื้อหาโดยรวมของบทเรียนอยู่ในระดับมากทั้งหมด ($\bar{X}$ =3.67, S.D.=.58 ถึง $\bar{X}$ =4.10, S.D.=.70) และข้ออื่นๆ ของทุกกิจกรรมจะอยู่ในระดับมากเช่นกัน ($\bar{X}$ =3.52, S.D.=.60 ถึง $\bar{X}$ =4.05, S.D.=.59) ส่วนความยากและปริมาณของทุกกิจกรรมจะอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =3.14, S.D.=.36 ถึง $\bar{X}$ =3.48, S.D.=.51)

ตารางที่ 6 : ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียน บทที่ 6 : The Art of Making a Presentation

	หัวข้อคำถามในแบบสอบถามความคิดเห็น	เนื้อหาโดยรวมของบทเรียน		กิจกรรมก่อนบทอ่าน		บทอ่าน		แบบฝึกหัดประกอบ การอ่าน		กิจกรรมหลังบทอ่าน		แบบฝึกหัดเรียนรู้	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1	ความยาก	3.24	.70	3.15	.49	3.20	.52	3.20	.62	3.40	.68	3.24	.44
2	ความน่าสนใจ	4.54	1.00	4.05	.94	4.55	.88	4.10	.85	4.10	.85	4.00	.89
3	ความเหมาะสม	-	-	4.53	.61	4.25	1.02	4.21	.98	4.56	.96	4.00	.89
4	ปริมาณ	3.38	.50	3.55	.51	3.55	.60	3.52	.77	3.60	.60	3.43	.68
5	ประโยชน์	-	-	4.55	1.02	4.60	.61	4.20	.95	4.55	.95	4.05	.86

*เกณฑ์การประเมินผล 0.00-1.50=น้อยที่สุด 1.51-2.50=น้อย 2.51-3.50=ปานกลาง 3.51-4.50=มาก 4.51-5.00=มากที่สุด

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของตารางที่ 6 สามารถสรุปได้ว่าความน่าสนใจของเนื้อหาโดยรวมของบทเรียนและบทอ่าน ความเหมาะสมและประโยชน์ของกิจกรรมก่อนบทอ่านและกิจกรรมหลังบทอ่าน รวมทั้งประโยชน์ของบทอ่านอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.53, S.D.=.61 ถึง $\bar{X}$ =4.60, S.D.=.61) และความยากของทุกกิจกรรมและปริมาณของแบบฝึกหัดเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =3.15, S.D.=.49 ถึง $\bar{X}$ =3.43, S.D.=.68) ส่วนกิจกรรมอื่นๆ จะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =3.52, S.D.=.77 ถึง $\bar{X}$ =4.25, S.D.=1.02)

ส่วนที่ 2 : คำถามแบบปลายเปิด

ผู้วิจัยได้รวบรวมความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อบทเรียนแต่ละบทและประเมินโดยใช้คำร้อยละจากจำนวนพลวิจัย 21 คน เท่ากับ 100% ดังนี้

บทที่ 1 : Entertainment

ผู้เรียนจำนวน 33.33% เห็นว่าการใช้เครื่องมือประกอบการสอนดีแล้ว และ 52.38% เห็นว่ากิจกรรมการอ่าน เขียน พูด ฟัง ให้ความรู้ น่าสนใจ เพราะมีการฝึกอ่านและเขียน และได้คำศัพท์เพิ่มมากขึ้น ในขณะที่จำนวนผู้เรียน 9.52% เห็นว่ากิจกรรมต่างๆ น้อยไปโดยเฉพาะการพูด ในด้านความชอบ ผู้เรียน 52.38% ชอบบทเรียนนี้เพราะสนุก มีเนื้อหาหลากหลาย และเป็นเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ และได้เรียนรู้ประวัติของคนที่มีความสามารถในแวดวงบันเทิง แต่มี 4.76% ไม่ชอบเพราะเห็นว่าแบบฝึกหัดเรียนรู้ไม่ทันสมัย อย่างไรก็ตามผู้เรียน 47.61% รู้สึกว่าความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษดีขึ้น เพราะมีการพัฒนาการฟัง อ่าน และพูด มีความรู้กว้างขึ้นทางด้านบันเทิง ได้ศัพท์เพิ่มและได้ทบทวนศัพท์ มีเพียง 4.76% เท่านั้นที่เห็นว่าคำศัพท์ที่เรียนไม่ใช่คำศัพท์ใหม่นอกจากนี้ผู้เรียนยังแสดงความคิดเห็นด้วยว่า เมื่อนำเรื่องที่น่ายินดีมาประกอบการเรียน ทำให้ตั้งใจเรียนมากขึ้น

บทที่ 2 : Famous People

ผู้เรียนจำนวน 14.28% เห็นว่าการใช้สื่อการสอนดีแล้ว ในส่วนกิจกรรมการอ่าน เขียน พูด ฟัง ผู้เรียนจำนวน 57.14% เห็นว่าดี เพราะมีการฝึกทักษะการเขียน สนุก น่าสนใจ ชอบที่ได้เขียนเกี่ยวกับบุคคลที่ผู้เรียน

สนใจเนื้อเรื่องอ่านง่าย แต่ 14.28% เห็นว่าไม่ดี เพราะกิจกรรมการฟังและการเรียนมีน้อย อ่านมากทำให้วงเรื่องไม่น่าสนใจ ต้องการให้มีเพลง หรือวีดิทัศน์ ผู้เรียน 47.61% ชอบบทเรียนบทนี้เพราะได้รู้จักบุคคลสำคัญมากขึ้น ได้ศัพท์ใหม่ๆ รู้ประวัติของคนที่มีความสามารถ มีประโยชน์ได้ฝึกอ่านมากและได้ความรู้ใหม่ๆ เพิ่มขึ้น แต่ 19.04% ไม่ชอบบทเรียนนี้เพราะเรื่องยาวไป กิจกรรมง่ายเกินไป คำศัพท์มากเกินไป หลังจากเรียนบทนี้แล้ว ผู้เรียน 52.38% รู้สึกว่าความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษดีขึ้นเพราะรู้ศัพท์มากขึ้น และได้ฝึกการอ่าน แต่ 4.76% เห็นว่าไม่ได้ความรู้ใหม่เพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนได้ให้ความเห็นว่าเนื้อหาเหมาะสมดีแล้ว ได้ค้นคว้าเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลสำคัญมาทำรายงานซึ่งได้ประโยชน์มาก และได้เสนอแนะให้เพิ่มเพลงและวีดิทัศน์

บทที่ 3 : Fine & Applied Arts and Technology

ผู้เรียน 57.14% เห็นว่าการใช้สื่อการสอนดีแล้ว มีเพียง 9.52% เห็นว่าไม่ดี นอกจากนี้ผู้เรียนจำนวน 42.85% เห็นว่ากิจกรรมการอ่าน เขียน พุด ฟัง ดีแล้ว เพราะได้ฝึกหลายทักษะ มีผู้เรียน 4.76% เห็นว่าน่าเบื่อเป็นบางครั้ง และ 14.28% เห็นว่าไม่ดีเพราะการฟังใช้เวลานานมาก และเรื่องอ่านมากเกินไป ในด้านความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียน ผู้เรียน 42.85% ชอบเพราะเห็นว่ามีประโยชน์ได้ฝึกฟังและอ่าน ได้ความรู้ใหม่ๆ นอกจากความรู้ด้านภาษา ในขณะที่ผู้เรียน 14.28% ไม่ชอบโดยให้ความเห็นว่าเนื่องจากวีดิทัศน์ยาวมาก และไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์ จึงทำให้เบื่อ ผู้เรียนจำนวน 57.14% รู้สึกว่าความรู้ด้านภาษาอังกฤษดีขึ้น เพราะรู้ศัพท์มากขึ้น และได้ฝึกการฟัง แต่ผู้เรียน 4.76% รู้สึกว่าไม่ได้ความรู้เพิ่มขึ้น นอกจากนั้นผู้เรียนยังให้ความเห็นว่าเรียนสนุก ได้ความรู้และเสนอให้เพิ่มบทเรียนเกี่ยวกับเบื้องหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียง หรือเพิ่มเนื้อหาโดยนำภาพยนตร์ไทยมาเปรียบเทียบและวิจารณ์ จะทำให้สนุกมากขึ้น

บทที่ 4 : Fine & Applied Arts in the World

ผู้เรียน 33.33% เห็นว่าการใช้สื่อการสอนในบทนี้ดี ส่วนกิจกรรมการอ่าน เขียน พุด ฟัง ผู้เรียน 52.38% เห็นว่าดี เพราะได้ฝึกทักษะการฟัง และเขียน ได้รู้ศัพท์เพิ่มขึ้น บทเรียนน่าสนใจ สนุก มีการเล่นเกมประกอบทำให้น่าสนใจ ในด้านความชอบ ผู้เรียน 42.85% ชอบบทนี้ โดยให้เหตุผลว่าแบบฝึกหัดทำท่ายดี ชอบเนื้อเรื่อง และได้ความรู้ใหม่ๆ อย่างไรก็ตามผู้เรียน 9.52% ไม่ชอบบทนี้ โดยให้เหตุผลว่าแบบฝึกหัดยาก ในขณะที่ผู้เรียน 52.38% รู้สึกว่าความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษดีขึ้น เพราะรู้ศัพท์มากขึ้น อ่านจับใจความได้มากขึ้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังเห็นว่ากิจกรรมทุกอย่างดีแล้ว มีการเล่นเกมซึ่งทำให้รู้สึกสนุก

บทที่ 5 : Thai Art

ผู้เรียน 57.14% เห็นว่าการใช้สื่อการสอนดี ส่วนกิจกรรมการอ่าน เขียน พุด ฟัง ผู้เรียน 57.14% เห็นว่าดี เพราะสนุกน่าสนใจ ได้รู้ศัพท์เพิ่มขึ้น แต่มีผู้เรียน 4.76% เห็นว่าไม่ดี ในด้านความรู้สึกที่มีต่อบทเรียน ผู้เรียน 57.14% ชอบบทนี้ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องใกล้ตัว มีประโยชน์ สนุก ชอบเนื้อเรื่องของบทเรียน และเรื่องศิลปะไทย แต่ผู้เรียนจำนวน 4.76% ไม่ชอบบทนี้ เพราะเห็นว่าเรื่องไม่น่าสนใจ หลังจากจบบทเรียนนี้แล้ว ผู้เรียนจำนวน 57.14% รู้สึกว่าภาษาอังกฤษดีขึ้น เพราะรู้ศัพท์มากขึ้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังแสดงความคิดเห็นว่าชอบกิจกรรมและการเรียนแบบนี้มาก

บทที่ 6 : The Art of Making a Presentation

ผู้เรียนจำนวน 61.90% เห็นว่าการใช้สื่อการสอนดีแล้ว ทางด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการอ่าน เขียน พุด ฟัง ผู้เรียน 61.90% เห็นว่าดี เพราะว่าสนุกเวลาผู้อื่นนำเสนอผลงาน แต่เครียดเมื่อต้องทำกิจกรรมด้วยตนเอง ผู้เรียนยังเห็นว่าทักษะการพูดดีขึ้น เพราะมีการนำเสนอหน้าชั้น ได้ความรู้ และน่าสนใจ และมีผู้เรียน

57.14% ชอบบทนี้ เพราะเห็นว่าได้ความรู้ดี ได้ดูวิดีโอที่ถ่ายไว้ และได้ฝึกการนำเสนอและภาษาไปพร้อมกัน นอกจากนั้น ยังเห็นว่าเนื้อหาที่น่าสนใจมากที่สุด สนุก ไม่น่าเบื่อ แต่มีผู้เรียน 19.04% ไม่ชอบ โดยให้เหตุผลว่า ต้องมีการนำเสนอหน้าห้องเรียน และรู้สึกอาย ส่วนผู้เรียนที่รู้สึกว่าภาษาอังกฤษดีขึ้นมีจำนวน 52.38% โดยเห็นว่าได้พัฒนาทั้งการฟัง การอ่าน การเขียน มีความกล้ามากขึ้น และได้ประสบการณ์การพูดในที่สาธารณะเป็นภาษาอังกฤษ แต่ผู้เรียน 9.52% รู้สึกว่าภาษาอังกฤษไม่ดีขึ้น ผู้เรียนยังได้แสดงความเห็นด้วยว่ากิจกรรมในบทนี้ดีมาก อยากให้ผู้เรียนทุกคนได้เรียน และชอบวิชานี้ทุกอย่าง เพราะน่าสนใจ ไม่เครียดจนเกินไป และเรียนสนุก

สรุปการอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

1. ผลการประเมินบทเรียนทั้ง 6 บทจากตารางที่ 1-6 ในส่วนที่ 1 : คำถามแบบเลือกตอบ สามารถสรุปได้ว่า นิสิตมีความเห็นต่อกิจกรรมของทุกบทเรียนในระดับปานกลาง มาก ถึงมากที่สุด

กิจกรรมที่อยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่

- ความน่าสนใจของเนื้อหาโดยรวมของบทเรียน ความเหมาะสมของบทอ่าน และประโยชน์ของแบบฝึกหัดประกอบการอ่าน (บทที่ 1 : Entertainment)
- ความน่าสนใจของเนื้อหาโดยรวมของบทเรียน ความเหมาะสมของบทอ่าน และประโยชน์ของกิจกรรมหลังบทอ่าน (บทที่ 3 : Fine & Applied Arts and Technology)
- ความน่าสนใจของเนื้อหาโดยรวมของบทเรียนและบทอ่าน ความเหมาะสมและประโยชน์ของกิจกรรมก่อนบทอ่านและกิจกรรมหลังบทอ่าน และประโยชน์ของบทอ่าน (บทที่ 6 : The Art of Making a Presentation)

จะเห็นได้ว่าบทเรียนบทที่ 1, 3 และ 6 เป็นบทเรียนที่นิสิตแสดงความเห็นในด้านบวกต่อกิจกรรมการเรียนในระดับมากที่สุด ผู้เรียนพอใจกับเนื้อหาและกิจกรรมต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับความชอบและความสนใจของผู้เรียน เพราะมีเนื้อหาเกี่ยวกับนักแสดงและนักร้อง (ในบทที่ 1 : Entertainment) เกี่ยวกับภาพยนตร์ และโรงถ่ายภาพยนตร์ (ในบทที่ 3 : Fine & Applied Arts and Technology) และเกี่ยวกับวิธีการนำเสนอผลงานเป็นภาษาอังกฤษ (ในบทที่ 6 : The Art of Making a Presentation) ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนมาก และสามารถนำวิธีการไปใช้ในชีวิตจริงได้

เป็นที่น่าสังเกตว่า ความยากของเกือบทุกกิจกรรมจะอยู่ในระดับปานกลางไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป ซึ่งนับว่าเหมาะสมแล้ว เพราะถ้ายากเกินไป ผู้เรียนจะรู้สึกท้อแท้ เบื่อหน่าย แต่ถ้าง่ายเกินไป ผู้เรียนจะรู้สึกว่าไม่ท้าทายความสามารถ ทางด้านปริมาณก็อยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ซึ่งนับว่าเหมาะสมดีแล้วเพราะไม่มากเกินไปจนรู้สึกเบื่อ และไม่น้อยเกินไปจนรู้สึกว่าไม่ได้เรียนรู้อะไร ส่วนกิจกรรมอื่นๆ โดยส่วนรวมจะอยู่ในระดับมาก

ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่า บทเรียนในรายวิชานี้สนองความต้องการของผู้เรียนได้มาก ผู้เรียนพึงพอใจกับเนื้อหาบทเรียน

2. ผลการประเมินบทเรียนทั้ง 6 บท ในส่วนที่ 2 : คำถามแบบปลายเปิด สามารถสรุปได้ว่าผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรายวิชานี้ เพราะผู้เรียนจำนวนมากกว่า 50 % แสดงความคิดเห็นในด้านบวก แต่มีผู้เรียนประมาณ 10% ของจำนวนผู้เรียนทั้งหมดเท่านั้นที่แสดงความคิดเห็นในด้านลบ

สรุปผลการประเมินคำถามที่ได้มากกว่า 50% มีดังต่อไปนี้ คือ

บทที่ 1 : กิจกรรมการอ่าน เขียน พูด ฟัง ดี

ชอบมาก

- บทที่ 2 : กิจกรรมการอ่าน เขียน พูด ฟัง ดี
 ความรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น
- บทที่ 3 : สื่อการสอนดี
 ความรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น
- บทที่ 4 : กิจกรรมการอ่าน เขียน พูด ฟัง ดี
 ความรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น
- บทที่ 5 : สื่อการสอนดี
 กิจกรรมการอ่าน เขียน พูด ฟัง ดี
 ชอบมาก
 ความรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น
- บทที่ 6 : สื่อการสอนดี
 กิจกรรมการอ่าน เขียน พูด ฟัง ดี
 ชอบมาก
 ความรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น

จะเห็นว่า ผู้เรียนพึงพอใจมากกับกิจกรรมการอ่าน เขียน พูด ฟัง ของทุกบท ยกเว้นบทที่ 3 และรู้สึกว่าการรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้นในเกือบทุกบท ยกเว้นบทที่ 1 ส่วนคำถามอื่นๆ ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะแสดงความคิดเห็นไม่ถึง 50% แต่ก็อยู่ในระดับ 40% ขึ้นไป การตอบคำถามในส่วนนี้เป็นการตอบคำถามแบบปลายเปิดจึงมีผู้เรียนบางคนที่ไม่เขียนตอบ ทำให้การประเมินในส่วนนี้มีข้อจำกัดอยู่บ้าง

นอกจากนี้ผู้เรียนยังได้เสนอแนะความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนในรายวิชานี้ด้วย เช่น ให้มีเพลงและวีดิทัศน์มากๆ ให้เรียนและวิจารณ์เกี่ยวกับเบื้องหลังการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องที่เป็นที่นิยม ทั้งของต่างประเทศและของไทย และเรื่องที่น่าสนใจซึ่งเมื่อนำมาเป็นบทเรียนจะทำให้ผู้เรียนตั้งใจเรียนมากขึ้น เพราะสนุกและได้ความรู้ไปพร้อมกัน

ข้อเสนอแนะ

1. อาจารย์ผู้สอนควรทำการประเมินผลบทเรียนรายวิชาที่ตนสอนอยู่ เพื่อที่จะได้ทราบความคิดเห็นของผู้เรียน อันจะนำมาซึ่งการพัฒนาบทเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียน
2. การประเมินผลบทเรียนจะทำให้ผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบรายวิชาได้ทราบว่าบทเรียน หรือกิจกรรมการเรียนการสอนบทใดประสบผลสำเร็จหรือไม่ อย่างไร เป็นต้น
3. การประเมินผลจะให้แนวทางแก่ผู้เขียนบทเรียน ผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบรายวิชานั้นๆ ปรับปรุงแก้ไขบทเรียนที่ไม่ประสบผลสำเร็จ ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และใช้ประโยชน์ได้มากขึ้นต่อไป

.....

บรรณานุกรม

- ภัสสร สิงคาลวณิช. (2545-2546). การประเมินผลบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ บัณฑิตศึกษาทางด้านสถาปัตยกรรมศาสตร์. วารสารภาษาปริทัศน์, 20, 1-26.
- สวาทิรี วุฒิมะโร. (2548). การประเมินผลความต่อเนื่องและความเหมาะสมของหลักสูตรวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษที่ใช้ในคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วารสารภาษาปริทัศน์. 22, 58-70.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์. (2547). การประเมินผลความต่อเนื่องและความเหมาะสมของหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้ในคณะต่าง ๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Barnard, R.B. (1997). *Course evaluation : The learner's perspective*, MA Thesis in Linguistics (TESOL). London: Surrey University, 1996. Retrieved from http://www.surrey.ac.uk/ALRG/dissertations/pdf/Barnard_R_1997.pdf on October 17, 2007.
- Ellis, R. (1997) *The empirical evaluation of language teaching materials*. *ELT Journal*, 51(1), 36-42.
- Hastings, T.J. (1996). *Curriculum evaluation : The why of the outcomes*. *Journal of Educational Measurement*, 3(1), 27-32.
- Krejcie, R.V. and Morgan, D.W. (1970). *Determining sample size for research*. *Journal of Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- McDonough, J. and Shaw, C. (1993). *Materials and Methods in ELT*. Oxford: Blackwell.
- Tomlinson, Brian. (1998). *Seeing what they mean: Helping L2 readers to visualize. Materials development in language teaching*, ed. by Brian Tomlinson, 265-278. Cambridge: Cambridge University Press.
- Weir, C. and Roberts J. (1994). *Evaluation in ELT*. Oxford: Blackwell.
- Wheeler, M. (1983). *Curriculum Process*. London: Open University Press.

การประเมินผลความต่อเนื่อง และความเหมาะสมของหลักสูตร รายวิชาไวยากรณ์และทักษะการเขียน (Grammar and Writing Skills)

อาจารย์ จรูญ เกณี

ความนำ

การประเมินผลรายวิชามีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อกระบวนการเรียนการสอน เพราะการประเมินผลเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น เช่นทำให้เนื้อหาวิชามีความถูกต้อง และทันสมัยอยู่เสมอ เป็นการตรวจสอบความถูกต้องและความสัมพันธ์ระหว่าง เนื้อหารายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผลการเรียนรู้ว่ามีมากน้อย เพียงใด รวมทั้งได้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ในการเรียนการสอนที่ผู้สอนสามารถ นำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นได้ด้วย (Wheeler, 1983:300)

ในอดีตมีการประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัยบางหลักสูตร เช่น การประเมินหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐาน (สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ, 2529) การประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับสูง (Advanced English) ของบางคณะ เช่น การวิจัยเชิงประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจสำหรับนิสิตปีที่ 3 คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี (ศิริรัฐ ทองใหญ่

อาจารย์ จรูญ เกณี

เป็นอาจารย์ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จบปริญญาตรี (ภาษาอังกฤษ) จากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และจบปริญญาโท (ภาษาศาสตร์) จากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

และคณะ, 2525) และการประเมินผลหลักสูตรเฉพาะสาขาวิชา (English for Academic Purposes) เช่น การประเมินผลรายวิชา EAP Writing ของสถาบันภาษา ปีการศึกษา 2523 (อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, 2523) นอกจากนี้เมื่อไม่นานมานี้มีการประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษทุกหลักสูตรในระดับมหภาค เช่น การประเมินผลความต่อเนื่องและความเหมาะสมของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในคณะต่างๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2547)

อย่างไรก็ตาม ยังไม่เคยมีการประเมินผลหลักสูตรไวยากรณ์และทักษะการเขียนในระดับจุลภาคมาก่อน ดังนั้นในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นผู้รับผิดชอบในการเรียนการสอนหลักสูตรรายวิชาไวยากรณ์และทักษะการเขียนจึงได้ทำการประเมินผลหลักสูตรรายวิชานี้ในปีการศึกษา 2549

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อประเมินผลหลักสูตรรายวิชาไวยากรณ์และทักษะการเขียนของสถาบันภาษาในมิติต่างๆ จำนวน 9 มิติต่อไปนี้ว่ามีมากน้อยเพียงใด

1. ความจำเป็นและความสำคัญของหลักสูตร
2. ความต่อเนื่องของหลักสูตร
3. ความเหมาะสมของหลักสูตร
4. ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนกับปัจจัยอื่นๆ
5. ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน
6. ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้าและกระบวนการ
7. การให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้
8. เจตคติของผู้เรียนต่อหลักสูตร และ
9. ความพึงพอใจ ประโยชน์ และความสำเร็จในการเรียน

2. เพื่อประเมินความสอดคล้องของปัจจัยต่างๆ ในการบริหารหลักสูตรในด้านสภาวะแวดล้อม (context) ปัจจัยนำเข้า (input) กระบวนการ (process) และผลลัพธ์ (product) ว่ามีมากน้อยเพียงใด

ขอบเขตของการวิจัย

ก. การประเมินผลมีทั้งหมด 35 ด้านดังต่อไปนี้

1. ความจำเป็นและความสำคัญของหลักสูตร ประเมินผล 4 ด้านคือ
 1. ความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อการดำรงชีวิตในอนาคตของผู้เรียน
 2. ประโยชน์ของการใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้
 3. ความจำเป็นของรายวิชานี้ในหลักสูตร
 4. ความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อการเรียนในมหาวิทยาลัย
2. ความต่อเนื่องของหลักสูตร ประเมินผล 2 ด้านคือ
 1. เนื้อหา คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษากับรายวิชาอื่นที่เรียนมาแล้ว
 2. ความสัมพันธ์ภายในของรายวิชา
3. ความเหมาะสมของหลักสูตร ประเมินผล 8 ด้านคือ
 1. ระดับความยากของเนื้อหาวิชา
 2. ความน่าสนใจของเนื้อหาวิชา
 3. ประโยชน์ของเนื้อหาวิชา
 4. ความน่าสนใจของกิจกรรมการเรียนการสอน

5. ประโยชน์ของกิจกรรมการเรียนการสอน
6. วิธีการเรียนการสอน
7. เนื้อหารายวิชา
8. กิจกรรมการเรียนการสอนกับความสามารถของผู้เรียน
4. ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนกับปัจจัยอื่นๆ ประเมินผล 3 ด้านคือ
 1. เนื้อหาของรายวิชากับความต้องการของผู้เรียน
 2. เนื้อหาของรายวิชากับการทดสอบกลางภาค
 3. เนื้อหาของรายวิชากับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
5. ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน ประเมินผล 3 ด้านคือ
 1. การใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนของผู้เรียน
 2. การใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของผู้เรียน
 3. การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอนของอาจารย์
6. ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้าและกระบวนการ ประเมินผล 5 ด้านคือ
 1. การใช้สื่อการเรียนการสอนอื่นๆ นอกจากสิ่งพิมพ์
 2. คำศัพท์ใหม่
 3. โครงสร้างและสำนวนภาษาใหม่
 4. เนื้อหารายวิชา และกิจกรรมการเรียนการสอน
 5. แบบฝึกหัดและการทดสอบ
7. การให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ประเมินผล 4 ด้านคือ
 1. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองของผู้เรียนนอกชั้นเรียน
 2. เจตคติและความใส่ใจของผู้สอนที่มีต่อผู้เรียน
 3. การให้ความสำคัญกับผู้เรียน
 4. การให้โอกาสซักถามปัญหาในการเรียน
8. เจตคติของผู้เรียนต่อหลักสูตร ประเมินผล 3 ด้านคือ
 1. เจตคติต่อกิจกรรมการเรียนการสอน
 2. เจตคติต่อเนื้อหารายวิชา
 3. เจตคติต่อบรรยากาศในการเรียน
9. ความพึงพอใจ ประโยชน์ และความสำเร็จในการเรียน ประเมินผล 3 ด้านคือ
 1. ความพึงพอใจกับผลการสอบกลางภาค
 2. ความสำเร็จในการเรียนรายวิชาที่ประเมินผล
 3. ประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรายวิชาที่ประเมินผล
- ข. ผู้วิจัยทำการประเมินผลหลักสูตรรายวิชาดังกล่าวเฉพาะที่เปิดสอนในภาคปลาย ปีการศึกษา 2549 เท่านั้น

รูปแบบการประเมินผลที่ใช้

ในการประเมินผลหลักสูตรรายวิชาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการประเมินผลแบบ CIPP Model (Context-Input-Process-Product Model) ตามแนวคิดของ Stufflebeam (Stufflebeam, 2002:1) ซึ่งมีการประเมินองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ

1. การประเมินผลสภาวะแวดล้อมหรือบริบท (Context Evaluation) คือการประเมินผลวัตถุประสงค์ หรือ จุดมุ่งหมายต่างๆ ของหลักสูตรว่าสอดคล้องกับนโยบายหรือปรัชญาของหน่วยงานหรือสังคมหรือไม่ สังคมมี

ความต้องการหรือความจำเป็นที่ต้องมีหลักสูตรรายวิชาที่จะประเมินหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด

2. การประเมินผลปัจจัยนำเข้า (Input Evaluation) คือการประเมินผลปัจจัยต่างๆ ที่นำไปสู่กระบวนการเรียนการสอนว่ามีลักษณะอย่างไร เหมาะสมกับกระบวนการเรียนการสอนมากน้อยเพียงใด เช่น ระดับความรู้พื้นฐานของผู้เรียนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาหรือไม่และผู้สอนมีความรู้ความสามารถในการสอนมากน้อยเพียงใด เป็นต้น

3. การประเมินผลกระบวนการ (Process Evaluation) คือการประเมินกระบวนการในการจัดการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้การดำเนินการตามแผนที่กำหนดไว้หรือไม่

4. การประเมินผลผลลัพธ์ (Product Evaluation) คือการประเมินผลลัพธ์ของหลักสูตรว่าได้ผลตามจุดมุ่งหมายมากน้อยเพียงใด และมีปัญหาในการเรียนการสอนหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด เป็นต้น

เกณฑ์การประเมินผล

การประเมินผลครั้งนี้ใช้แบบสอบถามแบบมาตรวัด 7 ระดับของลิเคิร์ต (Likert Scale) ดังนั้น เกณฑ์การประเมินผลจึงใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic mean) หรือค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ดังนี้

6.51 – 7.00	=	มากที่สุด
5.51 – 6.50	=	มาก
4.51 – 5.50	=	ค่อนข้างมาก
3.51 – 4.50	=	ปานกลาง
2.51 – 3.50	=	ค่อนข้างน้อย
1.51 – 2.50	=	น้อย
0.00 – 1.50	=	น้อยที่สุด

ส่วนเกณฑ์มาตรฐานที่ผู้วิจัยกำหนดไว้คือ

คำถามเชิงประเมินผลทุกข้อใช้ค่า $\bar{X} > 4.50$ (มากกว่าปานกลาง)

ข้อจำกัดในการวิจัย

การประเมินผลครั้งนี้อาศัยข้อมูลจากแบบสอบถามที่ถามนิสิตที่กำลังศึกษารายวิชาไวยากรณ์และทักษะการเขียนในภาคปลาย ปีการศึกษา 2549 เท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. นิสิตที่ให้ข้อมูลตอบแบบสอบถามด้วยความจริงใจ และตรงตามสภาพความเป็นจริงเพราะแบบสอบถามไม่มีข้อความใดที่อาจจะทำให้เกิดผลเสียแก่ผู้ให้ข้อมูล แบบสอบถามอ่านเข้าใจง่าย ตอบง่าย และเสียเวลาในการตอบไม่มาก และผู้วิจัยได้เขียนไว้ในคำแนะนำในการตอบด้วยว่า ข้อมูลที่ได้รับจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนรายวิชาที่นิสิตให้ข้อมูลให้ดียิ่งขึ้น และจะไม่มีผลเสียใดๆ ต่อผลการเรียนรายวิชาดังกล่าวของนิสิต

2. นิสิตที่ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นผู้ที่มาเรียนรายวิชานี้อย่างสม่ำเสมอ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้รับผิดชอบหลักสูตรรายวิชานี้จะได้ทราบข้อดีและข้อบกพร่องของหลักสูตรรายวิชาไวยากรณ์และทักษะการเขียน รวมทั้งข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรรายวิชานี้เพื่อนำไปปรับปรุงเนื้อหา และวิธีการเรียนการสอนของรายวิชานี้ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

2. ผู้รับผิดชอบหลักสูตรรายวิชานี้จะได้ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความเหมาะสม และความสอดคล้องของเนื้อหาวิชานี้ว่ามีมากน้อยเพียงใด เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการวางแผนเพื่อพัฒนาหลักสูตรต่อไป
3. นิสิตในอนาคตจะได้เรียนเนื้อหาของรายวิชาที่เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของตนมากยิ่งขึ้น
4. ในอนาคตนิสิตจะมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาดีขึ้นกว่าหลักสูตรเดิมก่อนการปรับปรุงแก้ไข

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. วิธีการประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษ

จากการศึกษางานวิจัยเชิงประเมินผลรายวิชา หรือ หลักสูตรภาษาอังกฤษในประเทศและต่างประเทศ จำนวนหนึ่ง พบว่าผู้วิจัยใช้วิธีการประเมินผลแตกต่างกันพอสรุปได้เป็น 4 วิธีดังนี้

1. ใช้การวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ประกอบสถิติพรรณนา (Descriptive statistics) คือ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เช่น งานวิจัยของอัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2522, 2523) และศิริรัฐ ทองใหญ่ และคณะ (2525) เป็นต้น

2. ใช้การวิจัยเชิงบรรยายประกอบข้อมูลเชิงคุณลักษณะและเชิงปริมาณ (qualitative and quantitative data) เช่น การสัมภาษณ์ ข้อมูลจากอนุทินของผู้เรียน (learner diaries) แบบแสดงความคิดเห็นภายหลังการเรียน (post-lesson comment sheets) และแบบสอบถาม เช่น งานวิจัยของ Barnard (1996) ซึ่งพบว่าการใช้ข้อมูลจากหลายแหล่งดังกล่าว มีประโยชน์ต่อการประเมินผลหลักสูตรมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลจากแบบแสดงความคิดเห็นภายหลังการเรียน และการสัมภาษณ์ และสรุปว่าไม่มีวิธีใดที่ดีที่สุดเพียงวิธีเดียวที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการประเมินผลหลักสูตร แต่ควรจะใช้หลาย ๆ วิธี

3. ใช้แบบจำลองหลายอย่างมาประยุกต์ใช้คือ CIPP Model, Stake's Model และ Puissance Technique เช่น งานวิจัยของสุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ (2529)

4. ใช้ CIPP Model เพียงอย่างเดียว เช่น งานวิจัยของอุทุมพร ชื่นวิญญา (2545) เพียวร์ สุล (2540) สนิท วิศิษฐฎากุล (2528) สุภาวดี เครือโชติกุล (2537) และอัญชลี บรรจงศิริ (2539) เป็นต้น ซึ่งจะได้กล่าวในตอนต่อไป

2. การประเมินผลหลักสูตรโดยใช้ CIPP Model

มีงานวิจัยอย่างน้อย 5 เรื่องที่ประเมินผลหลักสูตรโดยใช้ CIPP Model เช่นการประเมินผลหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายของโรงเรียนโยธินบูรณะ ที่พบว่าหลักสูตรสามารถทำให้ผู้เรียนมีความรู้และความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับมาก ยกเว้นความสามารถด้านการสื่อสารและความเชื่อมั่นตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษยังอยู่ในระดับปานกลาง (อุทุมพร ชื่นวิญญา, 2545)

นอกจากนี้แล้ว ยังมีงานประเมินผลหลักสูตรอื่นนอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษซึ่งใช้ CIPP Model หลายเรื่อง เช่น การประเมินผลหลักสูตรนายสิบอาวุโสเหล่าแพทย์ พุทธศักราช 2535 ของกรมแพทย์ทหารบก (เพียวร์ สุล, 2540) การประเมินผลหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงวิชาเอกพลศึกษา พุทธศักราช 2529 ของกรมพลศึกษา (อัญชลี บรรจงศิริ, 2539) การประเมินผลหลักสูตรพยาบาลศาสตรระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2531 ของวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ (สุภาวดี เครือโชติกุล, 2537) และการประเมินผลหลักสูตรทหารอากาศ พุทธศักราช 2525 (สนิท วิศิษฐฎากุล, 2528) ปรากฏว่างานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวสามารถประเมินผลหลักสูตรได้เป็นอย่างดีเมื่อใช้ CIPP Model เป็นกรอบแนวคิดในการดำเนินการวิจัย โดยผู้วิจัยแต่ละคนได้ประเมินผลหลักสูตรครบทั้ง 4 ด้าน ตามแนวคิดของ CIPP Model

อนึ่ง จากการศึกษาของเนติ เกลียววาท เมื่อปี พ.ศ. 2541 เพื่อวิเคราะห์รูปแบบการนำ CIPP Model ไปใช้ในการประเมินผลโครงการต่างๆ ทางการศึกษาของบัณฑิตมหาวิทยาลัยต่างๆ 10 แห่ง พบว่ามีอยู่ทั้งหมด 5 แบบ และแบบที่นิยมมากที่สุดถึงร้อยละ 73.90 ได้แก่ การใช้รูปแบบดังกล่าวประเมินผลโครงการที่กำลังดำเนินการอยู่ จนกระทั่งโครงการสิ้นสุด โดยประเมินสภาวะแวดล้อม (context) และปัจจัยนำเข้า (input) ย้อนหลังแล้วจึงประเมินผลกระบวนการ (process) และผลลัพธ์ (product) และผลจากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่าการนำ CIPP Model ไปใช้ในการประเมินผลโครงการสามารถทำนายคุณภาพของการประเมินได้อย่างมีนัยสำคัญ และสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 24.90

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะทำการประเมินผลหลักสูตรไวยากรณ์และทักษะการเขียน ตามแนวคิดของ CIPP Model โดยใช้เครื่องมือการวิจัยเพียงอย่างเดียว คือแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่เรียนหลักสูตรนี้ ทั้งนี้เพราะแนวคิดนี้สามารถครอบคลุมประเด็นต่างๆ ที่ผู้วิจัยต้องการจะทราบในการประเมินผลหลักสูตรรายวิชานี้

วิธีการประเมินผล

ในการประเมินผลหลักสูตรรายวิชาไวยากรณ์และทักษะการเขียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและพลวิจัย

ก. ประชากร (Population)

ประชากรของการวิจัยคือ นิสิตระดับปริญญาบัณฑิตจากคณะต่างๆ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาเลือก 5500193 ไวยากรณ์และทักษะการเขียน ภาคปลายปีการศึกษา 2549 จำนวน 40 คน

ข. พลวิจัย (Subjects)

พลวิจัยคือ นิสิตระดับปริญญาบัณฑิตจากคณะต่างๆ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชานี้ จำนวน 33 คน ที่ตอบแบบสอบถามของการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งเป็นขนาดของพลวิจัยที่เหมาะสมเมื่อกำหนดให้ความเชื่อมั่นในการสุ่มเท่ากับ 95% และความคลาดเคลื่อนในการสุ่มไม่เกินร้อยละ 0.141 (Krejcie and Morgan, 1970:607)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

การประเมินผลครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเชิงประเมิน 1 ชุด ซึ่ง รองศาสตราจารย์ ดร.สุพัฒน์ สุขมลสันต์ สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการวิจัย (สุพัฒน์ สุขมลสันต์, 2547) แบบสอบถามนี้ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้กรอกแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลเพื่อการประเมินผลทั้ง 4 มิติแบบ CIPP Model คือสภาวะแวดล้อมหรือบริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการเรียนการสอน และผลลัพธ์

ส่วนที่ 3 เป็นข้อเสนอแนะในการปรับปรุงรายวิชานี้

แบบสอบถามนี้มีค่าความตรงเชิงเนื้อหา (I - O Index) = 0.93 และค่าความเที่ยงแบบ Cronbach alpha = 0.95 แบบสอบถามส่วนที่ 2 เป็นแบบ Likert Scale ที่มี 7 ระดับ และส่วนที่ 3 เป็นคำถามแบบปลายเปิด (Open-ended Question) เพื่อให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็น

3. วิธีเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ประเมินดำเนินการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. นำแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเชิงประเมินไปแจกผู้เรียนทั้งหมดที่กำลังเรียนรายวิชานี้ในภาคปลายปีการศึกษา 2549 ในสัปดาห์ที่ 14 ก่อนการสอบปลายภาค

2. นำแบบสอบถามไปอ่านด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ส่วนที่เป็นความคิดเห็น ผู้วิจัยทำการรวบรวมและสรุปผลเอง

3. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) Version 11.50

4. สรุปผลการประเมินโดย

1. ประเมินว่าแต่ละข้อคำถามผ่านเกณฑ์การประเมินหรือไม่ และอยู่ในระดับใด โดยอาศัยค่าระดับการประเมินผลตามมาตรวัด 7 ระดับดังกล่าวแล้ว

2. ประเมินผลหลักสูตรรายวิชานี้ทั้ง 9 ด้านตามขอบข่ายของการวิจัยครั้งนี้ และทั้ง 4 มิติตามแนวคิดของ CIPP Model

3. พิจารณาอธิบายความและตีความผลการวิเคราะห์ข้อมูลของหลักสูตรรายวิชานี้ในภาพรวม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางแสดงผลการประเมินรายวิชา 5500193 (Grammar and Writing Skills) ทั้ง 4 มิติ และ 9 ด้าน

ข้อที่	ด้านที่ประเมินและคำถามเชิงประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
ก.	สภาวะแวดล้อม			
1.	1. ความจำเป็น ในอนาคตภาษาอังกฤษจะมีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของท่านมากน้อยเพียงใด	4.66	.971	ค่อนข้างมาก
2.	2. ปกติแล้วท่านใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาค้นคว้าในการเรียนมากน้อยเพียงใด	5.21	1.083	ค่อนข้างมาก
3.	3. รายวิชานี้ควรจะอยู่ในหลักสูตรอย่างที่เป็นอยู่ขณะนี้มากน้อยเพียงใด	4.28	.851	ปานกลาง
4.	4. ภาษาอังกฤษมีความสำคัญสำหรับท่านในการเรียนในมหาวิทยาลัยมากน้อยเพียงใด	4.67	.890	ค่อนข้างมาก
ข-ค.	ปัจจัยนำเข้าและกระบวนการ			
5.	2. ความต่อเนื่องของหลักสูตร รายวิชานี้มีความต่อเนื่องด้านเนื้อหา คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษากับรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นที่ท่านเพิ่งเรียนมาในภาคเรียนก่อนมากน้อยเพียงใด	4.16	1.505	ปานกลาง
6.	6. เนื้อหาของรายวิชามีความสัมพันธ์และต่อเนื่องกันมากน้อยเพียงใด	4.83	1.302	ค่อนข้างมาก
7.	3. ความเหมาะสมของหลักสูตร เนื้อหาของรายวิชามีความยากสำหรับท่านมากน้อยเพียงใด	4.63	1.314	ค่อนข้างมาก
8.	8. เนื้อหาของรายวิชามีความน่าสนใจสำหรับท่านมากน้อยเพียงใด	4.66	1.335	ค่อนข้างมาก

ข้อที่	ด้านที่ประเมินและคำถามเชิงประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
9.	เนื้อหาของรายวิชามีประโยชน์สำหรับท่านมากน้อยเพียงใด	3.31	1.306	ค่อนข้างน้อย
10.	วิธีการเรียนการสอนเหมาะสมกับความสามารถของท่านมากน้อยเพียงใด	5.59	.875	มาก
11.	เนื้อหาวิชาเหมาะสมกับความสามารถของท่านมากน้อยเพียงใด	4.48	1.201	ปานกลาง
12.	กิจกรรมในการเรียนการสอนน่าสนใจสำหรับท่านมากน้อยเพียงใด	4.13	1.766	ปานกลาง
13.	กิจกรรมในการเรียนการสอนมีประโยชน์ต่อท่านมากน้อยเพียงใด	4.96	1.261	มาก
14.	กิจกรรมการเรียนการสอนเหมาะสมกับความสามารถของท่านมากน้อยเพียงใด	5.09	1.345	มาก
15.	4. ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนกับปัจจัยอื่น ๆ เนื้อหาของรายวิชาตรงกับความต้องการของท่านมากน้อยเพียงใด	4.18	1.158	ปานกลาง
16.	เนื้อหาของรายวิชามีความสอดคล้องกับประสบการณ์เดิมของท่านมากน้อยเพียงใด	4.43	1.376	ปานกลาง
17.	แบบทดสอบกลางภาคมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ท่านเรียนมากน้อยเพียงใด	5.13	1.424	ค่อนข้างมาก
18.	5. ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนรายวิชานี้ ผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนมากน้อยเพียงใด	6.61	.556	มากที่สุด
19.	ท่านมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนรายวิชานี้ในห้องเรียนมากน้อยเพียงใด	6.33	.692	มาก
20.	ท่านมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมากน้อยเพียงใด	6.39	.899	มาก
21.	6. ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้าและกระบวนการ รายวิชานี้มีคำศัพท์ใหม่สำหรับท่านมากน้อยเพียงใด	5.13	1.129	ค่อนข้างมาก
22.	รายวิชานี้มีโครงสร้างทางภาษาและสำนวนภาษาใหม่สำหรับท่านมากน้อยเพียงใด	4.73	1.126	ค่อนข้างมาก

ข้อที่	ด้านที่ประเมินและคำถามเชิงประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
23.	สื่อการเรียนการสอนรายวิชานี้นอกจากสิ่งพิมพ์มี มากนักน้อยเพียงใด	4.04	1.224	ปานกลาง
24.	เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนมีความหลากหลาย มากนักน้อยเพียงใด	5.30	1.105	ค่อนข้างมาก
25.	รายวิชานี้มีแบบฝึกหัด การบ้าน แบบทดสอบย่อย และอื่น ๆ ที่ผู้สอนมอบหมายมากนักน้อยเพียงใด	4.61	1.406	ค่อนข้างมาก
26.	7. การให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ การเรียนรายวิชานี้ท่านได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง นอกชั้นเรียนมากนักน้อยเพียงใด	4.61	1.076	ค่อนข้างมาก
27.	ผู้สอนมีเจตคติและความใส่ใจที่ดีต่อผู้เรียนมากนัก น้อยเพียงใด	4.87	1.100	ค่อนข้างมาก
28.	ผู้สอนเปิดโอกาสให้ท่านซักถามปัญหาในการเรียน ได้มากนักน้อยเพียงใด	4.13	1.325	ปานกลาง
29.	ผู้สอนให้ความสำคัญกับผู้เรียนมากนักน้อยเพียงใด	5.61	.864	มาก
ง.	ผลลัพธ์			
30.	8. เจตคติของผู้เรียนต่อหลักสูตร ท่านมีความรู้สึกที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนการสอน มากนักน้อยเพียงใด	4.61	1.406	ค่อนข้างมาก
31.	ท่านมีความรู้สึกที่ดีต่อเนื้อหาวิชาที่เรียนมากนัก น้อยเพียงใด	4.48	1.163	ปานกลาง
32.	ท่านมีความรู้สึกที่ดีต่อบรรยากาศในการเรียน มากนักน้อยเพียงใด	4.43	1.376	ปานกลาง
33.	9. ความพึงพอใจ ประโยชน์ และความสำเร็จ ในการเรียน ท่านมีความพึงพอใจกับผลการสอบกลางภาคของ ท่านมากนักน้อยเพียงใด	3.70	1.521	ปานกลาง
34.	ท่านคิดว่าท่านได้ประโยชน์จากการเรียนรายวิชานี้ มากนักน้อยเพียงใด	4.52	1.201	ค่อนข้างมาก
35.	ท่านคิดว่าท่านประสบผลสำเร็จในการเรียนรายวิชานี้ มากนักน้อยเพียงใด	3.87	1.424	ปานกลาง

จากตารางข้างต้น พบว่าในจำนวนคำถามเชิงประเมิน 35 ข้อ มีอยู่ 17 ข้อ หรือร้อยละ 48.57 ที่พลวิจัย โดยเฉลี่ยคิดว่าอยู่ในระดับค่อนข้างมาก มี 4 ข้อ หรือร้อยละ 11.43 อยู่ในระดับมาก มี 1 ข้ออยู่ในระดับมากที่สุด มี 12 ข้อ หรือร้อยละ 34.28 อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย และมีเพียง 1 ข้อเท่านั้นที่อยู่ในระดับน้อย

ข้อที่อยู่ในระดับค่อนข้างมากถึงมากที่สุดมี 22 ข้อ เช่น ความจำเป็นของภาษาอังกฤษต่อการดำรงชีวิตในอนาคต ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนการสอนกับความสามารถของผู้เรียน เจตคติและความใส่ใจที่ดีของผู้สอนต่อผู้เรียน และการให้ความสำคัญกับผู้เรียน

ข้อที่อยู่ในระดับค่อนข้างน้อยถึงน้อยมี 13 ข้อ เช่น ความสอดคล้องของเนื้อหาวิชากับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ความพึงพอใจกับผลการสอบกลางภาค และความต่อเนื่องของรายวิชานี้กับวิชาอื่น

เมื่อพิจารณาภาพรวมของการประเมินรายวิชานี้แต่ละประเด็นแล้ว พลวิจัยโดยเฉลี่ยมีความเห็นดังนี้

1. รายวิชานี้มีความจำเป็นค่อนข้างมาก
2. ความต่อเนื่องของหลักสูตรมีค่อนข้างมาก
3. หลักสูตรมีความเหมาะสมค่อนข้างมาก
4. ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนกับปัจจัยต่างๆ มีปานกลาง
5. ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนการสอนมีมาก
6. ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้าและกระบวนการเรียนการสอนมีค่อนข้างมาก
7. การเรียนการสอนแบบให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนมีค่อนข้างมาก
8. ผู้เรียนมีเจตคติต่อหลักสูตรดีระดับปานกลาง และ
9. ผู้เรียนพึงพอใจ ได้รับประโยชน์และประสบผลสำเร็จในการเรียนในระดับปานกลาง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในจำนวน 9 ประเด็นของการประเมินนี้ มีเพียงประเด็นเดียวที่พลวิจัยเห็นว่าอยู่ในระดับมาก อีก 5 ประเด็นอยู่ในระดับค่อนข้างมาก และอีก 3 ประเด็นอยู่ในระดับปานกลาง

อนึ่ง เมื่อพิจารณาภาพรวมทุกๆ ด้านของการประเมินแล้วพบว่า รายวิชานี้มีคุณภาพอยู่ในระดับค่อนข้างดี ($\bar{X} = 4.76$ จาก 7.00)

สำหรับการประเมินทั้ง 4 มิติในภาพรวมอาจสรุปได้ว่าพลวิจัยโดยเฉลี่ยมีความเห็นว่าหลักสูตรของรายวิชานี้เหมาะสมกับสถานะแวดล้อมค่อนข้างมาก ส่วนปัจจัยนำเข้าและกระบวนการเรียนการสอนเหมาะสมค่อนข้างมาก และผลลัพธ์รวมจากการเรียนมีความเหมาะสมปานกลาง โดยมีรายละเอียดดังนี้

ก. สถานะแวดล้อม

โดยเฉลี่ยผู้เรียนคิดว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญสำหรับคนไทยในปัจจุบันนี้ค่อนข้างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการเรียนในมหาวิทยาลัยเพราะต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาค้นคว้าค่อนข้างมาก และแม้กระทั่งในอนาคต ภาษาอังกฤษก็ยังคงมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตค่อนข้างมาก อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนมีความเห็นว่าหลักสูตรรายวิชานี้ควรจะมีสถานภาพอยู่ในหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรีอย่างที่เป็นอยู่ในขณะนี้ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนเห็นว่าหลักสูตรรายวิชานี้เป็นรายวิชาเลือก ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นต้องเรียนหลักสูตรรายวิชานี้เพื่อให้จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

ข. ปัจจัยนำเข้า

ผู้เรียนเห็นว่าวิธีการสอนเหมาะสมกับความสามารถของตนมาก และมีแรงจูงใจในการเรียนหลักสูตรรายวิชานี้ค่อนข้างมาก จึงเห็นว่าหลักสูตรรายวิชานี้มีความน่าสนใจและมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องค่อนข้างมาก นอกจากนี้ผู้เรียนเห็นว่าผู้สอนยังมีความรู้ความสามารถในเนื้อหาหลักสูตรรายวิชาค่อนข้างมาก แต่เนื่องจากหลักสูตรรายวิชานี้มีจำนวนคำศัพท์ใหม่ จำนวนโครงสร้างและสำนวนภาษาใหม่ค่อนข้างมาก ผู้เรียนจึงเห็นว่าเนื้อหาวิชาที่มีความยากค่อนข้างมาก อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนเห็นว่าเนื้อหาของหลักสูตรรายวิชานี้ตรงกับ

ความต้องการของตน สอดคล้องกับประสบการณ์เดิมของตน และต่อเนื่องกับวิชาอื่นในระดับปานกลาง และยังเห็นว่าจำนวนสื่อการสอนนอกจากสิ่งพิมพ์มีอยู่ในระดับปานกลาง

ค. การประเมินกระบวนการเรียนการสอน

ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับการเรียนหลักสูตรวิชานี้มากที่สุด อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนเห็นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนมีความน่าสนใจในระดับปานกลาง ด้วยเหตุดังกล่าว จึงทำให้ผู้เรียนเห็นว่าตนได้ซักถามปัญหา และเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอในระดับปานกลางด้วย

อีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจคือผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนมากที่สุด จึงทำให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในทั้งชั้นเรียน และนอกชั้นเรียนมากด้วย นอกจากนี้ผู้เรียนยังเห็นว่าผู้สอนมีความสามารถในการสอน มีความชำนาญในการใช้สื่อการสอนอื่นที่ไม่ใช่สิ่งพิมพ์ และให้ความสำคัญต่อผู้เรียนมาก

ผู้เรียนยังเห็นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนมีประโยชน์ เหมาะสมกับความสามารถ มีปริมาณและความหลากหลายค่อนข้างมาก และเนื่องจากผู้สอนให้แบบฝึกหัด การบ้าน และแบบทดสอบย่อยแก่ผู้เรียนค่อนข้างมากจึงทำให้ผู้เรียนต้องทำงานที่ผู้สอนให้มากตามไปด้วย และในการทำงานดังกล่าวผู้เรียนจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าเป็นภาษาอังกฤษมากด้วย

ผู้เรียนยังเห็นว่าแบบทดสอบกลางภาคมีความสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาค่อนข้างมากเนื่องจากเป็นแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และผู้สอนยังมีเจตคติที่ดีต่อผู้เรียน มีความใส่ใจ และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนค่อนข้างมาก นอกจากนี้ผู้สอนยังตรวจงานและส่งงานคืนตามกำหนดเวลาด้วย

ง. ผลลัพธ์

ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนการสอน และคิดว่าได้ประโยชน์จากการเรียนหลักสูตรรายวิชานี้ค่อนข้างมาก แต่มีความรู้สึกต่อนอหารายวิชา และบรรยากาศในการเรียนการสอนในระดับปานกลาง นอกจากนี้ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับผลการสอบกลางภาค และคิดว่าประสบผลสำเร็จในการเรียนหลักสูตรรายวิชานี้ในระดับปานกลาง เช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการวิจัยเชิงประเมินหลักสูตรรายวิชานี้ในระดับจุลภาคเป็นระยะๆ เพื่อให้เนื้อหาวิชามีความทันสมัยอยู่เสมอและสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและผู้เรียนให้มากที่สุด
2. ควรเพิ่มทักษะการฟังและการพูดเข้าไปในหลักสูตรรายวิชานี้ เพื่อให้กิจกรรมการเรียนการสอนมีความหลากหลายมากขึ้น
3. ควรทำการประเมินความคาดหวังของผู้เรียนก่อนการเรียนการสอนจริง เพื่อให้ผู้สอนเตรียมบทเรียนหรือกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน และควรทำการประเมินหลังการสอบกลางภาคเพื่อให้ผู้สอนทราบว่าแบบทดสอบและกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นยังคงสนองความต้องการของผู้เรียนอยู่หรือไม่ และแบบทดสอบนั้นสะท้อนความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนได้มากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ควรทำการประเมินก่อนการสอบปลายภาคด้วยเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงเนื้อหา และกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งต่อไป

.....

บรรณานุกรม

- เนติ เฉลยวาเรศ. การประเมินนิมิตการใช้ CIPP Model เพื่อการประเมินโครงการทางการศึกษา, **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- เพียรวิ สุผล. การประเมินผลหลักสูตรนายสิบอาวุโสเหล่าแพทย์ พุทธศักราช 2535 ของกรมแพทย์ทหารบก, **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- ศิริรัฐ ทองใหญ่ ณ อยุธยา และคณะ. การวิจัยเชิงประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจสำหรับนิสิตปีที่ 3 คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- สนธิ วิศิษฐากุล. การประเมินผลหลักสูตรทหารอากาศไทย พุทธศักราช 2525, **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- สุพัฒน์ สุขมุลสันต์. การประเมินผลความต่อเนื่องและความเหมาะสมของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในคณะต่าง ๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- สุพัฒน์ สุขมุลสันต์ และคณะ. การประเมินผลหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- สุภาวดี เครือโชติกุล. การประเมินผลหลักสูตรพยาบาลศาสตรระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2531 ของวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์, **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. การประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- การประเมินผลรายวิชา EAP Writing ของสถาบันภาษา ปีการศึกษา 2523, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- อัญชลี บรรจงศิริ. การประเมินผลหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา พุทธศักราช 2529 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2534) ของกรมพลศึกษา, **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- อุทุมพร ชื่นวิญญา. การประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายของโรงเรียนโยธินบูรณะ, **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต**. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- Barnard, R.B. Course Evaluation : The Learner's Perspective, MA Thesis in Linguistics (TESOL). London : Surrey University, 1996. Retrieved from http://www.surrey.ac.uk/ALRG/dissertatins/pdf/Barnard_R_1997.pdf on July 20, 2007.
- Krejcie, R. and Morgan, D.W. Determining Sample Sizes of Research Activities, **Journal of Educational and Psychological Measurement**, 30, 1970 : 607-610.
- Stufflebeam, D.L. CIPP Evaluation Model Checklist, 2002. Retrieved from <http://www.wmich.edu/evalctr/checklists/cippchecklist.htm> on July 20, 2007.
- Wheeler, M. (1983). **Curriculum Process**. London : Open University Press, 1983.

